AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

KAOS İMGESİ

SEKİZİNCİ CİLT

KAOS İMGESİ

AMBER YILLIKLARI

SEKİZİNCİ CİLT
Kaos İmgesi

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Kendimi huzursuz hissediyordum, ama neden kaynaklandığını kestiremiyordum. Arkamdaki duvar resminde manzara tuhaf bir şekilde resimden gerçekliğe, gerçeklikten resimliğe kayarken Beyaz Tavşan, Bertrand Russel'a benzeyen kısa boylu bir adam, sırıtan bir Kedi ve İrlanda balatları söyleyen eski dostum Luke Raynard'la içki içmek tuhaf gelmiyordu. Dev bir mantarın tepesinde nargile içen kocaman, mavi Tırtıl'dan çok etkilenmiştim, çünkü sulu bir pipoyu yanık tutmanın ne kadar güç olduğunu bilirim. Yine de, sorun bu değildi. Neşeli bir sahneydi ve Luke'un zaman zaman tuhaf tiplerle dostluk ettiği bilinirdi. O zaman neden huzursuz hissediyordum?

Bira iyiydi, hatta bedava öğle yemeği vardı. Kazığa bağlanmış kızıl saçlı kadına işkence eden iblisler o kadar parlaktı ki, bakınca insanın gözleri kamaşıyordu. Şimdi gitti, ama hepsi çok güzeldi. Her şey çok güzeldi. Luke, Gahvay Koyu'nu söylerken koy o kadar kıvılcımlı, o kadar harikaydı ki, içine dalıp kaybolmak istiyordum. Hüzünlüydü de.

Duygularla ilgili bir şey... Evet. Komik bir düşünce. Luke hüzünlü bir şarkı söylerken melankoli hissediyordum. Mutlu bir şarkı söylerken çok neşeleniyordum. Havada olağanüstü düzeyde empati var gibiydi. Fark etmez, diye düşündüm. Işık gösterisi muhteşemdi...

İçkimi yudumladım ve Humpty'nin orada, barın ucunda sallanmasını izledim. Bir an buraya geldiğim zamanı hatırlamaya çalıştım, ama marş basmıyordu. Zaman içinde hatırlayacaktım. Güzel parti...

İzledim, dinledim, tattım, hissettim ve çok güzeldi. Dikkatimi yakalayan her şey büyüleyiciydi. Luke'a sormak istediğim bir şey mi vardı? Var gibi geliyordu, ama o şarkı söylemekle meşguldü ve ben de soracağım şeyin ne olduğunu hatırlayamıyordum zaten.

Buraya gelmeden önce ne yapıyordum? Hatırlamaya çalışmaya değmez gibi geliyordu. Buradaki, şu andaki her şey bu kadar ilgi çekiciyken değil.

Ama önemli bir şey olabilirdi. Huzursuz hissetmemin sebebi bu olabilir miydi? Yarım bıraktığım ve bitirmek için geri dönmem gereken bir iş olabilir miydi?

Kedi’ye sormak için döndüm, ama hâlâ pek eğlenir görünerek solup gidiyordu. O zaman benim de aynı şeyi yapabileceğim aklıma geldi. Solmaktan bahsediyorum. Solup başka bir yere gitmek. Buraya böyle mi gelmiştim, böyle gidebilir miydim? Muhtemelen. İçkimi bıraktım, gözlerimi ve şakaklarımı ovdum. Kafamın içindeki her şey yüzmeye başlamıştı.

Aniden kendi resmimi hatırladım. Dev bir kartın üzerinde.

Bir Koz Kartı. Evet. Buraya böyle gelmiştim işte. Kart aracılığıyla...

Omzuma bir el dokundu, döndüm. El Luke’a aitti. İçkisini doldurtmak için bara yanaşırken bana sırıtıyordu.

"Güzel parti, değil mi?" dedi.

"Evet, harika. Burayı nasıl buldun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Unuttum. Kimin umurunda?"

Döndü, aramızda kısa bir kristal tipisi esti. Tırtıl mor bir bulut üfürdü. Mavi bir ay yükseliyordu.

Bu resimde yanlış olan ne? diye sordum kendi kendime.

Aniden eleştirme yeteneğimin savaşta uçurulduğunu hissettim, çünkü var olması gereken anormalliklere odaklanamıyordum. O ânın içinde kısılı kaldığımı biliyordum, ama yolumu açıkça göremiyordum.

Kısılı kalmıştım...

Yakalanmış...

Nasıl?

Eh... Her şey kendi elimi sıktığım zaman başlamıştı. Hayır. Yanlış. Kulağa Zen gibi geliyor, ama böyle değildi. Sıktığım el, yok olan kartın üzerindeki imgemin kapladığı alandan çıkıyordu. Evet, böyleydi işte... Bir açıdan.

Dişlerimi sıktım. Müzik yine başladı. Barın üzerindeki elimin yanından yumuşak bir sürtünme sesi geldi. Baktığım zaman kupamın doldurulmuş olduğunu gördüm. Belki çok içmiştim. Belki düşünmemi engelleyen buydu. Sırtımı döndüm.

Soluma, duvardaki resmin gerçek bir manzara olduğu yerin ötesine baktım. Bu beni duvar resminin parçası mı kılıyor, diye düşündüm aniden.

Fark etmez. Burada düşünemiyordum... Koşmaya başladım... sola. Buradaki bir şey kafamı karıştırıyordu ve sürecin bir parçasıyken onu düşünmek güç geliyordu. Doğru düzgün düşünebilmek, neler olup bittiğini anlamak için uzaklaşmam gerekiyordu.

Barı aştım, boyanmış kayaların ve ağaçların üç boyutlu olduğu geçiş bölgesine gittim. İçeri dalarken kollarımı salladım.

Rüzgarı hissetmeksizin işittim.

Önümdeki hiçbir şey yaklaşıyor gibi görünmüyordu. Hareket ediyordum, ama...

Luke yine şarkı söylemeye başladı.

Durdum. Yavaşça döndüm, çünkü sesi yanıbaşımda tınlıyor gibi gelmişti. Öyleydi de. Bardan yalnızca birkaç adım ötedeydim. Luke gülümsedi, şarkı söylemeye devam etti,

"Neler oluyor?" diye sordum Tırtıl'a.

"Luke'un halkasının içinde kaldın," diye yanıt verdi.

"Affedersin?" dedim.

Mavi dumandan bir halka üfledi, hafifçe içini çekti ve şöyle dedi, "Luke bir halkada kapalı kaldı, sen ise şarkıların içinde kaldın. Hepsi bu."

"Bu nasıl oldu?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi.

"Ah, halkadan nasıl kurtulunur?"

"Bunu da bilemiyorum."

Sırıtışının çevresinde yine maddeleşmekte olan Kedi'ye döndüm.

"Sanırım sen de bilmiyorsundur..." diye başladım.

"Onun geldiğini gördüm. Sonra da senin," dedi Kedi sırıtarak. "Ve gelişleriniz burası için bile, nasıl denir... sıra dışıydı. Bu da beni içinizde en az bir kaçının büyü ile ilişkili olduğu sonucuna götürdü."

Başımı salladım.

"Senin kendi geliş gidişlerin de akıllara durgunluk veriyor." diye yorum yaptım.

"Ben patilerimi kendime saklarım," diye yanıt verdi. "Ama Luke için bunu söyleyemeyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bulaşıcı bir tuzağa yakalandı."

"Nasıl çalışıyor?" diye sordum.

Ama kedi yine gitmişti ve bu sefer sırıtışı da yok olmuştu.

Bulaşıcı bir tuzak mı? Bu sorunun Luke'a ait olduğuna işaret eder gibiydi ve ben de bir şekilde bu durumun içine çekilmiştim. Kulağa doğru geliyordu, ama yine ele sorunun ne olduğu ya da bu konuda ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikir vermiyordu.

Kupama uzandım. Sorunumu çözemiyorsam, bundan zevk almayı becermeliydim. Yavaşça bir yudum aldım, çünkü bir çift tuhaf, alev alev gözün gözlerime dikildiğini hissetmiştim.

Onları daha önce fark etmemiştim ve onları tuhaf kılan şey, odanın karşısındaki duvar resminin bir köşesini işgal etmeleriydi. Bu ve hareket ediyor, yavaş yavaş soluma doğru kayıyor oldukları gerçeği.

Büyüleyici bir şeydi, gözleri gözden kaybettiğim zaman bile, benim daha önce yöneldiğim alana geçerken salladığı otlar sayesinde onu takip edebiliyordum. Ve uzakta, sağımda -Luke'un ötesinde- koyu renk ceketli, elinde palet ve fırça tutan bir beyefendinin yavaş yavaş duvar resmini genişletmekte olduğunu görmüştüm. Bir yudum daha aldım ve dikkatimi düz gerçeklikten üç boyutlu olana geçiş yapan şeye çevirdim. Bir kaya ve bir çalının arasından metal renkli bir burun uzandı; üzerinde solgun gözler alevlendi; koyu renk ağızdan mavi salyalar damladı ve düştüğü yerde buharlar çıkardı. Yaratık ya çok kısaydı, ya da çökmüştü ve bütün kalabalığı mı inceliyor, yoksa yalnızca beni mi, çıkartamıyordum. Yana eğildim, tam düşerken Humpty'yi kemerinden ya da kravatından, her ne ise ondan yakaladım.

"Affedersin," dedim. “Şunun ne tür bir yaratık olduğunu söyleyebilir misin?"

Yaratık çıkarken işaret ettim. Çok bacaklı, uzun kuyruklu, koyu renk pullu, dalgalanan ve hızlı bir yaratık. Pençeleri kırmızıydı, bize doğru koşarken kuyruğunu kaldırdı.

Humpty'nin sulu gözleri benimkilere doğru kaydı, sonra uzaklaştı.

"Ben, bayım," diye başladı, “sizin zoolojik cehaletinizi gidermek için. Tanrım! Bu..."

Söz konusu “bu" uzakta çaktı, hızla yaklaşmaya başladı. Kısa süre sonra koşusunun kısır döngüye dönüşeceği bir nokta gelecekti ya da bu etki buradan uzaklaşmaya çalıştığımda yalnızca benim başıma gelmiş olabilir miydi?

Bedenin parçaları bir yandan diğer yana kayıyor, çatlak bir düdüklü tencere gibi tıslıyor, buharlar saçan salyası resmin bir parçasından bu yana geçtiği yolu işaretliyordu. Hızı azalmış değil artmış görünüyordu.

Sol elim kendiliğinden kıpırdandı, bir dizi sözcük çağrılmadan dudaklarıma geldi. Yaratık daha önce benim delemediğim geçiş bölgesini

geçerken, bir masayı devirerek şahlanırken ve sıçramaya hazırlanırmış gibi bacaklarını bükerken dudaklarımdan döküldüler.

"Bir Bandersnatch!" diye haykırdı biri.

"Gürbüz bir Bandersnatch!" diye düzeltti Humpty.

Son sözcüğü söyledim, son hareketi yaptım ve Logrus imgesi içsel görüş açımın içinde yüzmeye başladı. Ön pençelerini uzatmış olan yaratık aniden onları çekti, göğsünün üst sol köşesini kavradı, gözlerini yuvarladı, yumuşak bir inleme çıkardı, derin derin nefes aldı, yıkıldı, yere düştü, sırt üstü yuvarlandı, sayısız ayağını yukarıya uzattı.

Kedi'nin sırıtışı yaratığın tepesinde belirdi. Ağız hareket etti.

"Ölü bir gürbüz Bandersnatch," diye bildirdi.

Sırıtışı bana doğru süzülmeye başladı, Kedi'nin geri kalanı kısımları, aklına sonradan gelmiş gibi çevresinde belirmeye başladı.

"Bu kalp krizi büyüsüydü, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedim. "Refleks gibi bir şeydi. Evet, şimdi hatırlıyorum. O büyü hâlâ buralarda asılıydı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yorum yaptı Kedi. "Bu partide büyü olduğunu biliyordum."

Büyünün işlemesi sırasında beliren Logrus imgesi zihnimin rutubetli tavanarasında küçük bir ışık yakma görevini de yerine getirmişti. Büyücülük. Elbette.

Ben -Corwin oğlu Merlin- bir büyücüyüm, son yıllarda ziyaret ettiğim yerlerde nadiren rastlanan türden bir büyücü. Lucas Raynard da -aynı zamanda Kasfha Prensi Rinaldo olarak bilinir- bir büyücüdür, ama tarzı benimkinden farklıdır. Ve bu konularda bilgili görünen Kedi, durumumuzu bir büyünün içi olarak değerlendirirken haklı olabilirdi pekala. Böyle bir konum, duyarlılığımın ve eğitimimin ne tür bir belaya bulaştığım konusunda pek az bilgi verebileceği nadir ortamlardan biridir.

Öyle, çünkü bu nesne kendi içinde o kadar tutarlıysa, benim duyu organlarım da o alametlerin içinde kısılı kalır ve güçlerine tabi olur. Bunun renk körlüğüne benzediği geldi aklıma.

Dışarıdan yardım almadan neler döndüğünü anlamamın yolu yoktu.

Bu konular üzerine düşündüm. Kral'ın atları ve adamları mekanın ön tarafındaki kapılardan girdi. Adamlar Bandersnatch leşine ipler bağladı. Atlar leşi çekip götürdü. Bunlar olup biterken Humpty tuvalete gitmek için aşağı inmişti. Döndüğünde eski yerine tırmanamayacağını anladı. Bir el

vermeleri için Kral’ın adamlarına seslendi, ama onlar ölü Bandersnatch’i masaların arasında sürüklemekle meşguldü ve onu duymazdan geldiler.

Luke gülümseyerek yaklaştı.

"Demek o bir Bandersnatch idi," diye yorum yaptı. “Neye benzediklerini hep merak etmişimdir. Şimdi, bir Jabberwock’un buraya uğramasını ve..."

"Şışşşt!" diye uyardı Kedi. “Duvar resminin içinde bir yerde olmalı ve muhtemelen dinliyordur. Onu uyandırma! Ormanların içinden gürleyerek gelip kıçının peşine düşebilir. Isırabilen dişleri ve kavrayabilen pençeleri unutma! Başına dert açma..."

Kedi duvara doğru bir bakış fırlattı, defalarca, hızla solup geri geldi. Luke bunu görmezden gelerek yorum yaptı, “Ben yalnızca Tenniel’ın tasvirini düşünüyordum."

Kedi barın uzak ucunda maddeleşti, Şapkacı’nın içkisini başına dikti ve “Hırlamasını işitiyorum ve alevden gözlerin sola kaydığını görüyorum."

Duvar resmine baktım, alev alev gözleri gördüm ve tuhaf bir ses duydum.

"Herhangi bir şey olabilir," dedi Luke.

Kedi barın arkasındaki bir rafa geçti, gölgenin içinde pırıldayan ve kayan, tuhaf bir silahın asılı olduğu yere uzandı.

"Vorpal Kılıcı’nı eline alsan iyi olur, benim tek diyeceğim bu."

Luke güldü, ama pervane kanatlarından ve katlanmış ayışığından yapılmış gibi duran alete bakakaldı.

Sonra hırıltıyı yine duydum.

"Orada alık alık durma," dedi Kedi, Humpty’nin kadehini dikip, yine yok olarak.

Luke gülmeye devam ederek, doldurulması için kupasını uzattı. Orada alık alık durdum. Bandersnatch’i yok etmek için kullandığım büyü düşünce tarzımı garip bir şekilde değiştirmişti. Peşinden gelen kısa bir an boyunca kafamdaki her şey berraklaşır gibi olmuştu. Bunu kısa bir süre baktığım Logrus imgesine bağladım. Bu yüzden onu yine çağırdım.

İmge önümde yükseldi, süzüldü. Onu orada tuttum. Ona baktım. Zihnimin içinde soğuk bir rüzgar esmeye başlamış gibi oldu. Paramparça anı parçacıkları bir araya geldi, kendilerini asıl dokuya işlediler, anlayış kazandılar. Elbette...

Hırıltı yükseldi, Jabberwock’un uzak ağaçların arasında kayan gölgesini gördüm. Gözleri iniş ışıkları gibiydi. Isırmak ve kavramaya yarayan yığınla keskin organı vardı...

Ve hiç fark etmezdi. Çünkü neler olup bittiğini, kimin, nasıl ve neden sorumlu olduğunu anlamıştım.

İki büklüm vaziyette öne eğildim, öyle ki parmak boğumlarım sağ çizmemin ucunu süpürüyordu.

"Luke," dedim, “bir sorunumuz var."

Bardan dönüp, bana baktı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Amber kanından gelenler muazzam çabalar gösterme becerisine sahiptir. Aynı zamanda korkunç dayaklar yemeye dayanabiliriz. Bu yüzden, bizim aramızda, bu tür şeyler bir dereceye kadar kendi kendilerini sadeleştirirler. Bu yüzden, bu tür şeylerle ilgilenecekse, insanın yapması gerekeni yapması zorunludur...

Yumruğumu sahip olduğum tüm güçle yerden kaldırdım ve Luke’un çenesinin yan tarafına öyle bir indirdim ki dönerek havalandı ve masanın üzerine yayılarak düştü, masa yıkıldı, Luke kayarak servis alanını boydan boya aştı ve sonunda sessiz, Victoria çağından fırlamış gibi görünen bir beyefendinin ayaklarının dibine yığıldı. Adam fırçasını bırakmış, Luke kayarak ona doğru gelirken çabucak yana adım atmıştı. Sol elimle kupamı kaldırdım ve içindekileri bir dağa çarpmış gibi hisseden sağ yumruğuma boşalttım. Ben bunu yaparken ışıklar soldu ve bir anlık mutlak sessizlik oldu.

Sonra kupayı bar tezgahına sertçe indirdim. Mekan, yeryüzü sallanırmış gibi ürpermek için o ânı seçti. Raftan iki şişe düştü, bir lamba sallandı, hırıltı soldu. Soluma baktım ve Jabberwock’un ürkütücü gölgesinin bir şekilde ormana çekildiğini gördüm. Yalnızca bu kadar da değil, manzaranın boyalı kısmı şimdi normal mekan gibi görünen kısma daha fazla uzanıyor, o tarafa doğru ilerlemeye devam ediyor, dünyanın o köşesini düz bir kıpırtısızlık içinde donduruyordu. Jabberwock dalga dalga sola doğru uzaklaşıyor, düzlüğün önünde koşturuyor gibi görünüyordu. Tweedledum Tweedledee, Dodo ve Kurbağa müzik aletlerini toplamaya başladı.

Luke’un yere yayılmış şekline doğru yürümeye başladım. Tırtıl nargileyi söküyordu. Mantarının tuhaf bir açıyla eğilmiş olduğunu gördüm. Beyaz Tavşan arkadaki bir delikten aşağı tüydü, tırmanmayı yeni başardığı bar taburesinden aşağı sallanırken Humpty’nin küfürler salladığını duydum.

Yaklaşırken paletli beyefendiyi selamladım.

"Rahatsız eniğim için özür dilerim," dedim. “Ama inan bana, bu herkesin iyiliği için."

Luke’un gevşek bedenini kaldırıp omuzuma attım. Yanımdan bir oyun kartı sürüsü uçarak geçti. Hızlı geçişleri esnasında onlardan uzaklaştım.

"Aman! Bu Jabberwock’u korkuttu!" dedi adam, arkama bakarak.

"Ne korkuttu?" diye sordum, bilmek istediğimden emin olamazken.

"O," diye yanıt verdi adam ve barın ön tarafına işaret etti.

O tarafa baktım ve geri geri sendeledim. Jabberwock’u kaçtığı için suçlayamazdım.

İçeri giren üç buçuk metre boyunda bir Ateş Meleğiydi -kırmızı renkteydi, vitraylı pencere gibi kanatları vardı- ve aklıma ölüm düşüncelerine ek olarak, bir peygamber devesini getirdi. Sivri dikenli bir yakası vardı, kısa kürkünün içinden, olası her açıyı yapan diken gibi pençeler çıkıyordu. Bunlardan biri içeri girerken çarpan kapılardan birine takılmış, menteşelerden sokmuştu. Bu bir Kaos yaratığıydı. Nadir, ölümcül ve son derece zeki. Yıllardır bunlardan birini görmemiştim ve şimdi görmeyi de arzu etmiyordum; aynı zamanda, buraya gelme sebebinin benimle ilgili olduğu açıktı. Bir an kalp krizi büyümü basit bir Bandersnatch için harcadığıma üzüldüm ta ki Ateş Meleklerinin üç kalbi olduğunu hatırlayana kadar. O beni ararken hızla çevreme bakındım. Yaratık kısa bir av çığlığı kopardı ve ilerledi.

"Seninle konuşmak için zamanım olmasını çok isterdim," dedim ressama. “Çalışmalarından hoşlandım. Ne yazık ki..."

"Anlıyorum."

"Hoşça kal."

"İyi şanslar."

Tavşan deliğinden aşağı indim ve alçak tavan yüzünden iyice eğilerek koşmaya başladım. Luke koşmayı daha da zorlaştırıyordu, özellikle de dönemeçlerde. Çok arkalardan bir sürtünme sesi ve tekrarlanan av çığlığı duyuldu. Ama Ateş Meleği’nin tünelden geçebilmek için bazı kısımları genişletmek zorunda kalacağını bilerek rahatladım. Kötü haber ise, bunu yapabilecek olmasıydı. Bu yaratıklar son derece güçlü ve neredeyse yok edilemezdir.

Ayaklarımın altındaki zemin bir çukura dönüşene kadar koştum. Sonra düşmeye başladım. Serbest elimle uzanarak bir şeyleri yakalamaya çalıştım, ama yakalanacak bir şey yoktu.

Dip düşmüştü. Güzel. Ben de böyle olmasını ummuş ve beklemiştim. Luke hafifçe inledi, ama kıpırdamadı.

Düştük. Adamın dediği gibi, aşağı, aşağı, aşağı. Bu bir kuyuydu ve ya çok derindi, ya da biz çok yavaş düşüyorduk.

Çevremiz alaca karanlıktı ve kuyunun duvarlarını ayırt edemiyordum. Zihnim biraz daha berraklaştı ve tek bir değişkeni kontrol edebildiğim sürece berraklaşmaya devam edeceğini anladım: Luke'u. Yukarıda, yükseklerde av çığlığını bir kez daha duydum. Ardından tuhaf bir hırıltı geldi. Frakir bileğimde bir kez daha hafif hafif zonklamaya başladı, ama zaten bilmediğim hiçbir şey anlatamadı. Bu yüzden onu susturdum.

Daha da berrak. Hatırlamaya başladım... Dört Dünya Kalesi'ne saldırmam ve Luke'un annesi Jasra'yı kurtarmam. Kurt adamın saldırısı. Göründüğü gibi olmayan Vinta Bayle'yi ziyaretim... Ölüm Sokağı'ndaki akşam yemeğim... Meskun, San Francisco, kristal mağara... Daha, daha berrak.

...Ve tepemdeki av çığlığı gittikçe yükseliyordu. Yaratık tüneli geçmiş, peşimden inmeye başlamış olmalıydı. Ne yazık ki kanatları vardı ve benim fek yapabildiğim düşmekti.

Yukarıya bir göz attım. Yaratığın şeklini ayırt edemiyordum. Yukarısı aşağıdan daha karanlık görünüyordu. Bunun tünelin ucundan gelen, ışık gibi bir şeye yaklaştığımızın işareti olduğunu umdum, çünkü başka çıkış yolu düşünemiyordum. Ortalık bir Koz Kartına bakmak ya da bir gölge kayması ayarlamak için çevreyi kolaçan edemeyeceğim kadar karanlıktı.

Şimdi düşmek yerine, sağ salim konmaya yetecek bir hızda süzülmekte olduğumuzu hissettim. Dibe vardığımızda bu doğru değilmiş gibi görünürse, inişimizi yavaşlatmak için başka yöntemler aklıma geldi - yanımda taşıdığım büyülerden birinin uygun şekilde kullanılması. Ama daha yoldayken yaratık bizi yerse bu düşüncelerin bir faydası olmayacaktı. Apaçık bir olasılık, elbette takipçimiz o kadar da aç değilse başka ki o zaman bizi paramparça etmekle yetinebilirdi. Sonuç olarak yaratığın önünde kalmak için hızımızı arttırmaya çalışmam şan olabilirdi ki bu da yere indiğimiz zaman dümdüz olmamız anlamına gelebilirdi.

Kararlar, kararlar.

Luke omzumun üzerinde hafifçe kıpırdandı. Kendine gelmeye kalkmayacağını umdum, çünkü bir uyku büyüsüyle uğraşacak zamanım yoktu ve ona bir yumruk daha atma havasında değildim. Bu da konuyu

Frakir’e bırakıyordu. Ama eğer Luke sınır çizgisi ise, o zaman onu bayıltmak yerine uyandırabilirdi ve ben onun sağlam kalmasını istiyordum. Benim bilmediğim çok şey biliyordu, ihtiyaç duyduğum şeyler.

Biraz daha aydınlık bir bölgeden geçtik, ilk defa kuyunun duvarlarını ayırt edebildim ve anlamadığım bir dilde grafitilerle dolu olduğunu gördüm. Aklıma Jamaica Kinkaid’in kısa bir öyküsü geldi, ama buradan kurtulmamız için bir ipucu vermedi. O aydınlık bölgeden geçişimizin hemen ardından çok aşağıda küçük bir ışık noktası fark ettim. Hemen hemen aynı anda çığlığı bir kez daha duydum. Bu kez daha yakındı.

Tam yukarıya baktığımda Ateş Meleği aydınlıktan geçiyordu. Ama arkasında, yakında bir şekil daha vardı, bir yelek giymişti ve hırıldıyordu. Jabberwock da iniyordu ve aramızda en iyi zamanı o yapıyor gibi görünüyordu. Amacının ne olduğu sorusu önem kazandı; o yaklaşırken ışık çemberi büyüdü ve

Luke yine kıpırdandı. Bu som hemen yanıtlandı, çünkü yaratık Ateş Meleği’ne yetişip saldırdı.

Esinti, çığlık ve gurultu, aniden tıslamalar, sürtünmeler ve arada bir gelen hırlamalarla birlikte kuyuda yankılanmaya başladı. İki yaratık yumak haline geldi, birbirlerini pençelemeye başladı. Gözleri ölen güneşler, pençeleri süngüler gibiydi.

Aşağıdan gelen solgun ışık şimdi onlara ulaşmış, cehennemsi bir mandala oluşturmuştu. Kendimi huzurlu hissetmeme izin vermeyecek kadar yakında gerçekleşen bu hareketlilik onları yavaşlatmaya yaradı ve uygunsuz bir büyü yapma ve tünelden tek parça halinde çıkmak için beceriksiz bir girişimde bulunma riskine girmeye ihtiyaç duymadığımı hissettim.

"Arrg!" diye yorum yaptı Luke, aniden sırtımda dönerek.

"Katılıyorum," dedim. “Ama kıpırdama, olmaz mı? Acil iniş yapmak üzereyiz..."

"...ve yanmak üzereyiz," diye bildirdi, savaşan canavarlara bakmak için başını yukarı çevirerek. Sonra bakışlarını aşağı indirerek aynı zamanda düşmekte olduğumuzu fark etti. “Bu ne tür bir sarhoşluk?"

"Kötü bir sarhoşluk," diye yanıt verdim ve sonra aklıma geldi: Tam olarak buydu işte.

Açıklık şimdi daha genişti ve hızımız tahammül edilebilir bir iniş için yeterliydi. Dev Tokadı adını verdiğim büyüye vereceğimiz tepki

muhtemelen bizi durdurur, hatta geriye ittirirdi. Bu noktada trafiğe engel olmaktansa birkaç bere kazanmak daha iyiydi.

Gerçekten de kötü bir sarhoşluk. Çılgın bir açıyla açıklıktan geçerken, toprağa vurup yuvarlanırken Random'ın sözlerini hatırladım.

Bir mağaranın ağzına yakın durmuştuk. Sağa ve sola tüneller açılıyordu. Mağara ağzı arkamdaydı. Hızlı bir bakış parlak, muhtemelen gür, epey odağı kaçmış bir vadiye açıldığını gösterdi. Luke kıpırtısızca yanımda yayılmıştı. Hemen ayağa kalktım ve koltukaltlarından yakaladım. Onu içinden çıktığımız karanlık açıklıktan uzaklaştırmak için sürüklemeye başladım. Canavarca çatışma sesleri artık çok yakından geliyordu.

Luke'un yine bayılmış gibi görünmesi iyi bir şeydi. Tahminlerim doğruysa, durumu herhangi bir Amberli için yeterince kötüydü. Ama büyü yeteneklerine sahip biri için, daha önce hiç karşılaşmadığım türden, son derece tehlikeli bir bilinmezlik oluşturuyordu. Bununla nasıl başa çıkabileceğimden hiç emin değildim.

Luke'u sağdaki tünele çektim, çünkü iki tünel arasında küçük olan oydu ve teorik olarak savunulması kolay olacaktı.

Tünelin sığınağına ulaştığımız anda iki yaratık birbirlerini yırtıp pençeleyerek açıklığa düştü. Birbirlerine saldırırken pençeleri fıkırdayarak, tıslayarak, ıslık çalarak mağaranın zemininde yuvarlandılar. Bizi tamamen unutmuş görünüyorlardı, içinde bulunduğumuz tünelde epeyce geriye çekildik.

Amcam Random'ın tahmininin doğru olduğunu varsayabiliyordum. Hem, o bir müzisyendi ve tüm Gölgelerde çalmıştı.

Aynı zamanda, daha iyi bir fikir bulamamıştım.

Logrus imgesini çağırdım. Berrak bir şekilde geldikten ve ellerimi ağlarının içine yerleştirdikten sonra onu kullanarak dövüşen yaratıklara saldırabilirdim. Ama onlar bana hiç dikkat etmiyorlardı ve benim de dikkatlerini çekmeye niyetim yoktu.

Aynı zamanda, böyle bir darbenin üstlerinde fazla etkileri olacağından emin değildim. Dahası, sipariş hazırdı ve onu ivedilikle yerine getirmeliydim.

Bu yüzden uzandım.

Bitmek tükenmek bilmez bir süre geçti. Aradığım şeyi bulmadan önce geçilmesi gereken, son derece geniş bir Gölge alanı vardı. Sonra bunu

tekrar yapmam gerekiyordu. Ve bir kez daha. İstediğim bir dizi şey vardı ve hiçbiri yakında değildi.

Bu arada savaşçılar gevşeme belirtisi göstermiyordu ve pençeleri mağaranın duvarlarından kıvılcımlar çıkarıyordu.

Birbirlerini sayısız yerden kesmişlerdi ve şimdi koyu renk kanla kaplıydılar. Luke bu sırada uyanmış, doğrulup oturmuş, büyülenmiş gibi renkli çatışmayı izliyordu. Bu dikkatini ne süreyle çeker, bilmiyordum. Onu çok kısa sürede uyandırmak benim için önemliydi ve henüz düşünmeye başlamamış olması beni memnun ediyordu.

Bu arada, ben Jabberwock'un tarafını tutuyordum. Yalnızca edepsiz bir yaratıktı ve egzotik düşmanı dikkatini çekmeden önce benim üzerime geliyor olduğu kesin değildi. Ama Ateş Meleği tamamen farklı bir oyun oynuyordu. Özellikle gönderilmiş olmadığı sürece Ateş Meleği'nin Kaos'tan bu kadar uzaklaşması için sebep yoktu. Onların yakalanması çok zordur, eğitilmeleri daha da zordur ve idare edilmeleri tehlikelidir. Bu yüzden büyük masraf ve risk anlamına gelirler. İnsanlar Ateş Meleklerine kolay kolay yatırım yapmazlar. Yaşamdaki asıl amaçları öldürmektir ve bildiğim kadarıyla Kaos Sarayları dışında hiç kimse onlardan birini kullanmamıştır. Engin bir dizi duyuları vardır -anlaşıldığı kadarıyla aralarından bazıları paranormaldir- ve Gölge'de av köpeği olarak kullanılabilirler.

Bildiğim kadarıyla kendi başlarına Gölge'de dolaşmazlar. Ama bir Gölge yürüyüşçüsünü takip edebilirler ve kurbanın kimliği ile işaretlenen çok soğuk bir izi bile bulabilirler. Ben o çılgın bara Koz Kartı ile gitmiştim ve bir Koz Kartı sıçrayışını takip edebildiklerini bilmiyordum, ama aklıma başka bir dizi olasılık geldi. Birinin beni bulması, o şeyi yakına nakletmesi ve işini yapmak üzere serbest bırakması gibi. Ama yöntem ne olursa olsun, girişimin üzerinde Kaos Sarayları damgası vardı.

Bu yüzden hızla Jabberwock taraftarı olmuştum.

"Neler oluyor?" diye sordu Luke aniden ve mağaranın duvarları bir anlığına soldu, hafif bir müzik sesi duydum.

"Anlatması güç," dedim. "Dinle, ilaç zamanın geldi."

Çağırdığım B12 drajelerinden bir avuç döktüm ve getirdiğim su şişesini açtım.

"Ne ilacı?" diye sordu, ben drajeleri ona uzatırken.

"Doktorun talimatı," dedim. "Daha hızlı ayağa kalkmana yardım edecek."

"Eh, tamam."

Hepsini ağzına attı ve iri bir yudumla mideye indirdi.

"Şimdi de bunlar."

Thorazine şişesini açtım. Her biri 200 miligramlıktı ve kaç tane vermem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden üç tane üzerinde karar kıldım. Ona biraz triptofan ve biraz da fenilalanin verdim.

Haplara baktı. Duvarlar yine soldu, müzik geri geldi. Aramızdan mavi bir duman geçti. Bar aniden görünür oldu, o mekanda normal sayılan her ne ise ona dönüştü. Devrilmiş masalar düzeltilmişti, Humpty hâlâ sallanıyordu, duvar resmi devam ediyordu.

"Hey, kulüp!" diye bağırdı Luke. “Geri dönmeliyiz. Parti daha yeni başlamış gibi görünüyor."

"İlk önce ilaçlarını al."

"Ne için bunlar?"

"Fena biçimde rahatsızsın. Bunlar iyileşmen için."

"Kendimi kötü hissetmiyorum. Aslında, oldukça iyi hissediyorum..."

"Al şunları!"

"Tamam! Tamam!"

Bir avuç ilacı yuttu.

Jabberwock ve Ateş Meleği soluyor gibi görünüyordu ve bar tezgahı çevresindeki son çaresiz hareketim bir dirençle karşılaşmıştı, ama henüz benim için yeterince katı değildi.

Sonra, aniden Kedi’yi fark ettim, madde ile oynadığı oyunlar bu noktada onun mekandaki başka her şeyden daha gerçek görünmesine sebep oldu.

"Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?" diye sordu.

Luke ayağa kalkacak oldu. Işık parlaklaştı, ama dağınıktı.

"Ah, Luke, bir baksana," dedim, işaret ederek.

"Nereye?" diye sordu başını çevirirken.

Ona bir yumruk daha indirdim.

Luke bayılırken bar solmaya başladı. Mağaranın duvarları yeniden odak kazandı. Kedi’nin sesini duydum. “Gidiyorsunuz..." dedi.

Gürültüler tüm gücüyle geri döndü, ama bu sefer baskın ses gayda sesi gibi bir ayaklamaydı. Yere bastırılmış, parçalanmakta olan Jabberwock’a aitti. O zaman kaleye yaptığım saldırıdan kalan 4 Temmuz büyümü kullanmaya karar verdim.

Ellerimi kaldırdım ve sözcükleri söyledim. Bunu yaparken görüş açısını kapatmak için Luke’un önüne geçtim. Sözcükleri söylerken bakışlarımı kaçırıp gözlerimi kapattım. Kapalı gözlerle bile, takip eden parlak ışık çakmasını ayırt edebiliyordum. Luke’un, “Hey!" dediğini duydum, ama tüm diğer sesler aniden kesildi. Tekrar baktığım zaman küçük mağaranın uzak ucunda iki yaratığın sersemlemiş vaziyette kıpırtısızca yattığını gördüm.

Luke’un elini tuttum, çektim ve itfaiyeci tarzında omzuma attım. Sonra hızla mağaraya ilerledim, en yakın duvar boyunca, mağaranın ağzına doğru yürürken canavar kanına basıp kaydım. Ben çıkmadan yaratıklar kıpırdanmaya başlamıştı, ama hareketleri bilinçli olmaktan çok içgüdüseldi. Açıklıkta durdum ve çiçek açmış muazzam bir bahçeye baktım. Tüm çiçekler en az benim boyumdaydı, devamlı yön değiştiren bir rüzgar bana boğucu, güzel kokular getiriyordu.

Birkaç dakika sonra arkamda daha kararlı hareket sesleri duydum ve döndüm. Jabberwock doğruluyordu. Ateş Meleği hâlâ yerdeydi ve küçük düdük sesleri çıkarıyordu. Jabberwock sendeleyerek kalktı, kanatlarını açtı, sonra aniden döndü, havayı dövmeye başladı ve mağaranın arka tarafındaki yüksek delikten kaçtı. Kötü bir fikir değil, diye karar verdim, bahçeye doğru seğirtirken.

Burada kokular daha güçlüydü, çoğu açmış olan çiçekler, aralarından koşturduğum fantastik bir renk çatısı oluşturuyordu. Kısa süre sonra nefes nefese kaldım, ama koşmaya devam ettim. Luke ağırdı, ama mağara ile aramıza olabildiğince çok mesafe koymak istiyordum. Takipçimizin ne kadar hızlı gidebildiğine düşününce, Koz Kartı ile oynamaya yetecek kadar zaman olduğundan emin olamadım.

Hızla yürürken biraz sersemlemeye, kollarımı ve bacaklarımı hissedememeye başladım. Aklıma hemen çiçek kokularının uyuşturucu olabileceği geldi. Harika. Tek ihtiyacım buydu, Luke’u ilaç sarhoşluğundan kurtarmaya çalışırken uyuşturucu sarhoşluğuna yakalanmak. Ama uzakta küçük, biraz yüksek bir açıklık görüyordum, o tarafa yöneldim. Orada biraz dinlenip zihinsel ayaklarımı yere basmayı ve şimdi ne yapacağıma karar vermeyi umuyordum. Şimdiye dek takip edildiğimi gösterecek bir ses duymamıştım.

Hızla yürümeye devam ettim. Başımın dönmeye başladığını hissediyordum. Dengem bozuluyordu. Aniden, neredeyse akrofobi kadar güçlü bir düşme korkusu yaşamaya başladım.

Çünkü düşersem bir daha kalkamazmışım gibi geliyordu, uyuşturucu kaynaklı bir uykuya dalarmışım, uyurken Kaos yaratığı tarafından bulunur, temize havale edilirmişim gibi. Tepede çiçeklerin renkleri bir araya geliyor, parlak bir dere içindeki bir kurdele yığını gibi akıyor, karışıyordu. Çiçek kokularını olabildiğince az çekmek için nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Ama nefes nefese kaldığımdan bu güçtü.

Düşmedim, ama açıklığın ortasında Luke'u yere bıraktıktan sonra yanına çöktüm. Luke, yüzünde huzurlu bir ifade, baygın kaldı. Tepeciğin uzak ucundan, kötücül görünüşlü, dikenli, çiçeksiz türden bitkilerin büyüdüğü taraftan bize doğru bir rüzgar esti. Böylece dev çiçek bahçesinin baştan çıkarıcı kokularını almaz oldum ve bir süre sonra zihnim açılmaya başladı.

Diğer yandan, bunun kendi kokularımızın mağaraya doğru süzüldüğü anlamına geldiğini fark ettim. Başdöndürücü kokuların içinden Ateş Meleği onları ayırt edebilir miydi, bilmiyordum, ama bu olasılığın var olması kendimi rahatsız hissetmeme sebep oldu.

Seneler önce, öğrenciyken LSD denemiştim. Beni o kadar korkutmuştu ki, bir daha hiçbir tür halüsinojen kullanmadım.

Yalnızca kötü bir sarhoşluk değildi. Madde gölge kaydırma yeteneğimi etkilemişti. Amberlilerin hayal ettikleri her yere gidebildikleri bir gerçektir, çünkü orada bir yerde, Gölge'de her şey vardır. Zihinlerimizi hareketle birleştirerek dilediğimiz gölgeyi bulabiliriz. Ne yazık ki, ben hayal ettiklerimi kontrol altında tutamıyordum. Yine ne yazık ki, o yerlere naklediliyordum. Paniğe kapıldım ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Kolaylıkla yok olabilirdim, çünkü bilinçaltımın nesneleştirilmiş ormanlarında geziniyor, kötü şeylerin yaşadığı yerlerde zaman geçiriyordum. Kendime geldiğim zaman eve dönüş yolunu buldum, sızlanarak Julia'nın kapısına dayandım ve günler boyunca sinir çöküntüsü yaşadım. Daha sonra, Random'a bundan bahsettiğim zaman onun da benzer deneyimler yaşadığını öğrendim. Başta ailenin geri kalanına karşı olası bir gizli silah olarak kendine saklamıştı; ama sonra, diğerleriyle anlaşmaya vardığı zaman hayatta kalma amacıyla bilgiyi paylaşmaya karar vermişti. O zaman Benedict'in, Gerard'ın, Fiona'nın ve Bleys'in bunu bildiğini öğrenerek şaşırmıştı ama onların bilgisi başka halüsinojenlerden gelmişti ve tuhaftır, yalnızca Fiona bunun aile içi bir silah olabileceğini düşünmüştü. Ama fikri, öngörülemezliği yüzünden rafa kaldırmıştı. Ama bunun

üzerinden zaman geçmişti ve başka işlerin baskısı altında aklından çıkmıştı; Benim gibi yeni gelen birinin uyarılması gerektiği aklına gelmemişti.

Luke bana planörlü bir komando ekibi ile Dört Dünya Kalesi'ni istila etmeye çalıştığını ve yenildiğini söylemişti. Orayı ziyaret ederken duvarın içinde, muhtelif yerlerde kırık planörleri bizzat gördüğüm için Luke'un tutsak edildiğini varsaymak mantıklı geliyordu. Bu yüzden onu bu duruma getirenin büyücü Maske olması olasılığı güçlüydü. Ona bir doz halüsinojen vermiş ve tutsaklık yolculuğuna çıkarmış, sonra onu gezinmek ve güzel ışıklara bakmak üzere serbest bırakmış görünüyordu. Neyse ki, benim aksime onun zihinsel yolculukları, Lewis Carrol'un parlak görüşlerinden daha tehditkar bir şey içermemişti. Belki de yüreği benimkinden temizdi. Ama ne taraftan bakarsanız bakın, pazarlık tuhaf görünüyordu. Maske onu öldürebilir, hapse atabilir ya da askılık koleksiyonuna ekleyebilirdi. Bunun yerine yaptığı şey risksiz görünmese de, zaman içinde etkisini yitirecek ve onu cezalandırılmış, ama özgür bırakacaktı. Gerçek bir intikamdan çok bileğe atılmış bir şaplak gibiydi. Kale'de hakkı olan ve kuşkusuz bunu yine yapmak için çaba gösterecek ailenin bir üyesine. Maske kendine aşırı mı güveniyordu? Yoksa adam Luke'u tehdit olarak görmüyor muydu?

Ve bir de gölge kaydırma yeteneklerimizin ve büyücülük becerilerimizin benzer köklerden geldiği gerçeği vardı. Desen'den ya da Logrus'tan. Biri ile uğraşmak diğeri ile de uğraşmak anlamına geliyor olmalıydı. Bu Luke'un beni, ortada kart yokken dev bir Koz Kartı ile çağırabilmesini açıklardı: Uyuşturucunun güçlendirdiği görselleştirme yeteneği o kadar yoğundu ki, kartın fiziksel olarak var olması gerekmiyordu. Ve karman çorman olmuş büyü becerileri, iletişimi kurmadan önce yaşadığım tüm o öncel oyunları, tuhaf ve gerçeklik-çarpıtan deneyimleri açıklardı. Bu, bazı uyuşturucuların etkisi altında ikimizin de çok tehlikeli olabileceği anlamına geliyordu. Bunu aklımdan çıkarmamalıydım. Ona vurduğum için deliye dönmüş bir biçimde uyanmayacağını umdum. Önce onunla biraz konuşmak istiyordum. Diğer yandan, diğer ilaçlar içindeki zehri atmasına yardım ederken onu mutlu tutabilirdi de.

Sol bacağımda ağrıyan kası ovaladım ve ayağa kalktım. Luke'u koltukaltlarından yakaladım ve açıklığa doğru yirmi adım daha sürükledim. Sonra içimi çektim ve daha önce dinlendiğim noktaya döndüm. Daha uzağa kaçmaya yetecek kadar zaman yoktu. Çığlık yükselirken ve dev çiçekler doğrudan bana gelen bir çizgi üzerinde sallanırken -saplarının arasından

daha koyu renk bir şekle ilişkin işaretler görebiliyordum- Jabberwock kaçtığına göre Ateş Meleği'nin baştaki işine döndüğünü ve bu karşılaşma kaçınılmaz göründüğüne göre, bu açıklığın herhangi bir açıklık kadar iyi, hatta bazılarından daha iyi olduğunu düşündüm.

Bölüm 2

Kemerimdeki parlak şeyi çözdüm ve açmaya başladım. Ben bunu yaparken bir dizi tıkırtı çıkardı. Kötü bir hata değil, mümkün olan en iyi seçimi yaptığımı umuyordum.

Yaratığın çiçeklerin arasından geçmesi düşündüğümden uzun sürdü. Bu egzotik bahçede izimi takip etmekte güçlük çektiği anlamına geliyor olabilirdi. Ama ben Jabberwock ile karşılaşmasında epey yaralandığı, gücünden ve hızından çokça şey kaybettiği anlamına geldiğini umuyordum.

Her neyse, sonunda son saplar da sallanıp ezildi. Köşeli yaratık öne atıldı, durup gözlerini kırpmadan bana baktı. Frakir paniğe kapıldı, onu sakinleştirdim. Bu onun boyunu aşardı.

Geride bir Ateş Çeşmesi büyüm kalmıştı, ama onu kullanmaya zahmet bile etmedim. Yaratığı durduramayacağını ve onun öngörülemez bir biçimde davranmasına sebep olabileceğini biliyordum.

"Evini özlediysen," diye bağırdım, “sana Kaos’a dönüş yolunu gösterebilirim!"

Bir düzine yaradan sıvılar akıtarak, yavaşça yaklaştı. Üzerime atlama yeteneğine hâlâ sahip mi, yoksa mevcut hızı becerebildiğinin en iyisi mi, merak ettim. Tedbirlilik en kötüsünü varsaymamı söylüyordu, bu yüzden teşebbüs edeceği herhangi bir şeyi karşılayabilmek için gevşek ve hazır beklemeye çalıştım.

Ama üzerime atlamadı. Uzantıları olan küçük bir tank gibi yaklaşmaya devam etti. Yaşamsal noktalarının nerede olduğunu bilmiyordum. Evdeyken Ateş Meleği anatomisi ilgi alanı listemde üst sıralarda değildi. Ama yaratık yaklaşırken gözlem yoluyla kendime hızlı bir ders verdim. Ne yazık ki bu, yaratığın her şeyi korunaklı yerlerde tuttuğu inancını verdi. Çok kötü.

Beni kandırmaya çalışıyor olması olasığına karşılık saldırıya geçmek istemiyordum. Yaratığın savaş numaralarını bilmiyordum ve öğrenmek için gereksiz yere kendimi riske atmak istemiyordum. Savunmada kalmak ve ilk hareketi onun yapmasına izin vermek daha iyi, dedim kendi kendime. Ama yaratık yaklaşmaya devam etti. Kısa süre sonra bir şey yapmak zorunda kalacağımı biliyordum, yalnızca geri çekilmek için bile olsa...

O uzun, kıvrık önkollardan biri bana doğru fırladı, yana döndüm ve kestim. Tıkır-tak! Kol hareket etmeye devam ederek yerde yatıyordu. Bu yüzden ben de hareket etmeye devam ettim. Bir-iki, bir-iki! Tıkır-tak!

Yaratık yavaşça sola devrildi, çünkü bedeninin o tarafındaki tüm bacakları kesmiştim.

Sonra, aşırı güvenle, diğer yana ulaşmak ve yaratık henüz travma içindeyken ve yere yıkılırken hareketi tekrarlamak için başının çok yakınından geçtim. Ama fazla yakındaydım ve yaratık hâlâ devriliyordu. Pençeli uzantılarıyla beni yakalamak yerine incik kemiği ya da önkol yerine geçen bir şeyle bana vurdu. Darbe göğsüme inince geriye devrildim.

Ben geriye sendeler, doğrulabilmek için ayaklarımı altıma çekerken Luke'un sersem sersem, "Şimdi neler oluyor?" dediğini duydum.

"Daha sonra," diye seslendim, arkama bakmadan.

Sonra, "Hey! Bana vurdun!" diye ekledi.

"Hepsi senin iyiliğin için," diye yanıt verdim. "Tedavinin parçası" ve ayağa kalkıp tekrar harekete geçtim.

"Ya," dediğini duydum.

Yaratık şimdi yan tarafına dayanmıştı, o iri kol vahşice bana doğru savruldu. Ondan kaçındım, menzilini ve vuruş açısını gözlemeyi başardım.

Tıkır-tak. Kol yere düştü, ben hareket etmeye devam ettim.

Farklı açılardan başına doğru üç darbe savurdum ve sonunda kesmeyi başardım. Ama yaratık tıkırtı çıkamaya, gövde, geriye kalan bacaklarının üzerinde tırmalamaya devam etti.

Ondan sonra kaç kez daha vurdum, bilmiyorum. Yaratık dilim dilim olana kadar devam ettim. Luke vurduğum her darbede, "Oley!" diye bağırmaya başladı. Terlemeye başlamıştım ve ısı dalgaları ya da öyle bir şeyin uzaktaki çiçeklerin rahatsız edici bir biçimde dalgalanmasına sebep olduğunu fark ettim. Ama çok öngörülü davranmış olduğumu fark etmiştim. Bardan götürdüğüm Vorpal Kılıcı iyi bir silah olduğunu kanıtlamıştı. Onu yüksek bir yayla salladım, bunun onu iyice temizlediğini fark ettim, sonra baştaki derli toplu haline dönmesi için katlamaya başladım. Taç yaprakları kadar yumuşaktı ve hâlâ tozlu bir parıltı saçıyordu...

"Bravo!" dedi tanıdık bir ses, döndüğümde önce gülümsemeyi, ardından patilerini hafifçe birbirine vuran Kedi'yi gördüm. "Yahuu! Yahey!" diye ekledi. "Aferin sana, seni parlak çocuk!"

Arka plandaki dalgalanma güçlendi, gökyüzü karardı. Luke’un, “Hey!" dediğini duydum ve arkama baktığım zaman ayağa kalktığını, öne gelmekte olduğunu gördüm. Tekrar baktığımda Kedi’nin arkasında bar beliriyordu, pirinç korkuluğu fark ettim. Başını dönmeye başladı.

"Normalde Vorpal Kılıcı için bir depozit alırız," diyordu Kedi. “Ama onu sapasağlam iade ettiğine göre..."

Luke yanımdaydı. Yine müzik sesi duyuyordum ve Luke ezgiyle beraber mırıldanıyordu. Şimdi, bar renk nüansları ve gölge kazanarak katılaştıkça, açıklık ve paramparça Ateş Meleği asıl manzaranın üzerine bindirilmiş görünüyordu.

Ama mekan bir şekilde daha ufak geliyordu. Masalar birbirine daha yakındı, müzik daha hafifti, duvar resmi daha birbirine girmişti ve ressam görünürlerde yoktu. Tırtıl ve mantarı bile gölgeli bir köşeye çekilmişlerdi ve ikisi de küçülmüş, mavi duman daha az yoğun görünüyordu. Bunu iyi bir işaret olarak kabul ettim, çünkü oradaki varlığımız Luke’un zihinsel durumunun bir sonucuysa, o zaman belki sarhoşluğunun etkisi azalıyordu.

"Luke?" dedim.

Bara, yanıma yaklaştı.

"Evet?" diye sordu.

"Sarhoş olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum... Ne kastettiğini anlamıyorum ," dedi.

"Maske seni tutsak aldığında sana biraz asit vermiş sanırım," dedim. “Bu mümkün mü?"

"Maske kim?" diye sordu bana.

"Kale’deki yeni kafa patron."

"Ah, Sharu Garrul demek istiyorsun," dedi. “Mavi maske taktığını hatırlıyorum."

Maskenin Sharu olmadığını açıklamaya girişmek istemedim. Hem, zaten unutacaktı. Başımı salladım ve “Patron," dedim.

"Eh... evet, sanırım bana bir şey vermiş olabilir," diye yanıtladı. “Yani bütün bunlar...?" Odaya işaret etti.

Başımı salladım.

"Kesinlikle gerçek," dedim. “Ama kendimizi halüsinasyonlara nakledebiliriz. Gerçek oldukları bir yerler var. Asit bunu sağlar."

"Belamı bulayım emi," dedi.

"Seni ayıltmak için bazı ilaçlar verdim," dedim ona. “Ama bu biraz zaman alır."

Dudaklarını yaladı, çevresine bakındı.

"Eh, acelesi yok," dedi. Sonra uzaktaki çığlık tekrar yankılandığı ve iblisler duvar resmindeki kadına pis şeyler yapmaya başladığı zaman gülümsedi. “Burası hoşuma gitti."

Katlanmış silahı bar tezgahına koydum. Luke tezgaha vurdu ve yeni bira istedi. Ben başımı sallayarak geriledim.

"Şimdi gitmeliyim," dedim ona. “Peşimde biri var ve biraz önce çok yaklaştı."

"Hayvanlar sayılmaz," dedi Luke.

"Biraz önce doğradığım sayılır," diye yanıt verdim. “Birisi göndermiş." *

Şimdi ne gelebileceğini merak ederek kırık kapılara baktım. Ateş Meleklerinin çiftler halinde avlandığı bilinir.

"Ama seninle konuşmalıyım..." diye devam ettim.

"Şimdi olmaz," dedi, arkasını dönerek.

"Önemli olduğunu biliyorsun."

"Doğru düzgün düşünemiyorum," diye yanıt verdi.

Sanırım bu doğruydu ve onu Amber’e ya da başka bir yere sürüklemenin anlamı yoktu. Solup gider ve buraya gelirdi.

Ortak sorunlarımızı tartışmadan önce kafasının açılması ve sarhoşluğunun dağılması gerekiyordu.

"Annenin Amber’de tutsak olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Kafanı topladığın zaman beni ara. Konuşmalıyız."

"Tamam."

Döndüm, kapıdan çıktım ve bir sis bulutuna girdim. Uzakta Luke’un yine şarkı söylemeye başladığını duydum. Hüzünlü bir balattı. Sis, gölge kaydırmaya gelince mutlak karanlık kadar kötüdür. Hareket ederken hiçbir referans noktası göremezseniz sizin geçip gitmenize izin veren yeteneği kullanmanın yolu yoktur. Diğer yandan, zihnim berraklaştığına göre bir süre yalnız kalıp düşünmek istiyordum. Bu şeyin içinde hiç kimseyi göremiyorsam, kimse de beni göremezdi. Ve taş döşenmiş yüzeyde kendi ayak seslerim dışında ses yoktu.

Ne başarmıştım? Amber’de Luke’un sıra dışı çağrısıyla kısa uykumdan uyandığımda, sıra dışı çabaların ertesinde ölü gibi yorgundum. Onun

olduğu yere nakledilmiş, sarhoş olduğunu öğrenmiş, onu daha çabuk kendine getireceğini umduğum bir şey vermiş, bir Ateş Meleği doğramış, Luke’u başladığı noktada bırakmıştım.

Bundan iki şey öğrendim, diye düşündüm pamuk pamuk sislerin içinde yürürken: Luke’un Amber hakkındaki olası planlarını bozdum. Artık annesinin tutsağımız olduğunu biliyordu ve bu şartlar altında doğrudan eyleme girişebileceğini sanmıyordum. Luke’u nakletmek ve bir mekanda tutmakla ilgili teknik sorunlara ek olarak, onu bulduğum yerde bırakmamın asıl sebebi buydu. Random’ın onu bodrumdaki bir hücrede, baygın tutmayı tercih edeceğini biliyordum, ama sonunda dişleri sökülmüş bir Luke’a razı olacağından emindim; özellikle de Luke’un Jasra için eninde sonunda bizimle iletişime geçmesi olasıyken. Onun istediği zaman, kendine ve bize gelmesine razıydım. Benim bekleme odamda kendi sorunlarım vardı, mesela Hayaletçark, Maske, Vinta... ve bir numara alıp oturan yeni hayalet.

Belki peşime katil takmak için mavi taşların bulma özelliğini kullanan Jasra’ydı. Bunun için hem sebebi, hem yeteneği vardı. Ama Maske de olabilirdi. Onun yeteneği olduğunu düşünüyordum ve anlamasam da, bir sebebi de vardı. Ama şimdi Jasra yoldan çekilmişti ve zaman içinde Maske ile halleşmeye kararlı olsam da, kendimi mavi taşların ahenginden kurtardığıma inanıyordum. Aynı zamanda Kale’deki son karşılaşmamızda Maske’yi biraz korkuttuğuma da inanıyordum. Her neyse, güçleri nasıl olursa olsun Maske’nin ya da Jasra’nın eğitimli bir Ateş Meleği bulabilmesi olasılığı son derece düşüktü.

Hayır, Ateş Melekleri yalnızca tek bir yerden gelir ve gölge-büyücüleri müşteri listesinde değildir.

Bir esinti sisleri bir anlığına aralayınca binalar gördüm. Güzel. Kaydırdım. Sis hemen hemen aynı anda hareket etti ve gördüklerim bina değil karanlık kaya formasyonları oldu. Bir aralanma daha ve bir şafak ya da akşam göğü görünür oldu. Üzerine parlak yıldızlardan bir köpük saçılmıştı. Fazla zaman geçmeden bir rüzgar sisi dağıttı ve yüksek, kayalık bir yerde yürümekte olduğumu gördüm. Gökyüzü yıldızların ışığıyla ile alev alevdi. O kadar aydınlıktı ki, altında kitap bile okuyabilirdim. Dünyanın kenarına giden karanlık bir patikayı takip ettim...

Luke, Jasra, Dalt ve Maske ile ilgili iş bir şekilde bir bütünün parçalarıydı. Bazı yerlerde tamamen anlaşılır, bazılarında bulutlu. Biraz zaman ve yürüyüş sonucunda hepsini bir araya getirebilirdim. Luke ve Jasra

şimdilik etkisiz haldeydi. Bir tür muamma olan Maske'nin bana kişisel bir kini var gibiydi, ama Amber'e karşı bir tehdit oluşturmuyordu. Dalt ise oluşturuyordu ve cici, yeni silahları vardı ama Random bu durumdan haberdardı ve Benedict şehre dönmüştü. Bu yüzden onunla başa çıkmak için gereken her şeyin yapıldığından emindim.

Dünyanın kenarında durdum ve yıldızlarla dolu dipsiz uçuruma baktım. Dağım bir gezegenin yüzeyini şereflendiriyor gibi görünmüyordu. Bununla beraber solumda bir köprü vardı, karanlık, yıldız kapatan bir şekil vardı. Belki de bir başka yüzen dağ. Köprüye yürüyüp üzerine çıktım. Atmosfer, yerçekimi, hava sıcaklığı sorunlarının burada hiç anlamı yoktu. Yürürken gerçekliği oluşturabiliyordum. Köprüde yürüdüm; bir an açı düzeldi ve karanlık kütlenin uzak yanında, yine bir başka karanlığa giden bir başka köprü gördüm.

Köprünün ortasında durdum, her iki yanda uzaklara baktım. Güvenli ve uygun bir noktaya benziyordu. Koz Kartı destemi çıkardım ve karıştırıp uzun, çok uzun zamandır kullanmadığım bir tanesini seçtim.

Kartı önümde tuttum, diğerlerini kaldırdım, bembeyaz bir saç yığının altındaki mavi gözleri, genç, sert, hafifçe keskin hatları inceledim. Beyaz bir yaka ve parlak, dar bir ceket altında görünen kol yenleri dışında siyahlara bürünmüştü. Eldivenli elinde üç koyu renk çelik top tutuyordu.

Bazen Kaos'a kadar uzanmak güç olur, bu yüzden dikkatle, kuvvetle odaklandım ve uzandım. İletişim neredeyse hemen geldi. Çılgın, çizgili bir gökyüzünün altında, bir balkonda oturuyordu. Kayan Dağlar soluna doğru hareketlenmişti.

Ayaklarını küçük bir yüzen masaya dayamıştı ve kitap okuyordu. Kitabı indirip, hafifçe gülümsedi.

"Merlin," dedi alçak sesle. “Yorgun görünüyorsun."

Başımı salladım.

"Sense dinlenmiş görünüyorsun," dedim.

"Doğru," diye yanıt verdi kitabı kapatıp, sehpanın üzerine koyarken. Sonra, “Sorun mu var?" diye sordu.

"Sorun var, Mandor."

Ayağa kalktı.

"Gelmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. “Geri dönmene yardımcı olacak Koz Kartların varsa, senin bana gelmeni tercih ederim."

Elini uzattı.

"Tamam," dedi.

Uzandım, ellerimiz buluştu; tek bir adım attı ve köprünün üzerinde, yanımda durdu. Bir an kucaklaştık, sonra döndü ve uçuruma baktı.

"Burada tehlike mi var?" diye sordu.

"Hayır. Güvenli göründüğü için burayı seçtim."

"Manzarası da iyi," diye yanıt verdi. “Başına neler geldi?"

"Yıllarca yalnızca öğrencilik yaptım ve sonra özel türden bir makinenin tasarımcısı oldum," diye anlattım. “Son zamanlara kadar hayatım sakindi. Sonra cehennem serbest kaldı ama çoğunu anlıyorum ve büyük kısmı kontrol altında görünüyor. O kısmı karmaşık ve endişelenmene değmez."

Elini köprünün korkuluğuna koydu.

"Ya diğer kısım?" diye sordu.

"Şimdiye kadarki düşmanlarım Amber çevresindendi. Ama aniden, o işin çoğu halledilme yolunda görünürken, biri peşime bir Ateş Meleği taktı. Kısa süre sonra onu yok etmeyi basardım. Neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve kesinlikle bir Amber numarası değil."

İçini çekerek sırtını döndü, birkaç adım attı, sonra geri döndü.

"Haklısın, elbette," dedi. “Bu dereceye geldiğini hiç tahmin edemedim, aksi halde bir süre önce seninle konuşurdum. Ama kendi payına özel spekülasyonlar yapmaya başlamadan önce önem sırası konusunda farklı düşünmeme izin ver. Tüm hikayeyi dinlemek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bazen sen şaşırtıcı ölçüde naif olabiliyorsun, küçük kardeşim ve neyin gerçekten önemli olduğu konusunda senin yargına henüz güvenmiyorum."

"Bitirmeden önce açlıktan ölebilirim," diye yanıt verdim.

Üvey ağabeyim Mandor çarpık bir gülümsemeyle kollarını kaldırdı. Annem Dara ile Kenar Lordu Prens Sawall’ın oğulları olan Jurt ve Despil yarım kan kardeşimdir, ama Mandor, Sawall’ın önceki evliliğinden olan oğludur. Mandor benden oldukça büyüktür ve sonuç olarak bana Amber’deki akrabalarımı hatırlatır. Dara ve Sawall’ın çocuklarının arasında kendimi hep bir yabancı gibi hissettim. Mandor da bir gruba ait olmadığından ortak noktalarımızı vardı. Ama bana eskiden gösterdiği ilginin arkasında ne dürtü vardıysa, bunu bir kenara bırakmıştı ve benim görüşüme göre tam kan kardeşlerden daha yakın olmuştuk. Bana yıllar

içinde bir sürü işe yarar şey öğretmişti ve birlikte pek çok güzel anımız vardı.

Aramızdaki hava çarpıldı ve Mandor kollarını indirdiği zaman işlemeli beyaz keten bir örtü kaplı bir yemek masası aniden, sessizce aramızda belirdi. Birkaç saniye sonra birbirine bakan iki sandalye masayı takip etti. Masanın üzerinde pek çok kapaklı tabak vardı ve hepsi ince porselen, kristal ya da gümüştendi; hatta içinde koyu renk, bükülmüş bir şişe taşıyan bir buz kovası bile vardı.

"Çok etkilendim," dedim.

"Son senelerde gurme büyüsüne epey zaman harcadım," dedi. “Lütfen otur."

İki karanlık arasındaki köprüde rahatça yerlerimize yerleştik. Yemeklerin tadına bakarken takdirle mırıldandım ve beni bu yıldız ışığı ve sessizlik mekanına getiren olayları anlatmaya başlayana kadar birkaç dakika geçmesi gerekti.

Mandor tüm hikayemi sözümü kesmeden dinledi ve bitirdiğim zaman başını salladı, “Bir tabak daha tatlı ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. “Çok güzeldi."

Birkaç dakika sonra başımı kaldırdığımda gülümsemekte olduğunu gördüm.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Sen," diye yanıt verdi. “Hatırlarsan, sen oraya gitmek için ayrılmadan önce, iş, güven duymaya gelince seçici olmanı söylemiştim."

"Ee? Hikayemi kimseye anlatmadım. Bana hikayesini öğrenmeden Luke ile dost olmam konusunda ders vereceksen, çoktan bir tane dinledim."

"Ya Julia?"

"Ne demek istiyorsun? O asla öğrenmedi..."

"Kesinlikle. Ve güvenebileceğin birine benziyordu. Bunun yerine onu kendine düşman ettin."

"Tamam! Belki o konuda da yanlış karar verdim."

"Olağanüstü bir makine tasarladın ve aklına bunun aynı zamanda güçlü bir silah olabileceği hiç gelmedi. Random konuyu doğru açıdan gördü. Luke da öyle. Bu cephede felaketten kurtulmanı sağlayan tek şey makinenin bilinç kazanması ve emir almayı reddetmiş olması olabilir."

"Haklısın. Teknik sorunları çözmekle daha çok ilgileniyordum. Tüm sonuçları düşünmedim."

İçini çekti.

"Ben seninle ne yapacağım, Merlin? Risk aldığını bilmeden risk alıyorsun."

"Vinta'ya güvenmedim," dedim.

"Sanırım ondan daha fazla bilgi koparabilirdin," dedi, "eğer tehlikeden kurtulmuş görünen Luke'u kurtarmak için bu kadar acele etmeseydin. Kadın sohbetinizin sonunda oldukça gevşemiş görünüyordu."

"Belki seni çağırmalıydım."

"Onunla bir daha karşılaşırsan çağır, ben onunla başa çıkarım."

Bakakaldım. İçtendi.

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Ben onu çözerim," dedi, kadehindeki parlak portakal rengi sıvıyı çalkalayarak. "Ama sana sade ve zarif bir önerim var. Gözlerden hayli uzak, her tür imkanı olan yeni bir kır evim var. Neden tehlikeden tehlikeye koşmak yerine benimle birlikte Saraylar'a dönmüyorsun? Birkaç sene saklan, hayatın tadını çıkar, okumadığın kitapları oku. Ben iyi korunmanı sağlarım. Bırak fırtına geçip gitsin, sonra daha huzurlu bir iklimde işine bak."

Alev alev içkiden küçük bir yudum aldım.

"Hayır," dedim. "Daha önce senin bildiğini, benim bilmediğimi söylediğin o şeylere ne oldu?"

"Önerimi kabul edersen hiç önemleri kalmaz."

"Kabul edecek olsam bile bilmek istiyorum."

"Bir çuval solucan," dedi.

"Sen benim hikayemi dinledin. Ben de seninkini dinlerim."

Omuzlarını silkti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve yıldızlara baktı.

"Swayvill ölüyor," dedi.

"Bunu yıllardır yapıyor."

"Doğru, ama durumu çok daha kötüleşti. Bazıları Amberli Eric'in ölüm lanetiyle ilgili olduğunu söylüyor. Her neyse, gerçekten fazla zamanı kalmadığını düşünüyorum."

"Anlamaya başlıyorum..."

"Evet, taht mücadelesi daha da yoğunlaştı. Sağda solda insanlar ölüyor. Zehirler, düellolar, suikastlar, tuhaf kazalar, şüpheli intiharlar. Çok kişi bilinmeyen yerlere gitti. Ya da öyle görünüyor."

"Anlıyorum, ama beni neden ilgilendirdiğini göremiyorum."

"Eskiden olsa ilgilendirmezdi."

"Ama?"

"Sen gittikten sonra Sawall'ın seni evlat edindiğini bilmiyor musun?"

"Ne?"

"Evet. Asıl amacının ne olduğunu hiç öğrenemedim. Ama sen yasal bir vârissin. Benden sonra, ama Jurt ile Despil'den önce geliyorsun."

"Bu yine de beni listenin epey aşağılarına yerleştirir."

"Doğru," dedi yavaşça. "İlginin çoğu tepelere gösteriliyor..."

"'Çoğu' dedin."

"Her zaman bazı istisnalar olur," diye yanıt verdi. "Böyle bir zamanın eski borçları tahsil etmek için güzel bir ortam sağladığını fark etmelisin. Bir ölüm eksik ya da fazla, daha dursun zamanlarda kalkacak kaşlardan daha azını uyandırır. Göreceli olarak yüksek yerlerde bile."

Göz göze gelince başımı iki yana salladım.

"Benim durumumda gerçekten de mantıklı görünmüyor," dedim.

Kendimi rahatsız hissedene kadar bakmaya devam etti.

"Geliyor mu?" diye sordum sonunda.

"Eh..." dedi. "Biraz düşün."

Düşündüm. Ve fikir aklıma geldiğinde Mandor zihnimi okumuş gibi başını salladı.

"Jurt," dedi, "zamanların değişmesini bir zevk ve korku karışımıyla karşıladı. Devamlı en son ölümlerden, bazılarının ne kadar zarif bir şekilde ve kolaylıkla halledildiğinden bahsediyor. Birkaç kıkırdamayla karışık fısıltılar. Korkusu ve kendi yaramazlık kapasitesini arttırma arzusu sonunda diğer korkusundan daha yüksek bir noktaya erişti..."

"Logrus..."

"Evet. Sonunda Logrus'u denedi ve başardı."

"Bu konuda kendini çok iyi hissediyor olmalı. Gururlu. Bu yıllardır istediği bir şeydir."

"Ah, evet," diye yanıt verdi Mandor. "Ve eminim başka pek çok şey de hissetmiştir."

"Özgürlük," dedim. "Güç" ve ben onun yarı eğlenen ifadesini incelerken, eklemek zorunda kaldım "ve oyunu oynama becerisi."

"Hâlâ umut vaat ediyorsun," dedi. "Şimdi, bunu mantıklı sonucuna kadar ilerletmek ister misin?"

"Tamam," diye karşılık verdim, darbemin ardından Jurt'un sol kulağının, çevresine yayılan kan damlaları eşliğinde süzülüp gitmesini hatırlarken. "Ateş Meleği'ni Jurt'un gönderdiğini düşünüyorsun."

"Çok olası," diye yanıt verdi. "Ama biraz daha öteye götürsen?"

Ağaçlıkta güreşirken Jurt'un gözünü delen kırık dalı düşündüm...

"Tamam," dedim. "Benim peşimde. Tahta çıkma oyunun parçası olmalı, ondan biraz daha önde olmam ya da sırf nefret ve intikam ya da her ikisi birden."

"Sonuçlar açısından hangisi olduğu fark etmez aslında," dedi Mandor. "Ama ben sana saldıran kurdun kesik kulağını düşünüyordum. Ve görünüşe göre tek bir gözü vardı..."

"Evet," dedim. "Bugünlerde Jurt neye benziyor?"

"Ah, kulağının yarısı çıktı. Oldukça perişan ve çirkin görünüşlü. Genellikle saçlarıyla kapatıyor. Göz yeniden oluştu, ama henüz göremiyor. Genellikle bant takıyor."

"Bu, son gelişmeleri açıklayabilir," dedim. "Olup biten her şeyin yanında tam da zamanı. Suları fena halde bulandırıyor."

"Sana gözlerden kaybolmanı ve olayların sakinleşmesini beklemeni önermemin sebeplerinden biri. Çok kalabalık. Havada bunca ok varken içlerinden biri yüreğine giden yolu bulabilir."

"Ben kendime bakabilirim, Mandor."

"Beni kandırabilirdin."

Omuzlarımı silktim, doğruldum, korkuluğa yürüdüm ve yıldızlara baktım.

Uzun süre sonra bana seslendi, "Daha iyi bir fikrin var mı?" ama ona yanıt vermedim, çünkü aynı konuyu düşünüyordum.

Mandor'un dar görüş açım, hazırlıklı olmamam hakkında söylediklerini değerlendiriyordum ve haklı olduğu, şu âna kadar basıma gelen her şeyde -Jasra'nın peşine düştüğüm zaman hariç- daha çok koşullara tepki verdiğim sonucuna varmak üzereydim. Eyleme geçmekten çok karşılık veriyordum. İtiraf etmeliydim ki, her şey çok çabuk olmuştu. Ama yine de, kendimi korumak, düşmanlarım hakkında bilgi edinmek ve karşı saldırıya geçmek için gerçek planlar yapmamıştım. Bir şeyler yapmalıymışım gibi geliyordu...

"Endişelenecek o kadar çok şey varsa," dedi, "muhtemelen oyunu güvenli oynasan daha iyi olur."

Mantık, güvenlik ve ihtiyat açılarından muhtemelen haklıydı. Ama o Saraylar’dandı ve benim onun dahil olmadığı başka bir dizi sadakatim vardı. Sırf Luke ile bağlantım aracılığıyla bile olsa, Amber’in güvenliğini sağlayacak kişisel bir eylem planı bulmam olasıydı. Böyle bir fırsat var olduğu sürece meseleleri takip etmeye zorunlu hissediyordum. Ve bunun ötesinde, tamamen kişisel bir açıdan, merakım yanıtlanmamış sorulara yanıt aramak yerine yürüyüp gitmeme izin vermeyecek kadar güçlüydü.

Mandor’a yanıt verip, bunları nasıl söze dökeceğimi düşünürken yine tepki vermek zorunda kaldım. Hafif bir sorgu duygusu hissettim, sanki bir kedi zihnimin kapısını tırmalıyormuş gibi. Güçlendi, başka düşünceleri bir kenara itti ve sonunda uzak bir mekandan bir Koz Kartı çağrısı olduğunu anladım. Amber’den ayrıldığımdan beri neler olduğunu merak eden Random olduğunu tahmin ettim. Bu yüzden alıcı oldum ve iletişimi davet ettim.

"Merlin, sorun ne?" diye sordu Mandor. Meşgul olduğumu ifade etmek için elimi kaldırdım. Bu sırada peçetesini masaya bırakıp ayağa kalktığını gördüm.

Görüş açım yavaş yavaş berraklaştı ve Fiona’nın arkasında kayalıklar, tepesinde solgun, yeşil bir gökyüzü, sert sert bakmakta olduğunu gördüm.

"Merlin," dedi. “Neredesin?"

"Çok uzakta," diye yanıt verdim. “Uzun hikaye. Neler oluyor? Sen neredesin?"

Kasvetle gülümsedi.

"Çok uzakta," diye yanıt verdi.

"İkimiz de çok manzaralı noktalar seçmişiz gibi görünüyor," diye yorum yaptım. “Gökyüzünü saçlarına uysun diye mi seçtin?"

"Yeter!" dedi. “Yolculuk anılarımızı paylaşmak için aramadım seni."

O anda Mandor arkamdan yaklaştı ve elini omzuma koydu. Bu, karakterine hiç uymuyordu, çünkü mevcut bir Koz Kartı iletişimi sürerken münasebetsiz bir davranış sayılır. Paralel telefonu kaldırmak ve iki kişinin konuşmasını kesmek gibi. Yine de...

"Vay vay!" dedi. “Bizi tanıştırır mısın, Merlin?"

"Bu kim?" diye sordu Fiona.

"Bu ağabeyim Mandor," dedim ona, “Kaos Sarayları’nda, Sawall ailesinden. Mandor, bu halam Fiona, Amber Prensesi."

Mandor eğildi.

"Methinizi duymuştum, Prenses," dedi. “Sizinle tanışmak büyük zevk."
Fiona’nın gözleri bir an irileşti.
"Aileyi duydum," diye yanıt verdi, “ama Merlin’in ailenizle ilişkisini bilmiyordum. Tanıştığımıza memnun oldum."
"Bir sorun olduğunu mu anlamalıyım, Fiona?" diye sordum.
"Evet," diye yanıt verdi, Mandor’a bir bakış fırlatarak.
"Ben çekiliyorum," dedi Mandor. “Tanıştığımız için onur duydum, Prenses. Keşke Kenar’a daha yakın yaşıyor olsaydınız."
Fiona gülümsedi.
"Bekle," dedi Fiona. “Bu devlet sırlarıyla ilgili bir konu değil. Logrus’u yürüdünüz mü?"
"Evet," diye bildirdi Mandor.
"...Ve ikiniz düello yapmak için bir araya gelmediniz, değil mi?"
"Pek değil," diye yanıt verdim.
"Bu durumda, bu sorun üzerine sizin görüşünüzü işitmek isterim. Bana gelmeye razı mısınız, Mandor?"
Mandor yine eğildi ve artık biraz abarttığını düşündüm.
"Her yere, hanımefendi," diye karşılık verdi.
"Gelin o zaman," dedi Fiona ve uzattığı sol elini tuttum.
Mandor uzandı ve Fiona’nın bileğine dokundu. Öne adım attık.
O kayalık yerde, önünde durduk. Burası esintili ve biraz soğuktu. Uzak bir yerden, boğuk bir, makine sesi gibi bir gürültü geliyordu.
"Son zamanlarda Amber’den birileriyle görüştün mü?" diye sordum ona.
"Hayır," dedi.
"Gidişin biraz ani olmuştu."
"Sebeplerim vardı."
"Luke’u tanıman gibi mi?"
"Artık kim olduğunu biliyor musun?"
"Evet."
"Ya diğerleri?"
"Random’a söyledim," diye yanıt verdim “ve Flora’ya."
"Demek herkes biliyor," dedi. “Ben çabucak ayrıldım ve Bleys’i yanıma aldım, çünkü Luke’un listesinde sırada biz olmalıydık. Hem, ben babasını öldürmeye çalıştım ve neredeyse başaracaktım. Bleys ve ben, Brand’in en yakın akrabalarıydık ve onun karşısında yer aldık."
Delici bakışlarını Mandor’a çevirdi. Mandor gülümsedi.

"Anlıyorum," diye bildirdi “ve şu anda Luke bir Kedi, bir Dodo, bir Tırtıl ve bir Beyaz Tavşanla içki içiyor. Aynı zamanda annesi Amber’de tutsakken size karşı güçsüz olduğunu anlıyorum."
Fiona yine beni inceledi.
"Gerçekten meşgulmüşsün."
"Öyle olmaya çalışıyorum."
"...Geri dönüşün güvenli olsun diye," diye devam etti Mandor.
Fiona ona gülümsedi, sonra bana baktı.
"Ağabeyin epey bilgili görünüyor," diye yorum yaptı.
"O da aileden," dedim “ve birbirimizin sırtını kollamak gibi ömür boyu süren bir alışkanlığımız var."
"Onunkini mi, seninkini mi?" diye sordu.
"Benimkini," diye yanıt verdim. “O benim büyüğüm."
"Birkaç yüzyıl ne fark yaratır ki?" dedi Mandor.
"Ruhunun olgun olduğunu hissetmiştim," dedi Fiona. “Sana düşündüğümden daha fazla güvenmeye karar verdim."
"Bu çok nazikçe," diye yanıt verdi Mandor “ve duygunu takdir ediyorum..."
"...Ama aşırıya kaçmamam şartıyla, değil mi?"
"Kesinlikle."
"Birbirimizi bu kadar az tanırken ailene ya da tahta sadakatini sınama niyetim yok," dedi Fiona. “Bu hem Amber’i, hem Saraylar'ı ilgilendiriyor, ama çıkar çatışması göremiyorum."
"Sağduyundan kuşkum yok. Yalnızca konumumu açıkça belli etmek istedim."
Fiona bana döndü.
"Merlin," dedi, “sanırım bana yalan söyledin."
Onu bir konuda yanlış yönlendirdiğim bir durum hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Sonra başımı iki yana salladım.
"Söylemişsem bile," dedim, “hatırlamıyorum."
"Birkaç yıl önce," dedi, “babanın Desen’ini yürüyebilir misin, diye sorduğum zaman."
"Ah," diye yanıt verdim. Kızardığımı hissettim ve bu tuhaf ışıkta bunun fark edilip edilmeyeceğini merak ettim.
"Sana söylediklerimden faydalandın. Desen’in direncinden," diye devam etti. “Ayağını üzerine koymanı engelliyormuş gibi yaptın. Ama benim adım

atmaya çalıştığım zaman görülen direnç işaretlerinden yoktu."

Bana, doğrulama beklermiş gibi baktı.

"Ee?" dedim.

"Yani," diye yanıt verdi, “şimdi o zaman olduğundan daha önemli bir hale geldi ve bilmek zorundayım: O gün numara mı yaptın?"

"Evet," dedim.

"Neden?"

"Bir kez adım atarsam," diye açıkladım, “yürümeye devam etmek zorunda kalacaktım. Bunun beni nereye götüreceğini, ardından nasıl bir durum geleceğini kim bilebilir? Tatilimin sonundaydım ve okula dönmek için acele ediyordum. Uzun bir keşif gezisine dönüşecek bir şey için zamanım yoktu. Sana güçlükler olduğunu söylemek, durumdan kurtulmamın en zarif yolu gibi göründü."

"Sanırım bundan fazlası var," dedi Fiona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence Corwin sana kalanımızın bilmediği bir şey söyledi ya da bir mesaj bıraktı. Bu konuda kabul ettiğinden daha fazlasını bildiğine inanıyorum."

Omuzlarımı silktim.

"Üzgünüm, Fiona. Şüphelerin üzerinde kontrolüm yok," dedim. “Keşke daha fazla yardım edebilseydim."

"Edebilirsin," diye yanıt verdi.

"Nasıl, söyle."

"Benimle yeni Desen’in olduğu yere gel. Onu yürümeni istiyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Babamın seneler önce yaptığı bir şey hakkında merakını tatmin etmekten daha acil işlerim var," dedim ona.

"Bu meraktan fazlası," dedi. “Sana bir kez gölge fırtınalarının artmasının ardında o olduğunu düşündüğümü söylemiştim."

"Ve ben de sana sebebin başka bir şey olduğu yolunda çok iyi bir sebep verdim. Bence eski Desen’in kısmen yok olması ve yeniden yaratılması yüzünden."

"Bu tarafa gelir misin?" diye sordu, bana sırtını döndü ve tırmanmaya başladı.

Mandor’a bir bakış fırlattım, omuzlarımı silktim ve Fiona’yı takip ettim. Mandor arkamdan geldi.

Çentikli kayadan bir perdeye doğru tırmandık. İlk önce Fiona ulaştı ve kayalığın bir kısmı boyunca uzanan, bir yana eğik bir çıkıntıya ilerledi. Burayı aşarak kaya duvarın V şeklinde yarıldığı bir yere geldi. Orada sırtı bize dönük durdu. Yeşil gökyüzünden düşen ışık saçlarına tuhaf şeyler yapıyordu.

Onun yanına gidip bakışlarını takip ettim. Çok aşağıda, uzak bir düzlükte, solda, büyük, siyah bir huni, kapak gibi dönüyordu. İşittiğimiz kükremenin kaynağı bu gibi görünüyordu. Altında zemin çatlamış gibiydi. Dakikalarca baktım, ama ne şeklini, ne konumunu değiştirdi. Sonunda boğazımı temizledim.

"Büyük bir hortum gibi görünüyor," dedim “ve hiçbir yere gitmiyor."

"İşte bu yüzden yeni Desen’i yürümeni istiyorum," dedi Fiona. “Sanırım biz onu alt etmezsek o bizi alt edecek."

Bölüm 3

Yalanı keşfetmek ile gerçeği keşfetmek yetenekleri arasında seçim yapmanız gerekirse hangisini seçersiniz? Bunların aynı şeyi söylemenin farklı yolları olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu, ama buna artık inanmıyorum. Örneğin akrabalarımın çoğu hilenin içini görme konusunda, ardını görmek kadar başarılıdırlar. Ama gerçeğe aldırdıklarından o kadar emin değilim. Diğer yandan, ben daima gerçeği aramakta asil, özel, onurlu bir şey olduğunu hissettim. Hayaletçark ile teşebbüs ettiğim bir şey. Ama Mandor kuşku duymama sebep olmuştu.

Bu beni gerçeğin zıddını savunan bir enayi mi yapmıştı?

Elbette, konu o kadar da kesin çizgilerle ayrılmış değil. Ortası olmayan bir 'ya öyle, ya böyle' meselesi olmadığını biliyorum, daha çok bir tavır meselesidir. Yine de, aniden aşırıya -aptal cesareti noktasına- kaçtığımı ve eleştiri becerilerimin çok uzun süre uyumasına izin verdiğimi kabul etmeye razıydım.

Bu yüzden Fiona’nın talebini düşündüm.

"Bunu büyük bir tehdit kılan nedir?" diye sordum.

"Hortum şeklinde bir gölge fırtınası," dedi.

"Daha önce de buna benzer şeyler oldu," diye yanıt verdim.

"Doğru," diye karşılık verdi, “ama onlar Gölge içinde hareket ederler. Bu Gölge’nin bazı alanlarına uzanıyor, ama tamamen sabit. İlk kez, birkaç gün önce ortaya çıktı ve o zamandan bu yana hiç değişmedi."

"Amber zamanı ile ne zamana denk geliyor?" diye sordum.

"Yarım gün, belki. Neden?"

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum. Yalnızca merak ettim," dedim. “Bunun neden bir tehdit olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Sana Corwin fazladan Desen’i çizdiğinden beri bu tür fırtınaların görüldüğünü söylemiştim. Şimdi hem sıklıkları, hem nitelikleri değişiyor. O Desen’in kısa zamanda anlaşılması gerekiyor."

Hızlı bir düşünme süreci bana babamın Desen’ini kontrol etmeyi başaranın bazı korkunç güçlerin efendisi olabileceğini gösterdi. Ya da hanımefendisi.

Bu yüzden, “Diyelim ki yürüdüm," dedim. “Sonra ne olacak? Babamın hikayesinden anladığım kadarıyla evdeki Desen’de olduğu gibi kendimi ortada buluyorum. Bundan ne öğrenebiliriz?"

Fiona’nın yüzünde duygu belirtisi aradım, ama akrabalarım bu tür basit ifadeler göstermeyecek kadar kontrollüdür.

"Benim anladığım kadarıyla," dedi, “Corwin ortadayken Brand Koz Kartı ile içeri girmeyi başarmış."

"Ben de öyle düşündüm."

"...Yani sen merkezdeyken Koz Kartı iletişimi ile ben de gelebilirim."

"Sanırım öyle. O zaman ikimiz de Desen’in ortasında duruyor olacağız."

"...Ve oradan, varoluşun bir başka noktasından ulaşamayacağımız başka bir yere gidebiliriz."

"Yani?" diye sordum.

"Arkasında yatan birincil Desen."

"Bir birincil Desen’i olduğundan emin misin?"

"Olmak zorunda. Bu tür yapıların doğasında var. Sıradan düzeyden daha temel bir düzeyde çizilmiş olmalı."

"Ve oraya gitme amacımız?"

"Tüm sırları orada, en derin büyüleri orada öğrenilebilir."

"Anlıyorum," dedim ona. “O zaman ne olacak?"

"Orada, bu şeyin açtığı sorunların nasıl çözülebileceğini öğrenebiliriz," diye yanıt verdi.

"O kadar mı?"

Fiona’nın gözleri kısıldı.

"Elbette ne öğrenebiliyorsak öğreniriz. Güç güçtür ve anlaşılana kadar bir tehdit oluşturur."

Yavaşça başımı salladım.

"Ama şu anda tehdit konusunda daha acil bir dizi şey var," dedim. “O Desen sırasını beklemek zorunda kalacak."

"Diğer sorunlarınla başa çıkmak için gereken güçleri temsil ediyor olsa bile mi?" diye sordu.

"Öyle olsa bile," dedim. “Uzun bir girişime dönüşebilir ve bunun için zamanım olduğunu sanmıyorum."

"Ama bunu kesin olarak bilmiyorsun."

"Doğru. Ama bir kez üzerine adım atınca geri dönüşü yok."

Onu birincil Desen’e götürüp kendi başına bırakmaya niyetim olmadığını eklemedim. Hem, bir kez kral çıkarma konusunda elini denemişti. Ve o günlerde Brand, Amber tahtına çıkmayı başarmış olsaydı, şimdi bu konuda ne diyor olursa olsun, Fiona tam arkasında duruyor olacaktı. Sanırım benden kendisini birincil Desen’e götürmemi istemek üzereydi, ama bu konuyu çoktan düşündüğümü ve reddettiğimi anladı. İsteyerek ve reddedilerek itibar kaybetmek istemediği için baştaki savına döndü.

"Çevrende dünyaların paramparça olduğunu görmek istemiyorsan şimdi zaman ayırmanı öneririm," dedi.

"Bana bunu ilk söylediğinde sana inanmamıştım," diye yanıt verdim “ve şimdi de inanmıyorum. Hâlâ gölge fırtınası aktı vitesindeki artışın orijinal Desen’in zarar görmesine ve onarılmasına bağlı olduğunu düşünüyorum. Aynı zamanda yeni Desenle uğraşmaya kalkarsak, her şeyi daha iyiye değil daha kötüye götüreceğimize inanıyorum..."

"Ben onunla uğraşmak istemiyorum," dedi Fiona. “İncelemek istiyorum..."

Aniden aramızda Logrus imgesi çaktı. Fiona bir şekilde onu görmüş ya da hissetmiş olmalıydı, çünkü benimle aynı anda geri çekildi.

Ne göreceğimden emin, başımı çevirdim.

Mandor taş duvara siper gibi binmişti. Onun bir parçasıymış gibi kıpırtısızca duruyordu, kollarını kaldırmıştı. Ona durmasını haykırmamak için kendimi güç tuttum. Ne yaptığını biliyordu. Ve zaten beni hiç dinlemeyeceğinden emindim.

Pozisyon aldığı geçide ilerledim ve önündeki çatlak düzlükte dönen şeye baktım. Logrus imgesinin içinden Suhuy’un son dersinde bana gösterdiği karanlık, korkunç güç akışını hissettim. Mandor onu çağırıyor ve gölge fırtınasına boşaltıyordu. Serbest bıraktığı Kaos gücünün korkunç bir yıkım yaratarak yayılacağını bilmiyor muydu? Fırtına gerçekten de Kaos’un işiyse, o zaman onu gerçekten canavar gibi bir şeye dönüştüreceğini görmüyor muydu?

Fırtına büyüdü. Kükreme yükseldi. İzlemek korkutucu hale geldi.

Arkamdan Fiona’nın inlediğini duydum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diye seslendim Mandor’a.

Logrus imgesi önümde göz kırptı.

Lanet şeyin bir süre daha büyük, daha gürültülü bir şekilde dönmesini izledik.

Sonunda, “Ne kanıtladın?" diye sordum ona.
"Hiç sabrın olmadığını," diye yanıt verdi.
Olguda bilgi verici hiçbir şey yoktu, ama yine de izlemeye devam ettim. Aniden sesler kekeler gibi oldu. Karanlık görüntü aniden silkindi, topladığı döküntüleri saçtı. Kısa süre sonra eski boyutuna döndü ve eski tizliğine kavuştu, ses yine istikrar kazandı.
"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.
"Ben yapmadım," dedi. “Kendi kendini düzeltti."
"Böyle olmamalıydı," diye bildirdi Fiona.
"Kesinlikle," diye yanıt verdi Mandor.
"Ben anlamadım," dedim.
"Mandor onu o şekilde değiştirdikten sonra öncekinden de güçlü, kükremeye devam etmeliydi," dedi Fiona. “Ama onu kontrol eden her ne ise, başka-planları var. Bu yüzden düzeltildi."
"...Ve bu bir Kaos olgusu," diye devam etti Mandor. “Ona yöntem sağladığım zaman Kaos’tan nasıl güç aldığını gördün. Ama bu onu, bir sınırın ötesine itti ve bir düzeltme oldu. Birisi oradaki birincil güçlerle oynuyor. Kim, ne, neden, bilemiyorum. Ama olgunun Desen’le ilgili olmadığını güçlü bir şekilde kanıtlıyor. Kaos oyunları varken değil. Yani Merlin muhtemelen haklı. Bu işin kaynağının başka yerde olduğunu düşünüyorum."
"Tamam," diye kabul etti Fiona. “Tamam. Bu bize ne gösteriyor?"
"Bir gizem," dedi Mandor. “Ama yakın bir tehdit olduğunu sanmıyorum."
Aklımdan hafif, ateşböceği gibi bir fikir geçti. Tamamen yanlış olabilirdi, ama onu paylaşmamaya karar vermemin sebebi bu değildi. Bu bir anda keşfedemeyeceğim bir düşünce alanına açılıyordu ve o şekilde bilgi vermekten hoşlanmam.
Fiona şimdi bana dik dik bakıyordu, ama boş bir ifade takındım. Sonra aniden, amacının sonuçsuz olduğunu fark ederek konuyu değiştirmeye karar verdi:
"Luke’u sıra dışı koşullar altında bıraktığını söyledin. Şu anda nerede?"
Yapmak istediğim son şey bana gerçekten kızmasına sebep olmaktı. Ama mevcut durumunda onu Luke’un üzerine gönderdiğimi hayal edemiyordum. Tek bildiğim, yaşam sigortası olarak onu öldürebileceğiydi. Ve Luke’un ölmesini istemiyordum. Onun tavrının değişmekte olduğunu hissediyordum

ve ona elimden geldiğince fırsat vermek istiyordum. Puan hesaplamak zor olsa da, hâlâ birbirimize birkaç şey borçluyduk ve eski zamanların hatırına söylenebilecek şeyler vardı. Ayrılırken durumu hakkında düşündüklerim göz önüne alınınca, tekrar kendine gelmesi için zaman gerekecekti. Ve sonra ona sormak istediğim birkaç şey vardı.

"Üzgünüm," dedim. “Şu anda benim sahamda."

"Bu konunun beni de ilgilendirdiğine inanıyorum," diye yanıt verdi ölçülü bir şekilde.

"Elbette," dedim, “ama beni daha fazla ilgilendirdiğini ve birbirimizin ayağına dolaşabileceğimizi hissediyorum."

"Bunları kendim de değerlendirebilirim," dedi.

"Tamam," dedim ona. “Asit sarhoşu. Ondan alacağın herhangi bir bilgi renkli olabilir, ama aynı zamanda çok da hayal kırıklığı yaratır."

"Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Anlaşılan Maske isimli bir sihirbaz onu tutsak aldığında bazı kimyasallar vermiş."

"Bu nerede olmuş? Maske isimli birini hiç duymadım."

"Dört Dünya Kalesi denen bir yerde," dedim.

"Kale’den bahsedildiğini duymayalı çok zaman oldu," dedi. “Sharu Garrul adından bir büyücünün elindeydi."

"O artık bir askılık," diye bildirdim.

"Ne?"

"Uzun hikaye, ama bu günlerde kale Maske’nin."

Bana uzun uzun baktı, son gelişmeler hakkında bilmediği çok şey olduğunu yeni fark ettiğini anlayabiliyordum. Pek çok sorudan hangisini sorması gerektiğine karar vermeye çalışırken, henüz dengesini kazanmamışken bir darbe indirmeye karar verdim.

"Ee, Bleys nasıl?" diye sordum.

"Çok daha iyi. Onu ben tedavi ediyorum ve hızla iyileşiyor."

Ona nerede olduğunu sormak üzereydim ve yanıt vermeyi reddedeceğini biliyordum. Ve neye varmaya çalıştığımı gördüğünde ikimiz de gülümseyecektik: Bleys’in adresi yoksa Luke’un adresi de yok; sırlarımızı saklarız ve dost kalırız.

"Bakın!" dediğini duydum Mandor’un ve ikimiz de baktığı yere döndük. Yarığın dışına.

Karanlık hortum eski büyüklüğünün yarısına inmişti ve biz izlerken küçülmeye devam etti. İstikrarlı bir şekilde kendi üzerine yıkıldı, küçüldü, küçüldü ve yarım dakika içinde tamamen kayboldu.

Gülümsememi bastıramadım, ama Fiona fark etmedi. Mandor'a bakıyordu.

"Sence senin yaptığın şey yüzünden mi?" diye sordu ona.

"Bilmemin yolu yok," diye yanıt verdi, "ama olabilir de."

"Ama bu sana hiçbir şey söylemiyor mu?" dedi Fiona.

"Belki her kim sorumluysa, deneyini kurcalamamı istememiştir."

"Gerçekten de arkasında bir zeka olduğuna mı inanıyorsun?"

"Evet."

"Saraylar'dan birisi mi?"

"Dünyanın size ait ucundan biri olmasından daha olası."

"Sanırım öyle," diye kabul etti Fiona. "Kim olduğu konusunda tahminlerin var mı?"

Mandor gülümsedi.

"Anlıyorum," dedi Fiona çabucak. "Sizi ilgilendirir. Ama genel bir tehdit herkesi ilgilendirir. Aslında buna varmaya çalışıyordum."

"Doğru," diye kabullendi Mandor. "İşte bu yüzden bunu araştırmayı öneriyorum. Şu anda ipuçlarım bulanık. Eğlenceli olabilir."

"Hangi çıkarların söz konusu olduğunu bilmeden bulgularını paylaşmanı istemek tuhafıma gidiyor," dedi Fiona.

"Durumunu anlıyorum," diye yanıt verdi Mandor, "ama bildiğim kadarıyla anlaşma koşulları hâlâ geçerli ve Saraylar'da kimse Amber'e karşı özel planlar yapmıyor. Aslında... dilersen meseleyi birlikte takip ederiz. En azından bir süre."

"Zamanım var," dedi Fiona.

"Benim yok," diye araya girdim çabucak. "İlgilenmem gereken acil bir işim var."

Mandor dikkatini bana çevirdi.

"Teklifim hakkında..." dedi.

"Yapamam," dedim.

"Pekala. Ama sohbetimiz sona ermedi. Daha sonra iletişime geçerim."

"Tamam."

Fiona da bana baktı.

"Luke'un iyileşmesi ve niyeti hakkında bana bilgi ver," dedi.

"Elbette."

"O zaman iyi günler."

Mandor bana küçük bir selam verdi ve ona karşılık verdim.

Sonra yürümeye başladım ve gözden kaybolur kaybolmaz kaydırmaya başladım.

Kayalık bir yamaca ulaştım, durdum ve Amber Koz Kartımı çıkardım. Kaldırdım, dikkatimi odakladım ve yolun açıldığını hisseder hissetmez kendimi naklettim. Ana salonun boş olduğunu umuyordum, ama bu noktada çok da aldırmıyordum.

Uzattığı sol kolunda fazladan bir pelerin daha taşıyan Jasra’nın yanından geçtim. Kapıdan soldaki boş bir koridora kaydım ve arka merdivenlere yöneldim. Pek çok kez sesler duydum ve konuşanların çevresinden dolaştım. Fark edilmeden odama ulaşmayı başardım.

Yüz elli yıl gibi gelen bir süre içinde, Luke’un büyü becerileri hayali bir Koz Kartı ile beni Ayna Bar’a çağırmadan önce yalnızca on beş dakika uyuyabilmiştim. Ne zaman? Tek bildiğim dün olabileceğiydi. O olaydan önce de oldukça yoğun bir gün geçirmiştim.

Kapıyı kilitledim, sendeleyerek yatağa gittim, çizmelerim ile çıkarmadan üzerine uzandım. Elbette, yapmam gereken bir sürü şey vardı, ama hiçbiri ile uğraşabilecek durumda değildim. Eve dönmüştüm çünkü Luke’un bana orada ulaştığı gerçeğine rağmen kendimi en fazla Amber’de güvende hissediyordum. Güçlü bir bilinçaltına sahip biri son zamanlarda yaşadığım onca saçmalıktan sonra parlak ilhamlarla dolu bir rüya görebilirdi ve sonra harika bir dizi anlayış ve doğru eylem planları veren yanıtlarla uyanırdı. Ben öyle yapmadım. Bir kez nerede olduğumu bilmeden, bir panik sesiyle uyandım. Ama gözlerimi açtım, kendimi güvende olduğuna ikna ettim, sonra tekrar uyudum. Daha sonra -görünüşe göre çok uzun süre sonra- dalga dalga kıyıya yaklaşan bir dal parçası gibi ayıldım ve sonunda uyandım. Ayaklarımın acıdığını fark edene kadar daha ileri gitmek için sebep göremedim. Sonra doğrulup oturdum, çizmelerimi çıkardım ve bu hayatımdaki en büyük altı zevkten biri olabilirdi. Sonra aceleyle çoraplarımı çıkardım ve odanın bir köşesine fırlattım. Neden benim mesleğimde başka hiç kimsenin ayakları şişmiyor? Leğeni doldurdum, bir süre ayaklarımı içinde dinlendirdim ve sonraki birkaç saat çıplak ayakla dolaşmaya karar verdim.

Sonunda kalktım, soyunup, temizlendim, bir Levi’s pantolon ve çok sevdiğim mor, flanel bir gömlek giydim. Kılıçların, hançerlerin, pelerinlerin bir süreliğine cehenneme kadar yolu vardı. Kepenkleri açıp dışarıya baktım. Karanlıktı. Bulutlar yüzünden yıldızlara bakarak gecenin erken ya da geç saatleri mi, yoksa sabaha karşı mı olduğunu anlamıyordum.

Koridor çok sessizdi ve ben arka merdivenlerden aşağı inerken hiç ses yoktu. Mutfak da boştu, büyük ateşler örtülmüş, için için yanıyordu. Ekmek ve kurutulmuş meyve ararken çay için su ısıtmak dışında, herhangi bir şey bulmak için ortalığı karıştırmak istemiyordum. Büyük buzdolaplarının birinde üzüm suyuna benzer bir şey de buldum.

Ayaklarımı ısıtarak oturur, ekmek somunu üzerinde çalışırken kendimi huzursuz hissetmeye başladım. Ne olduğunu anladığım zaman çayımı yudumluyordum. Önemli bir şey yapmalıymışım gibi geliyordu, ama ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Sonunda nefes alacak zaman bulmuştum ve garip geliyordu. Bu yüzden yine düşünmeye başlamaya karar verdim.

Yemeği bitirdiğim zaman birkaç küçük planım vardı. Yaptığım ilk şey ana salona gitmek, Jasra’nın üzerindeki bütün şapkaları ve pelerinleri kaldırmak ve onu ayağa kaldırmak oldu. Daha sonra onun katı bedenini yukarıya, odama taşırken bir kapı kısmen açıldı ve gözleri uyku dolu Droppa benim geçip gitmemi izledi.

"Hey, ben de iki tane alırım!" diye seslendi arkamdan.

Sonra, “İlk karımı hatırlatıyor," diye ekledi ve kapıyı kapattı.

Jasra’yı odama koyduktan sonra bir sandalye çektim ve karşısına oturdum. Kötü bir şaka gibi cırtlak renklerle giydirilmişti, ama sert güzelliği pek azalmamıştı. Bir kez beni büyük tehlikeye atmıştı ve gösterisini tekrarlasın diye böyle bir zamanda onu serbest bırakmaya niyetim yoktu. Ama onu tutsak eden büyü birden fazla sebepten dolayı ilgimi çekiyordu ve onu tamamen anlamak istiyordum.

Sonra dikkatle onu tutan büyü yapısını keşfetmeye başladım. Fazla karmaşık değildi, ama tüm yanyollarını izlemenin zaman alacağını görebiliyordum. Tamam. Şimdi duracak değildim. Büyünün içinde ilerlemeye, bir yandan da zihnimden notlar tutmaya başladım.

Saatlerce çalıştım. Büyüyü çözdükten sonra, ben de biraz büyü hazırlamaya karar verdim. Ben çalışırken şato çevremde uyandı. Gün

ilerlerken durmadan çalıştım, ta ki her şey yerli yerine oturana ve ben çalışmamdan tatmin olana kadar. Aynı zamanda açlıktan ölüyordum.

Jasra'yı bir köşeye götürdüm, çizmelerimi giydim, odamdan çıkıp merdivene yöneldim. Öğle yemeği zamanı gelmiş gibi göründüğünden ailenin genelde yemek yediği odalardan çoğunu kontrol ettim. Ama hepsi boştu ve hiçbiri henüz yemek için hazırlanmamıştı. Odalardan hiçbiri son zamanlarda içinde yemek yenmiş gibi görünmüyordu.

Sanırım zaman kavramımın hâlâ düzelmemiş olması ve ya çok erken ya çok geç gelmiş olmam olasıydı, ama doğru saate yakın bir zaman tutturmama yetecek denli gündüz olmuş gibi geliyordu. Ama kimse yemek yiyor görünmüyordu, bu yüzden varsayımım da yanlış bir şey olmalıydı.

Sonra işittim. Tabağa vuran çatal bıçakların hafif tıkırtısı.

Ses yönünde ilerledim. Sık kullanılmayan bir yerde yendiği açıktı. Sağa, sonra sola döndüm. Evet, masayı oturma odasına kurmaya karar vermişlerdi. Fark etmez.

Odaya girdim. Llewella, Random'ın karısı Vialle ile birlikte kırmızı bir divanda oturmuştu. Sofra önlerindeki sehpaya kurulmuştu. Mutfakta çalışan Micheal tabak dolu bir yemek arabasının yanında duruyordu. Boğazımı temizledim.

"Merlin," dedi Vialle, hep tüylerimi ürperten bir sezgiyle. Tamamen kördür. "Ne hoş!"

"Merhaba," dedi Llewella. "Gel, bize katıl. Neler yaptığını öğrenmeye can atıyoruz."

Masanın uzak ucundan bir sandalye çekip oturdum. Micheal yaklaşıp önüme bir servis yerleştirdi. Hızla düşündüm.

Vialle'nin işittiği her şey kuşkusuz Random'ın kulağına gidecekti. Bu yüzden onlara son zamanlarda olanlar hakkında kısa bir özet verdim. Mandor, Fiona ve Kaos Sarayları ile ilgili her şeyi çıkardım. Sonuçta oldukça kısa bir hikaye oldu ve yemeğime daha kısa sürede başlamamı sağladı.

"Son zamanlarda herkes ne kadar meşgul," dedi Llewella, ben konuşmayı bitirdiğim zaman. "Neredeyse kendimi suçlu hissedeceğim."

Cildinin narin yeşilliğini, dolgun dudaklarını, iri kedi gözlerini inceledim.

"Ama tam olarak değil," diye ekledi.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Gerard," dedi, “liman tahkimatı ile ilgilenmeye indi. Julian, ateşli silahlarla donanmış, Kolvir’i savunmaya hazırlanmış olan ordunun başında."

"Dalt’ın ortaya çıktığını mı söylüyorsun? Bu tarafa mı geliyor?"

Başını iki yana salladı. “Hayır,,. yalnızca bir önlem," diye yanıt verdi. “Luke’tan gelen mesajdan dolayı. Dalt’ın gücü henüz ortaya çıkmadı."

"Nerede olduğunu bilen var mı?" diye sordum.

"Henüz değil," diye yanıt verdi, “ama bu konuda haber almayı bekliyoruz." Omuzlarını silkti. Sonra, “Belki Julian almıştır bile," diye ekledi.

"Neden komuta Julian’da?" diye sordum lokmalarımın arasında. “Böyle bir günde Benedict’in başa geçeceğini düşünürdüm."

Llewella bakışlarını kaçırdı, odak değişikliğini fark etmiş görünen Vialle’ye baktı.

"Benedict ve adamlarından küçük bir birlik Random’a Kashfa yolunda eşlik ediyor," dedi Vialle yumuşak sesle.

"Kashfa mı?" dedim. “Neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Aslında, Dalt genellikle Kashfa çevresinde takılır. Bölge şu anda tehlikeli olabilir."

Vialle hafifçe gülümsedi.

"İşte bu yüzden Benedict ve muhafızlarının eşlik etmesini istedi," dedi. “Bilgi toplayan grup onlar bile olabilir, ama şu anda gitmelerinin asıl sebebi bu değil."

"Anlamıyorum," dedim. “Neden bu yolculuk gerekli olsun?"

Suyundan bir yudum aldı.

"Ani bir politik kargaşa," diye yanıt verdi. “Kraliçe ve veliaht prensin yokluğunda bir general başa geçmiş. Adam öldürülmüş ve Random tahta kendi adayını -yaşlı bir asil- geçirmek için anlaşma yapmayı başardı."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Çıkarı olan herkes Kashfa’nın ayrıcalıklı ticari statü altında Altın Halka’ya kabul edilmesiyle daha çok ilgileniyordu."

"Demek Random kendi adamını tahta geçirmek için onları satın aldı," diye yorum yaptım. “Bu Altın Halka anlaşmaları genelde müşteri kralın sınırlarına asker sokma hakkı veriyor mu?"

"Evet," dedi.

Aniden Kanlı Bill’in yerinde karşılaştığım, yemeğinin ücretini Kashfa parası ile ödeyen sert görünüşlü görevliyi hatırladım. Bu, son ayarlamayı

mümkün kılan suikastın orada yemek yediğim zamana ne kadar yakın olduğunu öğrenmek istemediğime karar verdim. Aklıma daha kuvvetle düşen, ortaya çıkan resimdi: Random Jasra ile Luke'un gaspedilmiş tahtlarına giden yollarını tıkamış görünüyordu ama adil olmak gerekirse, onlar da tahtı seneler önce gaspetmişlerdi. Bunca gasp olur biterken, tahtın gerçekte kime ait olduğu konusu bana biraz sisli geliyordu. Ama Random'ın ahlak anlayışı daha önce gidenlerinkinden daha iyi değilse de, kesinlikle daha kötü de değildi. Ama şimdi, Luke'un annesinin tahtını ele geçirme girişimleri Amber ile savunma işbirliğine sahip bir hükümdar tarafından karşılanacak gibi görünüyordu. Aniden savunma anlaşmasının şartlarının, Amber'in hem dış düşmanlara, hem de iç kargaşalara karşı yardım içerdiğini hissettim.

Büyüleyici. Random, Luke'u güç merkezinden ve devletin başı olarak yasal konumundan izole etmek için bir sürü zahmete girmiş gibi görünüyordu. Herhalde bir sonraki adım onu bir sahtekar ve tehlikeli bir devrimci olarak yasadışı ilan etmek ve kellesine ödül koymak olacaktı. Random aşırı tepki mi gösteriyordu? Luke artık o kadar da tehlikeli görünmüyordu, özellikle de annesi tutsağımızken. Diğer yandan, Random'ın ne kadar ileriye gideceğini bilmiyordum aslında. Amacı tüm tehditkar olasılıkları önceden engellemek miydi, yoksa Luke'u ele geçirmek mi? İkinci olasılık beni rahatsız ediyordu, çünkü Luke şu anda terbiye olma yolunda ilerliyor görünüyordu ve muhtemelen konumunu değerlendirme sancıları içindeydi.

Onun Random'ın aşırı tedbirliliği sonucunda gereksiz yere kurtlara atıldığını görmek istemiyordum.

Bu yüzden, "Sanırım bunun Luke ile çok ilgisi var," dedim Vialle'ye.

Bir süre sessiz kaldı, sonra yanıt verdi, "Random daha çok Dalt için endişeleniyor gibiydi."

Zihnimin içinde omuzlarımı silktim. Random için de sonunda aynı şeye gelecek gibi görünüyordu, çünkü Dalt'ı Luke'un tahtı geri almak için kullanacağı askeri güç olarak görecekti. Bu yüzden, "Öyle mi," dedim ve yemeye devam ettim.

Bunun dışında öğrenilecek yeni gerçek ve Random'ın nasıl düşündüğünü açıklığa kavuşturacak başka bir şey yoktu, bu yüzden ben konumumu bir kez daha değerlendirirken gevezelik etmeye başladık. Hâlâ hızla harekete geçmek gerektiği duygusuna sahiptim ve ne tür bir şey olması gerektiği

konusunda kararsızdım. Tatlıları yerken seçeceğim yol beklenmedik bir biçimde belirlendi.

Randel isimli bir saraylı -uzun boylu, zayıf, esmer ve genellikle gülümseyen biri- odaya girdi. Bir şey olduğunu anladım, çünkü gülümsemiyordu ve her zamankinden daha hızlı hareket ediyordu. Bakışları üzerimizden geçti, Vialle'ye dikildi, hızla ilerledi ve boğazını temizledi.

"Majesteleri Hanımefendi...?" diye başladı.

Vialle başını hafifçe ona çevirdi.

"Evet, Randel?" dedi. "Ne oldu?"

"Begma delegasyonu geldi," diye yanıt verdi "ve nasıl karşılanacakları ve uygun düşecek ayarlamalar konusunda talimat almadım."

"Ah, eyvah!" dedi Vialle, çatalını bir kenara bırakarak. "Yarın değil öbür güne kadar gelmeyeceklerdi ve o zamana kadar Random dönmüş olacaktı. Şikayetlerini ona iletmek isteyecekler. Onları ne yaptın?"

"Sarı Oda'ya oturttum," diye yanıt verdi adam "ve gelişlerini bildirmeye gideceğimi söyledim."

Vialle başını salladı.

"Kaç kişiler?"

"Başbakan Orkuz," dedi Randel, "sekreteri Nayda -aynı zamanda kızı- ve diğer kızı Coral. Aynı zamanda dört hizmetkar vardı, iki erkek, iki kadın."

"Git ve hizmetkarlara haber ver, uygun odalar hazırlasınlar," diye emir verdi Vialle, "mutfağa da haber ver. Öğle yemeği yememiş olabilirler."

"Pekala, Ekselansları," dedi adam gerileyerek.

"...Sonra Sarı Oda'da bana rapor ver ve yapılanları bildir," diye devam etti Vialle. "O zaman sana yeni talimatlar vereceğim."

"Yapılmış bilin," diye yanıt verdi adam ve telaşla çıktı.

"Merlin, Llewella," dedi Vialle ayağa kalkarak, "gelin ve düzenlemeler yapılana kadar onları eğlendirmeme yardım edin."

Son tatlı lokmamı yutup kalktım. Aslında bir diplomat ve heyetiyle konuşma havasında değildim, ama elde ben vardım ve bu yaşamın küçük görevlerinden biriydi.

"Ah... Neden geldiler, bu arada?" diye sordum.

"Kashfa'da olan bitenlerle ilgili bir tür protesto," diye yanıt verdi Vialle. "Kashfa ile hiç dost olmadılar, ama şu anda Kashfa'nın Altın Halka'ya kabul edilmesine itiraz etmek için mi, yoksa Kashfa'nın içişlerine karışmamıza kızdıkları için mi geldiler, emin değilim. Aniden, yakın bir

komşuları aynı tercihli ticaret statüsüne sahip olunca işlerinin bozulmasından korkmuş olabilirler. Ya da Kashfa tahtı için farklı planları olabilir ve biz o planları engellemişizdir. Belki de her ikisi birden. Her neyse... Onlara bilmediğimiz şeyleri anlatamayız, değil mi?"

"Yalnızca hangi konulardan kaçınmam gerektiğini bilmek istemiştim," dedim.

"Yukarıdakilerin hepsi," diye yanıt verdi Vialle.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Llewella. “Ama zamanla, Dalt konusunda faydalı bilgilere sahip olup olamayacaklarını merak ediyordum. İstihbarat servisleri Kashfa’da olan biteni yakından izliyor olmalı."

"O konuyu açma," dedi Vialle, kapıya giderken. “Ağızlarından bir şey kaçırmak isterlerse ya da kendiliklerinden söylerlerse, güzel. Bana bildir. Ama bilmek istediğini gösterme."

Vialle koluma girdi ve ona yol gösterdim. Sarı Oda’ya yöneldik. Llevvella bir yerlerden küçük bir ayna çıkardı ve hatlarını inceledi. Görünüşe göre tatmin olmuştu; aynayı kaldırdı ve yorum yaptı, “Gelmen iyi oldu, Merlin. Böyle zamanlarda fazladan bir gülümseyen yüz faydalı olur."

"Neden kendimi şanslı hissetmiyorum?" dedim.

Başbakan ve kızlarının beklemekte olduğu odaya girdik.

Hizmetkarlar yiyecek getirmek için mutfağa çekilmişlerdi. Birkaç zarif yiyecek tepsisinin hazırlanması epey sürdüğü için resmi topluluk hâlâ açtı ki bu da protokol hakkında bir şeyler söyler. Orkuz, orta boylu ve gürbüzdü, siyah saçlarında hoş görünüşlü beyazlar vardı, geniş yüzündeki çizgiler gülümsemekten çok kaşlarını çattığını gösteriyordu. O akşamın çoğu boyunca kullandığı bir ifade. Nayda’nın yüzü onunkinin daha hoş bir modeliydi ve kadın kilo almaya eğilimli görünse de, çekici bir yuvarlaklık sınırında kontrol altına alınmıştı. Aynı zamanda bol bol gülümsüyordu ve güzel dişleri vardı. Diğer yandan Coral babasından ve ablasından daha uzun boyluydu, inceydi, saçları kızılımsı kahverengiydi. Gülümsemesi daha az resmiydi. Aynı zamanda, onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı. Yıllar önce sıkıcı bir resepsiyonda karşılaşmış olup olamayacağımızı merak ettim. Ama karşılaşsak hatırlayacağımı düşünüyordum.

Tanıştırıldıktan ve şarap servisi yapıldıktan sonra Orkuz Vialle’ye Kashfa ile ilgili “en son can sıkıcı haberler" ile ilgili kısa bir yorum yaptı. Llewella ve ben moral destek için hemen yanma koştuk, ama Vialle kısaca bu tür konuların Random döndükten sonra derinlemesine konuşulabileceğini ve

kendisinin şimdilik yalnızca rahat etmelerini sağlamakla ilgilendiğini söyledi. Adam buna tamamen katıldı, hatta gülümsedi. Adamın yalnızca ziyaret sebebini bir an önce kayıtlara geçirmek istediği izlenimini edindim. Llewella konuyu çabucak yolculuklarına getirdi ve Orkuz zarafetle konunun değiştirilmesine izin verdi. Politikacıların harika alışkanlıkları vardır.

Daha sonra Begma büyükelçisinin gelişlerinden haberi olmadığını öğrendim ve bu Orkuz'un, büyükelçiliklerine gönderilen haberden daha hızlı geldiğini gösteriyordu. Adam oraya uğramaya bile zahmet etmemiş, doğrudan saraya gelmişti ve büyükelçiliğe bir mesaj gönderdi. Bunu biraz sonra, mesajın gönderilmesini istediğinden öğrendim. Llewella'nın ve Vialle'nin zarif, tarafsız sohbet çağlayanları içinde kendimi biraz fazlalık gibi hissederek bir adım çekildim ve kaçma planları yapmaya başladım. Kurulmakta olan oyunla ilgilenmiyordum.

Coral da geriledi ve içini çekti. Sonra bana baktı, gülümsedi, odada çabucak göz gezdirdi ve daha yakına geldi.

"Hep Amber'i ziyaret etmek istemişimdir," dedi sonra.

"Hayal ettiğiniz gibi mi?" diye sordum.

"Ah, evet. Şimdiye dek. Elbette, henüz çok şey görmedim..."

Başımı salladım ve diğerlerinden biraz daha uzaklaştık.

"Sizinle daha önce tanıştık mı?" diye sordum-.

"Sanmıyorum," dedi. "Çok yolculuk etmem ve sizin de bizim taraflara geldiğinizi sanmıyorum. Değil mi?"

"Hayır, ama son zamanlarda merakımı uyandırıyor."

"Ama geçmişiniz hakkında bir şeyler biliyorum," diye devam etti. "Genel dedikodulardan. Kaos Sarayları'ndan geldiğinizi biliyorum, siz Amberlilerin sık sık ziyaret ettiği Gölge dünyada okula gittiğinizi biliyorum. Nasıl bir şey olduğunu sık sık merak etmişimdir."

Yemi yuttum ve ona okuldan, işimden, ziyaret ettiğim birkaç yerden ve yapmayı sevdiğim şeylerden bahsetmeye başladım. Konuşurken odanın karşısındaki bir divana gidip rahatça yerleştik. Orkuz, Nayda, Llewella ve Vialle bizi özler görünmüyorlardı ve burada olmak zorundaysam, Coral'la konuşmak onları dinlemekten daha zevkliydi. Ama sohbeti tekelime almamak için ona kendisi hakkında sorular sordum.

Bana Begma'da ve çevresinde geçen çocukluğundan, doğa sevgisinden -atlar, bölgedeki göllerde ve nehirlerde tekne gezintileri- okuduğu

kitaplardan, masum büyü denemelerinden bahsetti. Yerel bir çiftçi toplumunun ekinlerin bol olmasını sağlamak için yaptığı ilginç ayinleri anlatmaya başlamıştı ki hizmetkarlardan biri geldi, Vialle'ye yaklaşıp bir şey söyledi.

Kapının dışında pek çok başka hizmetkar görünüyordu. Vialle hemen Orkuz ile Nayda'ya bir şey söyledi. Başlarını salladılar ve girişe yöneldiler. Llewella gruptan ayrılıp yanımıza geldi.

"Coral," dedi, "suitiniz hazır. Hizmetkarlardan biri nerede olduğunu gösterecek. Belki yolculuğunuzdan sonra dinlenmek ve tazelenmek istersiniz."

Ayağa kalktık.

"Aslında yorgun değilim," dedi Coral, Llewella'ya değil bana bakarak. Ağzının köşelerinde bir gülümseme izi vardı.

Boş ver gitsin. Aniden dostluğundan hoşlandığımı fark ettim, bu yüzden, "Daha sade bir şeyler giymek isterseniz," dedim, "size şehri gezdirmekten memnun olurum. Ya da sarayı."

Görmeye değer bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Çok isterim," dedi.

"O zaman yarım saat sonra burada buluşalım," dedim ona.

Kapıya kadar geçirdim, ona ve diğerlerine büyük merdivenlere kadar eşlik ettim. Üzerimde hâlâ Levi's pantolonum ve mor gömleğim vardı, bu yüzden yerel modaya daha uygun bir şey giyip giymemeyi düşündüm. Boş ver gitsin, diye karar verdim. Yalnızca biraz dolaşacaktık. Kılıç kemerimi, silahlarımı, bir pelerin ve en iyi çizmelerimi almam yeterli olurdu. Ama zamanım olduğuna göre sakalımı kesebilirdim. Ya da belki hızlı bir tırnak temizliği...

"Ah, Merlin..."

Llewella'ydı. Eli dirseğimde, beni bir köşeye çekiyordu.

Beni yönlendirmesine izin verdim.

Sonra, "Evet?" dedim. "Ne oldu?"

"Hmm...," dedi. "Şirin bir kız, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye yanıt verdim.

"Ona tutuldun mu?"

"Llewella! Bilmiyorum. Daha yeni tanıştık."

"...ve randevulaştınız."

"Hadi ama! Bugün biraz nefes almayı hak ettim. Onunla konuşmak hoşuma gitti. Onu biraz gezdirmek istiyorum. İyi zaman geçireceğimizi düşünüyorum. Bunda yanlış olan ne?"

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi, “hiçbir şeyi unutmadığın sürece."

"Hangi şeylerden bahsediyorsun?"

"Orkuz’un iki güzel kızını yanında getirmesi bana biraz merak uyandırıcı geldi," dedi.

"Nayda adamın sekreteri," dedim “ve Coral buraları görmek istemiş."

"Hı-hı ve içlerinden biri aileden birine takılırsa bu, Begma için iyi bir şey olur."

"Llewella, aşırı kuşkucusun," dedim.

"Uzun zaman yaşamış olmaktan ileri geliyor."

"Eh, ben de uzun zaman yaşamayı umuyorum ve umarım bu beni insanların her hareketinin altında başka bir amaç aramaya sevk etmez."

Gülümsedi. “Elbette. Söylediklerimi unut," dedi, bunu yapamayacağımı bile bile. “İyi eğlenceler."

Nazikçe hırladım ve odama yollandım.

Bölüm 4

Ve böylece, her tür tehdit, entrika, tehlike ve gizemin ortasında işleri tatil etmeye ve güzel bir kadınla şehirde gezintiye çıkmaya karar verdim. Yapabildiğim tüm olası seçimlerin içinde en çekici olan buydu. Düşman kim olursa olsun, ne tür bir güçle karşı karşıya gelmiş olursam olayım, şimdi top onun sahasındaydı. Jurt'u avlamak, Maske ile düello yapmak ya da Luke'u takip etmek istemiyordum. Luke'un kendine gelmesi ve aile fertlerinin kafa derilerini hâlâ isteyip istemediğini kendisinin söylemesi gerekiyordu. Dalt benim sorunum değildi, Vinta gitmişti, Hayaletçark sessizdi ve babamın Desen'i meselesi boş zamanım olana kadar bekleyebilirdi. Güneş parlıyordu, rüzgar hafifti, ama bu mevsimde bunlar çok çabuk değişebilirdi. Yılın son güzel günleri olabilecek bir şeyi eğlenceden daha azı için harcamak ayıp olurdu. Üstümü başımı düzeltirken kendi kendime ezgiler mırıldandım ve randevu saatimiz gelmeden aşağıya indim.

Ama Coral benim tahmin ettiğimden daha hızlı hareket etmişti; beni bekliyordu. Uygun bir seçim olan koyu yeşil pantolonunu, ağır, bakır rengi gömleğini, sıcak, kahverengi pelerinini takdir ettim. Çizmeleri yürüyüş için iyi görünüyordu ve başına saçlarının çoğunu kaplayan koyu renk bir şapka taktı.

Kemerinde eldivenler ve bir hançer vardı.

"Her şey hazır," dedi beni görünce.

"Harika," diye yanıt verdim gülümseyerek ve koridora doğru yol gösterdim.

Ana kapıya dönecek oldu, ama ben onu önce sağa, sonra sola döndürdüm.

"Yan kapılardan birini kullanmak daha az dikkat çeker," dedim.

"Sizler kesinlikle sır sever insanlarsınız," dedi.

"Alışkanlık," diye karşılık verdim, "Yabancılar işlerimiz hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi."

"Hangi yabancılar? Neden korkuyorsun?"

"Şu anda mı? Bir sürü şeyden. Ama böyle güzel bir günü liste yaparak harcamak istemiyorum."

Başını, huşu ve tiksinti karışımı bir ifadeyle salladı.

"Dernek söyledikleri doğruymuş," dedi. “İlişkileriniz o kadar karışık ki, skor kartları taşıyorsunuz."

"Son zamanlarda ilişkilere zamanım olmadı," dedim ona, "hatta tek bir skora bile." Sonra, “Özür dilerim," diye ekledim kızardığını görünce. “Benim için yaşam biraz karmaşık oldu."

"Ah," dedi bana bakarak. Ayrıntı istediği açıktı.

"Başka zaman," dedim zorla gülerek, pelerinimi savurup bir muhafıza selam vererek.

Başını salladı, sonra diplomatik bir şekilde konuyu değiştirdi.

"Sanırım ünlü bahçelerinizi görmek için yanlış mevsimde geldik."

"Evet, mevsimleri epey geçti," dedim, “Benedict’in Japon bahçesi dışında. O da biraz uzakta. Belki bir gün oraya gidip fincan çay içeriz, ama şimdi şehre ineriz diye düşünmüştüm."

"Kulağa güzel geliyor," diye kabul etti.

Kapıdaki nöbetçiden Amber’in kahyası olan Henden'â şehre gittiğimizi ve ne zaman döneceğimizden emin olmadığımızı iletmesini istedim. Görevi biter bitmez yapacağını ve buna az zaman kaldığını söyledi. Kanlı Bill’deki deneyimim bana bu tür mesajları bırakma dersi vermişti. Tehlike içinde olduğumuzu ya da Llewella’nın bilmesinin yeterli olmadığını düşündüğümden değil.

Yan kapılardan birine giden patikada yürürken yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Tepede birkaç yüksek, tülsü bulut kümesi dışında güneş canlı canlı parlıyordu. Batıda siyah kuşlardan bir sürü güneye, okyanusa doğru kanat çırpıyordu.

"Bizim orada çoktan kar yağdı," dedi Coral bana. “Siz şanslısınız."

"Bize faydası olan sıcak bir akıntı geçiyor," dedim, Gerard’ın bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlayarak. “Aynı enleme sahip yerlere göre iklimi oldukça ısıtıyor."

"Çok yolculuk eder misin?" diye sordu.

"Dilediğimden daha fazla," dedim. “Son zamanlarda. Bir seneliğine oturup tohuma kaçmak isterim."

"İş mi, zevk mi?" diye sordu, bir muhafız kapıyı açarken ve ben gizlenen var mı, diye çevreye bakınırken.

"Zevk değil," diye yanıt verdim. Bir an dirseğini tuttum ve seçtiğim yöne çevirdim.

Medeni bölgelere ulaştığımız zaman bir süre Ana Cadde’yi takip ettik. Birkaç ünlü yere, ilginç konutlara ve Begma Konsolosluğu’na dikkat çektim. Sonuncusunu ziyaret etme eğilimi göstermedi, gitmeden önce hemşerilerini zaten göreceğini söyledi. Ama daha sonra gördüğü bir dükkanda durdu, iki kız aldı ve fatura ile giysileri saraya göndermelerini söyledi.

"Babam alışveriş yapmama izin vereceğine söz vermişti," diye açıkladı. “Ve unutacağını biliyorum. Bunu duyduğu zaman benim unutmadığımı anlayacak."

Muhtelif ticaret kollarının sokaklarını keşfettik, bir kaldırım kahvesinde mola verdik, atlıların ve yayaların geçmesini izledik. Ona atlılarla ilgili bir anımı anlatmak için dönmüştüm ki bir Koz Kartı bağlantısının geldiğini hissettim. Duygu güçlenirken birkaç saniye bekledim, ama uzanma dışında hiçbir kimlik şekillenmedi. Kolumda Coral’ın elini hissettim.

"Sorun ne?" diye sordu.

Zihnimle uzandım, iletişime yardım etmeye çalıştım, ama ben bunu yaparken karşıdaki çekilir gibi oldu. Maske Flora’nın Sarı Francisco’daki evinde bana bakarken hissettiğim gizli inceleme duygusu değildi. Tanıdığım biri bana ulaşmaya çalışıyor, ama odaklanma sorunu yaşıyor olabilir miydi? Yaralı olabilir miydi? Ya da...

"Luke?" dedim. “Sen misin?"

Ama yanıt gelmedi ve duygu solmaya başladı. Sonunda gitti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Coral.

"Evet, sorun yok," dedim. “Sanırım. Biri bana ulaşmaya çalıştı, ama sonra vazgeçti."

"Ulaşmak mı? Ah, kullandığınız Koz Kartlarını kastediyorsun."

"Evet."

"Ama 'Luke' dedin..." Düşündü. “Ailenizde Luke isimli biri yok..,"

"Onu Kashfa Prensi Rinaldo olarak tanıyor olabilirsin," dedim.

Güldü.

"Rinny mi? Onu tanıyorum elbette. Ama ona Rinny dememden hoşlanmaz..."

"Onu gerçekten tanıyor musun? Kişisel olarak, demek istiyorum."

"Evet," diye yanıt verdi, “ama üzerinden uzun zaman geçti. Kashfa Begma’ya oldukça yakındır. Bazen iyi anlaşırız, bazen o kadar iyi anlaşmayız. Nasıl olduğunu bilirsin. Politika. Ben küçükken uzun dönemler

boyunca iyi anlaştık. Her iki yandan bir sürü resmi ziyaret oldu. Biz çocuklar genellikle bir araya gelirdik."

"O günlerde nasıldı?"

"Ah, iri, hantal, kırmızı saçlı bir çocuk. Gösteriş yapmaya bayılırdı. Ne kadar güçlü olduğu, ne kadar hızlı olduğu hakkında. Bir kez koşu yarışmasında onu geçtiğim için bana çok kızmıştı."

"Bir yarışta Luke'u geçtin mi?"

"Evet. Oldukça iyi bir koşucuyumdur."

"Öyle olmalısın."

"Her neyse, birkaç kez Nayda ve beni tekne gezisine ve uzun yürüyüşlere çıkardı. Şimdi nerede?"

"Bir Cheshire kedisi ile içki içiyor."

"Ne?"

"Uzun bir hikaye."

"Dinlemek isterim. Darbeden sonra onun için endişelendim."

Mımm... Begma başbakanının kızına, mesela Luke'un Amber ailesi ile ilişkisi gibi devlet sırlarını açıklamamak için bunu nasıl düzeltmem gerektiğini çabucak düşündüm... Bu yüzden, "Onu uzun süredir tanıyorum," diye başladım. "Son zamanlarda bir büyücünün gazabını çekti, adam onu ilaçla uyuttu ve onu bu tuhaf bara sürdü..."

Sonra bir süre konuşmaya devam ettim; kısmen durup Levi's Carrol'u özetlemem gerektiği için. Aynı zamanda Amber kütüphanesindeki Alice kopyalarından birini ödünç vermeye söz vermek sorunda kaldım. Sonunda bitirdiğimde kahkahalar atıyordu.

"Neden onu geri getirmiyorsun?" diye sordu.

Ahh. O kendine gelene kadar gölge kaydırma yeteneğinin bunu engelleyeceğini söyleyemezdim. Bu yüzden, "Büyünün bir parçası; büyü yeteneklerini yok ediyor," dedim. "İlaç etkisini kaybedene kadar getirilemez."

"Ne ilginç," dedi. "Luke gerçekten de bir büyücü mü?"

"Ah... evet," dedim.

"Bu yeteneği nasıl kazandı? Ben onu tanıdığım sırada buna ilişkin hiçbir işaret göstermemişti."

"Büyücüler yeteneklerini değişik şekillerde kazanır," diye açıkladım. "Ama sen bunu zaten biliyorsun" ve aniden o gülümseyen, masum ifadenin gösterdiğinden daha zeki olduğunu fark ettim. Konuyu Luke'un Desen

büyüsünü kullandığını itiraf etmeme yönlendirdiğini hissettim ki bu da elbette kanı hakkında ilginç şeyler söyleyecekti. “Ve annesi Jasra da bir büyücü."

"Gerçekten mi? Bunu hiç bilmiyordum."

Lanet olsun! Gelip gidiyor...

"Eh, bir yerlerde öğrenmiş."

"Ya babası?"

"Bilemiyorum," diye yanıt verdim.

"Onunla hiç karşılaştın mı?"

"Yalnızca geçerken," dedim.

Gerçeğe dair ufacık bir fikri varsa bile, bir yalan, konunun gerçekten önemliymiş gibi görünmesine sebep olurdu. Bu yüzden aklıma gelen tek diğer şeyi yaptım. Arkasındaki masada oturan kimse yoktu ve masanın ötesinde duvardan başka bir şey yoktu. Büyülerimden birini gizli bir el hareketi ve bir mırıltıyla harcadım.

Masa yerinden uçuverdi ve duvara çarptı. Gürültü muazzamdı. Diğer müşterilerden yüksek nidalar geldi ve ben ayağa fırladım.

"Herkes iyi mi?" dedim, yaralı arar gibi çevreme bakınarak.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Tuhaf rüzgarlar gibi bir şey," dedim. “Belki yola devam etsek daha iyi olacak."

"Tamam," dedi, döküntülere bakarak. “Bela aramıyorum."

Masaya birkaç madeni para bıraktım, konu ile aramıza mesafe koymak için aklıma gelen her şeyden bahsederek dışarı çıktım. Bu istenen etkiyi gösterdi, çünkü sorusunu yinelemedi.

Yürüyüşümüze devam ederek Batı Bağı’na doğru yöneldik.

Oraya ulaştığımız zaman, tekne gezilerini sevdiğini hatırlayarak limana inmeye karar verdim. Ama kız elini koluma koyup beni durdurdu.

"Kolvir’in yüzünde büyük bir merdiven yok mu?" diye sordu. “Sanırım baban bir kez gizli gizli birliklerini oradan yukarı çıkarmaya kalktı, yakalandı ve savaşmak zorunda kaldı."

Başımı salladım. “Evet, bu doğru," dedim. “Eski bir şey. Epey geçmişte kalan bir şey. Bugünlerde fazla kullanılmıyor. Ama hâlâ düzgün durumda."

"Görmek isterim."

"Tamam."

Sağa döndüm ve geriye, yukarı, Ana Cadde'ye yöneldik. Llewella'nın armasını taşıyan iki şövalye geldiğimiz yöne giderek yanımızdan geçti ve geçerken bize selam verdi. Yasal bir görev peşindeler mi, yoksa hareketlerime göz kulak olmak üzere sözde bir işi mi takip ediyorlar, merak ettim. Bu düşünce Coral'ın aklından da geçmiş olmalıydı, çünkü bir kaşını kaldırarak bana baktı. Omuzlarımı silkip yürümeye devam ettim.

Biraz sonra arkama baktığımda görünürde yoktular.

Yürürken bir düzine bölgenin giysilerine bürünmüş insanlar gördük. Hava açık tezgahlardan yükselen ve envai çeşit damak tadını tatmin edebilecek kokularla doluydu. Tepeye tırmanırken birkaç kez etli börek, yoğurt ve tatlılar için durduk.

Kokular, fena halde doymuş olanlar dışında herkes için çok çekiciydi.

Kızın engellerin çevresinden dolanırken ki kıvraklığını fark ettim. Yalnızca zarafet değildi. Daha çok bir varlık biçimiydi -temkinli olma, sanırım. Pek çok kez geldiğimiz yöne bakışlar fırlattığını gördüm. Ben de baktım, ama görecek sıra dışı bir şey yoktu. Bir kez biz yaklaşırken bir adam aniden bir kapıdan çıktı. Kızın elinin kemerindeki hançere gittiğini, sonra uzaklaştığını gördüm.

"Burada çok fazla hareket, çok fazla şey var...," diye yorum yaptı bir süre sonra.

"Doğru. Begma daha mı az hareketli?"

"Oldukça az."

"Gezinmek için güvenli bir yer mi?"

"Ah, evet."

"Orada kadınlar da erkekler gibi askeri eğitim alıyorlar mı?"

"Normalde değil. Neden?"

"Yalnızca merak ettim,"

"Ama ben silahlı ve silahsız dövüş konusunda biraz eğitim aldım," dedi.

"Neden o?" diye sordum.

"Babam önerdi. Onun konumuna sahip birinin akrabası için faydalı olabilir, dedi. Haklı olabileceğini düşündüm. Sanırım aslında bir oğul istiyordu."

"Ablan da aldı mı?"

"Hayır, ilgisini çekmedi."

"Diplomatik kariyer mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Yanlış kardeşle konuşuyorsun."

"Zengin bir koca?"
"Muhtemelen geri kafalı ve can sıkıcı olur."
"O zaman ne?"
"Belki sana daha sonra söylerim."
"Tamam. Söylemezsen sorarım."
Ana Cadde boyunca güneye indik, Kara Bill'ye geldiğimiz zaman rüzgar hızlandı. Uzakta taş grisi, beyaz köpüklü bir kış okyanusu manzarası belirdi. Dalgaların üzerinde sayısız kuş ve kıvrak bir ejder dönüyordu.
Büyük Kemer'den geçtik, sonunda merdivene geldik ve aşağıya baktık. Geniş merdivenin ötesinde başdöndürücü bir manzara vardı. Çok aşağıdaki sarı-siyah kumsala inen dik bir uçurum. Çekilen gelgitin kumlarda bıraktığı, yaşlı bir adamın alnındaki kırışıklar gibi dalgalara baktım. Rüzgar burada daha güçlüydü ve biz yaklaştıkça artan ıslak, tuzlu koku havaya yeni bir yoğunluk kazandırmıştı. Coral bir an geri çekildi, sonra yine ilerledi.
"Düşündüğümden biraz daha tehlikeli görünüyor," dedi bir süre sonra. "Muhtemelen bir kez merdivenden inmeye başlayınca daha az tehlikeli görünür."
"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.
"Hiç tırmanmadın mı?"
"Hayır," dedim. "Hiç sebebim olmadı."
"Babanın başarısız savaşından sonra bunu yapmayı istersin diye düşünmüştüm."
Omuzlarımı silktim. "Ben farklı şekillerde duygusallaşırım."
Gülümsedi. "Hadi kumsala inelim. Lütfen."
"Elbette," dedim ve inmeye başladık. Geniş merdiven bizi yaklaşık dokuz metre kadar aşağı indirdi, sonra aniden bitti ve yana dönen daha dar bir merdivene açıldı. En azından basamaklar ıslak ve kaygan değildi. Çok aşağıda bir yerde merdivenin yine genişleyerek iki kişinin yan yana yürümesine izin verdiği yeri görebiliyordum. Ama şimdilik arka arkaya yürüyorduk ve Coral'ın önüme geçmesine kızmıştım.
"Sıkışırsan öne geçeyim," dedim.
"Neden?" diye sordu.
"Kayarsan önünde olayım diye."
"Sorun değil," diye yanıt verdi. "Kaymam."
Tartışmaya değmeyeceğine karar verdim ve önden gitmesine izin verdim.

Merdivenlerin yön değiştirdiği düzlükler gelişigüzeldi, kayanın dönüşe izin verdiği yerlere açılmışlardı. Sonuç olarak bazı inişler diğerlerinden daha uzundu ve rotamız dağın tüm yüzünü dolanıyordu. Rüzgarlar yukarıdakinden de güçlüydü ve yamaç izin verdiği sürece kendimizi duvara yapışmış bulduk. Rüzgar olmasa da muhtemelen aynı şeyi yapardık.

Korkuluk olmaması kenardan çekinmemize sebep oluyordu. Dağ duvarının önümüzde mağara etkisi ile asılı durduğu yerler vardı; başka yerlerde duvardaki şişkinliği takip ediyorduk ve kendimizi çok fazla açıkta hissediyorduk. Pelerinim defalarca uçup yüzüme yapıştı ve yerlilerin kendi çevrelerindeki bu mekanı nadiren ziyaret ettiklerini hatırlayarak küfrettim. Bilgeliklerini takdir etmeye başlamıştım. Coral ileride hızla iniyordu ve ona yetişmek için hızımı arttırdım. Önünde, yolun ilk kez dönüş yaptığı bir düzlüğü görebiliyordum. Orada duracağını ve bu gezinin gerekli olup olmadığını tekrar düşündüğünü söyleyeceğini umuyordum. Ama durmadı. Döndü ve inmeye devam etti. Rüzgar, iç çekişimi aldı ve zorla bir şeyler yaptırılmış olanların davaları için ayrılmış bir masal mağarasına taşıdı.

Yine de zaman zaman aşağı bakmaktan kendimi alamıyordum ve bunu yaptığım her seferde babamın bu basamakları savaşarak tırmanmasını hatırlıyordum. Bu denemek isteyeceğim bir şey değildi. En azından daha kurnazca alternatifleri denemeden önce. Saray seviyesinden ne kadar aşağıda olduğumuzu merak etmeye başlamıştım...

Sonunda merdivenin genişlediği düzlüğe geldiğimizde, yan yana yürüyebilmemiz için Coral’a yetişmek üzere acele ettim. Telaşım yüzünden ayakkabım takıldı ve dönerken sendeledim. Büyük bir sorun değildi. Öne atılıp sallanırken uzanıp duvara tutunarak denge sağlamayı başardım. Ama Coral’ın sesi duyunca yürüyüş tarzının değişmesi ve verdiği tepki çok şaşırtıcıydı. Aniden kendini arkaya atıp bedenini yana büktü.

Bunu yaparken elleri koluma çarptı ve beni yana, kayaya doğru itti.

"Tamam!" dedim, hızla boşalan ciğerlerden. “Ben iyiyim."

Doğruldu ve ben kendime gelirken üzerindeki tozları silkeledi.

"İşittiğim..." diye başladı.

"Anladım. Ama yalnızca takıldım. O kadar."

"Anlayamadım."

"Her şey yolunda. Teşekkürler."

Yan yana, basamakları inmeye başladık, ama bir şey değişmişti. Artık hoşlanmadığım, ama kurtulamadığını bir şüphe besliyordum. Henüz

kurtulamadığım. Aklımdaki, eğer doğru çıkarsa, çok tehlikeliydi.
Bu yüzden, “İspanya’da yağmur, her yer çamur," dedim.
"Ne?" diye sordu. “Anlamadım..."
"Dedim ki, 'Güzel bir kadınla yürüyüş yapmak için iyi bir hava.'"
Kızardı.
Sonra, “İlk seferinde hangi dilde söyledin?"
"İngilizce," diye yanıt verdim.
"Hiç öğrenmeye çalışmadım. Alice hakkında konuşurken sana söylemiştim."
"Biliyorum. Yalnızca yapıyordum," diye yanıt verdim.
Şimdi daha yakın olan kumsal kapları çizgili ve yer yer parlaktı. Kuşlar ötüşür, dalgaların bıraktıklarını incelemek için dalışa geçerken bir köpük şeridi eğimden aşağı çekiliyordu. Yakında yelkenler alçalıp yükseliyor, küçük bir yağmur perdesi denizin üzerinde uzakta, güneydoğuda dalgalanıyordu. Rüzgar gürültü yapmayı bırakmıştı, ama hâlâ pelerin savuran bir güçle üzerimize üzerimize geliyordu.
Sessizlik içinde dibe kadar indik. Sonra kumların içinde birkaç adım uzaklaştık.
"Liman o yönde," dedim sağıma, batıya doğru işaret ederek “ve şu tarafta bir kilise var," diye ekledim, Caine’in cenazesinin yapıldığı, denizcilerin bazen güvenli seferler için dua etmeye geldikleri yeri göstererek.
İki yöne baktı, ek olarak arkamıza ve yukarıya da baktı.
"Başkaları da iniyor," diye yorum yaptı.
Yukarıya baktım ve merdivenin tepesinde üç şekil gördüm, ama manzarayı denemek için kısa bir mesafe inmiş gibi kıpırtısızca duruyorlardı. Hiçbirinde Llewella’nın renkleri yoktu...
"Başka manzara âşıkları," dedim.
Şekilleri biraz daha izledi, sonra bakışlarını kaçırdı.
"Burada mağaralar filan yok mu?" diye sordu.
Sağ tarafıma doğru başımı salladım.
"Bu taraftan," diye yanıt verdim. “Bir sürü var. İnsanlar düzenli olarak içlerinde kaybolur. Bazıları oldukça renklidir. Diğerleri karanlıkta dolanır dururlar. Birkaçı basit, sığ açıklıklardır."
"Görmek isterim," dedi Coral.
"Elbette, kolay. Gidelim."

Yürümeye başladım. Merdivendekiler henüz hareket etmemişti. Hâlâ denize bakıyor gibi görünüyorlardı. Kaçakçı olduklarından kuşkuluydum. Herkesin geçebileceği yerde gündüz vakti yapılacak bir işe benzemiyor. Yine de, şüphelenme yeteneğimin büyüyor olmasından memnundum. Son olayların ışığında doğru bir tavır gibi geliyordu. Elbette en büyük şüphe kaynağım yanımda yürüyor, denizin bıraktığı döküntüleri çizmesinin ucu ile çeviriyor, parlak çakıltaşlarını dürtüklüyor, kahkahalar atıyordu ama o anda bu konuda yapmaya hazır olduğum hiçbir şey yoktu. Birazdan...

Aniden kolumu tuttu.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. “Bundan zevk alıyorum."

"Ah, ben de. Geldiğimiz için memnunum. Önemli değil."

Bu kendimi hafifçe suçlu hissetmeme sebep oldu, ama tahminlerim yanlışsa da hiç kimse zarar görmemişti.

"Amber’de yaşamaktan zevk alırdım, sanırım," dedi yürümeye devam ederken.

"Ben de," diye yanıt verdim. “Uzun süreler boyunca yapmadım bunu aslında."

"Öyle mi?"

"Sanırım okula gittiğim ve bahsettiğim bu işi yaptığım gölge Yeryüzü’nde ne kadar uzun yaşadığımı tam olarak açıklamadım..." diye başladım ve aniden ona bol bol otobiyografi boşaltmaya başladım. Normalde yapmadığım bir şey. Neden anlattığımdan emin değildim, ama sonra konuşacak birine ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Tuhaf şüphelerim doğruysa bile fark etmezdi. Dost görünüşlü bir dinleyici kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettiriyordu. Ve fark etmeden babamdan bahsetmeye başladım. Neredeyse hiç tanımadığım bu adamın, davranışlarını benim gözümde haklı çıkarmak ister gibi, bunu yapacak tek fırsatı buymuş gibi mücadelelerini, ikilemlerini, kararlarını nasıl bana anlattığını, benim neleri sansürlediğini, neleri unuttuğunu, bana karşı duygularının ne olduğunu merak ederek nasıl dinlediğimi...

"Mağaralardan bazıları bunlar," dedim ona, anılarıma böylesine daldığım için gittikçe artan bir utanç içinde. Monologum hakkında bir şey söyleyecek oldu, ama sözlerime devam ettim, “Bunları yalnızca bir kez gördüm."

Ruh halimi anladı ve “Birinin içine girmek isterim," dedi.

Başımı salladım, Aklımda olan şey için iyi bir yere benziyorlardı.

Üçüncü mağarayı seçtim. Ağzı ilk ikisinden daha genişti ve sonunu göremiyordum.

"Şunu deneyelim. Aydınlık görünüyor," diye açıkladım.

Gölgeler içindeki soğukluğun içine girdik. Islak kumlar bir süre bizi takip etti, yavaş yavaş inceldi ve taşlı bir zeminle yer değiştirdi. Tavan defalarca alçalıp yükseldi. Sola bir dönüş bizi bir başka mağaranın arkasına getirdi, çünkü ağzına bakınca daha fazla ışık görebiliyorduk. Diğer yön dağın derinliklerine gidiyordu. Durduğumuz yerden denizin yankılanan dalgalarını hâlâ duyabiliyorduk.

"Bu mağaralar gerçekten derinlere gidebiliyordur," diye yorum yaptı.

"Giderler," diye yanıt verdim. “Döner, çakışır, dolanırlar.

Harita ve ışık olmadan çok derinlere gitmek istemem. Bildiğim kadarıyla hepsi tamamen haritaya dökülmedi."

Çevresine bakındı, bizimkinden yan tünellerin ayrıldığı, karanlığın içindeki siyah bölgeleri inceledi.

"Sence ne kadar uzağa gidiyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sarayın altına?"

"Muhtemelen," dedim, Desen’e giderken geçtiğim yan tünelleri düşünerek. “Altındaki büyük mağaralara açılıyor olmaları mümkün görünüyor."

"Aşağısı neye benziyor?"

"Sarayın altı mı? Geniş ve karanlık. Kadim..."

"Görmek isterdim."

"Ne için?"

"Desen orada. Çok renkli olmalı."

"Ah, öyle parlak ve kıvrım kıvrım. Ama oldukça korkutucu."

"Onu yürüdüğün halde nasıl bunu söyleyebilirsin?"

"Yürümek ve sevmek iki ayrı şeydir."

"Yürümen sonucunda, içine işlenmişse ona bir bağ, derin bir ahenk hissedersin diye düşünmüştüm."

Kahkaha attım, sesler çevremizde yankılandı.

"Ah, yürürken içimde olduğunu biliyordum," dedim. “Ama daha önce hissetmedim. O zaman yalnızca korkuyordum. Ve yürümekten hiç hoşlanmadım."

"Tuhaf."

"Pek değil. Deniz ya da gece gökyüzü gibi. Büyük, güçlü, güzel ve orada. Doğal bir güç ve ondan ne istersen çıkarabilirsin."

İçeri uzanan tünele baktı.

"Görmek isterdim," dedi.

"Buradan yolu bulamam," dedim. “Hem, neden görmek istiyorsun?"

"Öyle bir şeye nasıl tepki vereceğimi görmek için."

"Çok tuhafsın," dedim.

"Geri döndüğümüz zaman beni götürür müsün? Bana Desen’i gösterebilir misin?"

Böyle olacağını düşünmemiştim. Kız düşündüğüm şeyse, talebi anlamıyordum. İçimden onu götürmek ve aklında ne olduğunu görmek geçti. Ama bir öncelikler sistemi içinde çalışıyordum ve kızın, kendime bir söz verdiğim ve uğruna bazı karmaşık hazırlıklar yaptığım birini temsil ettiğini hissediyordum.

"Belki," diye mırıldandım.

"Lütfen. Gerçekten görmek istiyorum."

İçten görünüyordu. Ama tahminim mükemmel geliyordu.

Değişik şekiller altında beni takip eden o tuhaf, beden değiştiren ruhun yeni bir konak ve beni bulması ve bir kez daha zarafetimden faydalanmasına yetecek kadar zaman geçmişti.

Coral bu rol için mükemmeldi, geliş zamanı uygundu, fiziksel iyiliğim için endişelendiği açıktı, refleksleri hızlıydı. Sorgulamak için burada alıkoymak isterdim, ama kanıt ya da acil durum yokluğunda bana yalan söyleyeceğini biliyordum. Ve ona güvenmiyordum. Bu yüzden Bağevi’nden gelirken hazırladığım büyüyü, konak bedeni ele geçiren ruhu kovan büyüyü gözden geçirdim. Ama bir an tereddüt ettim. Kıza karşı duygularım karışıktı. Varlık olsa bile, amacını bildiğim sürece ona tahammül etmeye gönüllüydüm.

Bu yüzden, “Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Yalnızca görmek. Gerçekten," diye yanıt verdi.

"Hayır, demek istediğim, gerçekten olduğunu düşündüğüm şeysen, büyük soruyu soruyorum: Neden?"

Frakir bileğimde zonklamaya başladı.

Coral işitilebilir, derin bir nefes boyunca sessiz kaldı, sonra, “Nereden anladın?"

"Ancak yeni paranoyak olmuş birinin ayırt edebileceği küçük şeylerle kendini ele verdin," diye karşılık verdim.

"Büyü," dedi. “Bu mu?"

"Olmak üzere," diye yanıt verdim. “Belki seni özlerim, ama sana güvenemem."

Büyünün rehber sözcüklerini söyledim, ellerimin uygun hareketlerle onu çizmesine izin verdim.

İki korkunç çığlık koptu, sonra bir üçüncüsü. Ama Coral’a ait değildi. Biraz önce terk ettiğimiz tünelden geliyordu.

"Ne...?" diye başladı Coral.

"...cehennemler oluyor!" diye bitirip hızla yanından geçerek köşeyi döndüm ve bunu yaparken kılıcımı çektim.

Uzak mağara ağzından gelen ışığın önünde, mağaranın zemininde üç şekil gördüm. İkisi yayılmıştı ve kıpırtısızdı. Üçüncüsü oturmuş, öne eğilmiş küfrediyordu. Silahımın ucunu oturmuş kişiye çevirerek yavaş yavaş ilerledim. Gölgeler içindeki başı bana doğru döndü ve eğilmeye devam ederek ayağa kalktı. Sağ eli ile sol elini tutuyordu ve duvara yaslanana kadar geriledi. Orada, işitemediğim bir şeyler mırıldanarak durdu. Tüm duyularım tetikte, ihtiyatla ilerlemeye devam ettim.

Coral’ın arkamda ilerlediğini duyabiliyordum, sonra tünel genişlediği zaman solumda bana eşlik ettiğini gördüm. Hançerini çekmiş, alçakta, kalçasına yakın tutuyordu. Büyümün ona ne yapabileceği konusunda tahminler yürütmeye zaman yoktu.

Yerde yatan şekillerden ilkine ulaşınca durdum. Saldırmak üzere sıçraması durumunda hemen vurmaya hazır, çizmemin ucuyla dürtükledim. Hiçbir şey. Gevşek ve cansız geliyordu.

Ayağımı kullanarak çevirdim ve başı mağara ağzına doğru yuvarlandı. Üzerine düşen ışık altında yarı çürümüş bir insan yüzü gördüm. Burnum durumunun yanılsama olmadığını çoktan haber vermişti. Diğerine yürüdüm ve onu da çevirdim. O da çürümekte olan bir ceset gibi görünüyordu. İlkinin sağ elinde bir hançer vardı, ama ikincisi silahsızdı. Sonra bir başka hançer fark ettim. Yerde, canlı adamın ayaklarının dibinde. Gözlerimi ona kaldırdım. Hiç mantıklı değildi. Yerdeki iki şeklin günlerdir ölü olduğunu talimin ediyordum ve oturan adamın neyin peşinde olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Ah... Bana neler olduğunu söyler misin?" diye sordum.

"Lanet olsun sana, Merlin!" diye hırladı ve sesini tanıdım.

Yerdeki adamların üzerinden atlayarak yavaş yavaş yay çizdim. Coral aynı şekilde hareket ederek yanımda kaldı.

Adam ilerleyişimizi takip etmek için başını çevirdi ve sonunda yüzüne ışık vurduğunda tek sağlam gözüyle Jurt'un dik dik bana bakmakta olduğunu gördüm -diğer gözünde bir bant vardı- ve aynı zamanda saçlarının yarısının olmadığını, açıktaki kafa derisinin yaralar ve izlerle dolu olduğunu, yarı büyümüş kulağının açıkça görülebildiğini fark ettim. Bu taraftan yaralarının çoğunu kaplayabilecek bir bandananın boynuna kaymış olduğunu da görebiliyordum. Sol elinden kan damlıyordu ve aniden serçe parmağının olmadığını fark ettim.

"Sana ne oldu?" diye sordum.

"Zombilerden biri düşerken, hançeri elime çarptı," dedi, "sen onları canlandıran büyüyü yok ettiğin zaman."

Büyüm —bir bedeni ele geçiren ruhu kovmak için... Büyü menzilindeydiler...

"Coral," dedim, “sen iyi misin?"

"Evet," diye yanıt verdi. “Ama anlamıyorum..."

"Daha sonra," dedim ona.

Aklıma Amberin doğusundaki ormanda tek gözlü kurtadamla mücadelem geldi, ama Jurt'e başını sormadım. Hayvanın başını kamp ateşine dayamıştım. Mandor düşüncemi doğrulamaya yetecek kadar bilgi vermeden önce bile, bir süredir onun şekil değiştirmiş Jurt olduğundan kuşkulanıyordum.

"Jurt," diye başladım, “başına gelenlerden çoğu benden kaynaklanıyor, ama asıl sebebin, kendin olduğunu fark etmelisin. Bana saldırmasaydın kendimi savunmama gerek kalmazdı..."

Bir tıkırtı ve sürtünme sesi geldi. Dişlerini gıcırdatmakta olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Babanın beni evlat edinmesinin benim için bir anlamı yoktu," dedim, “yalnızca beni onurlandırmış oldu. Bunu daha yeni öğrendim."

"Yalan söylüyorsun!" diye tısladı. “Ardılları arasında önümüze geçmek için onu kandırdın."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim. “Listenin o kadar gerilerindeyiz ki, fark etmez."

"Taht için değil, seni aptal! Ev için! Babamızın durumu iyi değil!"

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim. “Ama hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ve zaten Mandor hepimizin önünde."

"Ve artık sen ikincisin."

"Benim seçimim değil. Hadi ama! Unvanı asla alamayacağım. Bunu biliyorsun!"

Doğruldu ve hareket ederken dış hatlarının çevresinde solgun, prizmatik bir hare gördüm.

"Gerçek sebep bu değil," diye devam ettim. “Benden hiç hoşlanmadın, ama ailenin başına geçmek için peşime düşmedin. Bir şey saklıyorsun. Bu kadar aktif olduğuna göre, başka bir şey olmalı. Bu arada, Ateş Meleği’ni sen gönderdin, değil mi?"

"Seni bu kadar çabuk mu buldu?" dedi. “Buna güvenebileceğimden emin değildim. Sanırım ödediğim bedele değdi. Ama... Ne oldu?"

"Öldü."

"Çok şanslısın. Çok çok şanslı," diye yanıt verdi.

"Ne istiyorsun, Jurt? Bunu artık bitirmek istiyorum."

"Ben de," diye yanıt verdi. “Sevdiğin birine ihanet ettin ve ancak ölümün her şeyi yoluna sokabilir."

"Sen kimden bahsediyorsun? Anlamıyorum."

Aniden sırıttı.

"Anlayacaksın," dedi. “Hayatının son anlarında sana sebebini söyleyeceğim."

"O halde çok uzun zaman beklemek zorunda kalabilirim," dedim. “Bu tür şeylerde çok iyi görünmüyorsun. Neden şimdi söyleyip ikimizi de bir sürü zahmetten kurtarmıyorsun?"

Kahkaha attı, prizma etkisi arttı ve o anda bunun ne olduğu aklıma geldi.

"Düşündüğünden kısa zamanda olacak," dedi, “çünkü kısa süre sonra karşılaştığın her şeyden daha güçlü olacağım."

"Ama aynı ölçüde beceriksiz," dedim, hem ona, hem de elindeki Koz Kartından beni izleyen ve bir anda çekmeye hazır her kimse ona...

"Bu sensin, değil mi, Maske?" dedim. “Onu geri götür. Bir kez daha göndermene ve her şeyi berbat etmesini izlemene gerek yok. Bunun sen olduğun konusunda emin olmamı sağlarsan öncelikler listemde seni terfi ettireceğim ve kısa süre sonra ziyaretine geleceğim."

Jurt ağzını açıp bir şey söyledi, ama duyamadım, çünkü çabucak soldu ve sözcükleri onunla gitti. Bu olurken bana doğru bir şey geldi; savuşturmaya

gerek yoktu, ama refleksimi durduramadım.

Yerde yatan iki çürük ceset ve Jurt’un serçe parmağına ek olarak, ayaklarımın dibine, gökkuşağının sonuna bir düzine kadar gül saçılmıştı.

Bölüm 5

Kumsalda limana doğru yürürken Coral sonunda konuştu.

"Bu tür şeyler buralarda sık sık olur mu?"

"Bir de kötü bir günde görmelisin," dedim.

"Söylemende sakınca yoksa bütün bunların ne hakkında olduğunu dinlemek isterdim."

"Sanırım sana bir açıklama borçluyum," diye kabul ettim,

"çünkü sen biliyor olsan da, olmasan da sana haksızlık yaptım."

"Sen ciddisin."

"Evet."

"Konuş. Gerçekten meraklandım."

"Uzun bir hikaye..." diye başladım.

Limana, sonra Kolvir'in yükseklerine baktı.

"...Ve uzun bir yürüyüş," dedi.

"...ve sen şu anda hassas ilişkilerimiz olan bir ülkenin başbakanının kızısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşanan bazı şeyler hassas bilgileri temsil ediyor olabilir."

Elini omzuma koydu ve durdu. Gözlerime baktı.

"Sır saklayabilirim," dedi. "Hem, sen benimkini biliyorsun."

Sonunda akrabalarımın, fena halde şaşkınken bile yüz ifadelerine hakim olma yeteneğini öğrendiğim için kendimi tebrik ettim. Mağarada ona peşimdeki varlıkmış gibi hitap ettiğim zaman bir şey söylemişti, onunla ilgili bir sır keşfettiğime inanıyormuş gibi gelen bir şey.

Bu yüzden ona kurnaz kurnaz gülümsedim ve başımı salladım.

"Kesinlikle," dedim.

"Ülkemizi yakıp yıkmayı filan düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ve olası olduğunu da düşünmüyorum."

"Pekala, o zaman. Ancak bildiklerini söyleyebilirsin, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim.

"O zaman hikayeyi duyalım."

"Tamam."

Kumsalda yürürken, dalgaların gür notaları eşliğinde ben konuşup yine babamın uzun anlatımını hatırlamaktan kendimi alamadım. Sorun dolu zamanlarda, doğru dinleyiciyi bulursak otobiyografimize dalmak bir aile özelliği mi acaba, diye merak ettim. Çünkü anlatımımı gereklilik sınırlarının ötesinde detaylandırdığımı fark etmiştim. Hem, doğru dinleyici neden o olsundu?

Liman bölgesine ulaştığımızda aç olduğumu fark ettim ve daha anlatmam gerekenler bitmemişti. Henüz gündüz olduğundan ve kuşkusuz gece ziyaretime oranla daha güvenli olduğundan Liman Caddesi’ne yöneldim. Aydınlıkta daha da kirli görünüyordu ve Coral’ın da aç olduğunu öğrenince koyun arkasını dolandık, yolda birkaç dakika durup çok direkli altın yelkenli bir geminin mendireği dolanmasını ve içeri girmesini izledik. Sonra kıvrılan yolu takip ederek batı kıyısına yöneldik ve sorun çıkmadan Deniz Rüzgarı Sokağı’nı bulabildim. Henüz birkaç ayık denizci görebilmemize yetecek kadar erkendi. Bir noktada iri yarı, sağ yanağında ilgi çekici bir yara izi olan siyah sakallı bir adam bize yaklaşacak oldu, ama daha ufak tefek bir adam onu yakaladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. İkisi de dönüp gitti.

"Hey," dedim. “Ne istiyordu?"

"Hiçbir şey," dedi ufak tefek adam. “Hiçbir şey istemiyor."

Bir an beni inceledi ve başını salladı. Sonra, “Geçen gece seni gördüm," diye ekledi.

"Ah," dedim. Bir sonraki köşeye ilerlediler, döndüler ve yok oldular.

"Bu Ne demekti?" dedi Coral.

"Hikayenin o kısmını henüz anlatmadım."

Olayın gerçekleştiği yerden geçerken bütün ayrıntılarıyla bir şekilde hatırladım. Çatışmadan iz kalmamıştı.

Ama eskiden Kanlı Bill olan yeri neredeyse gözden kaçırıyordum, çünkü kapının üzerinde yeni bir tabela asılıydı. Üzerinde taze, yeşil harflerde “Kanlı Andy" yazılıydı. Mekanın içi aynıydı, ama tezgahın arkasındaki adam geçen sefer bana servis yapan sakallı, kaya suratlı adamdan daha uzun ve daha inceydi. Adının Jak olduğunu, Andy’nin kardeşi olduğunu öğrendim. Bize bir şişe Bayle’nin Sidiği sattı ve iki balık siparişimizi duvardaki deliğe bağırdı. Eski masam boştu, oturduk. Yerel görgü kurallarına uyarak kılıç kemerimi sağımdaki sandalyeye koydum ve kınından biraz çektim.

"Buradan hoşlandım," dedi Coral. “Çok... farklı."

"Ah... evet," diye kabul ettim, iki kendinden geçmiş sarhoşa -biri restoranın önünde, biri arkasındaydı- ve bir köşede fısıldaşmakta olan üç dalavereci görünüşlü kişiye bakarak. Yerde birkaç kırık şişe ve şüphe çekici lekeler vardı, uzak duvardaki resimde çok da incelikli olmayan bir aşk sahnesi betimlenmişti. “Yemekler oldukça iyidir," diye ekledim.

"Hiç böyle bir restorana gelmemiştim," diye devam etti Coral, dev bir sıçanla güreşerek bir arka odadan içeri yuvarlanan siyah kediyi izlerken.

"Müdavimleri vardır, ama seçici kişiler arasında iyi saklanan bir sırdır."

Hatırladığımdan da iyi bir yemek eşliğinde hikayeme devam ettim. Çok sonra kapı açılıp fena halde topallayan ve kafasında kirli bir sargı taşıyan ufak tefek bir adam içeri girdiğinde gün ışığının solmaya başladığını gördüm. Hikayemi bitirmiştim ve artık gitme zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Bunu ona söyledim, ama elini benimkinin üzerine koydu.

"Bahsettiğin varlık olmadığımı biliyorsun," dedi, “ama yardım istersen elimden geleni yaparım."

"Çok iyi bir dinleyicisin," dedim. “Teşekkürler. Artık gitsek iyi olacak."

Ölüm Sokağı’ndan olaysızca ayrıldık ve Liman Caddesi’nden geçip Bağ’a yürüdük. Yukarı yöneldiğimizde güneş batmaya başlamıştı ve döşeme taşları bir dizi toprak ve ateş rengine bürünüyordu. Yaya ve atlı trafiği seyrekti. Havada yemek kokuları süzülüyordu; yol boyunca yapraklar hışırdıyordu; küçük, sarı bir ejder çok yukarılardaki hava akımları üzerinde uçuyordu; sarayın ötesinde, kuzey gökyüzünden gökkuşağı ışıklarından perdeler dalgalanıyordu. Coral’dan daha fazla soru bekledim. Sormadı. Hikayemi ben dinlemiş olsaydım sanırım bir sürü soru sorardım. Tamamen büyülenmiş ya da bir şekilde tamamen anlamış değilsem.

"Saraya döndüğümüz zaman...?" dedi sonra.

"Evet?"

"...Beni Desen’i görmeye götüreceksin, değil mi?"

Kahkaha attım.

...Ya da aklım başka bir şeyle meşgul değilse.

"Hemen mi? Kapıdan girer girmez mi?" diye sordum.

"Evet."

"Elbette," dedim.

Sonra, aklından bu çıkınca, “Hikayen dünya hakkındaki görüşümü değiştirdi," dedi, “sana öğüt vermeye kalkmazdım..."

"Ama..." diye devam ettim.

"...İstediğin yanıtları Dört Dünya Kalesi saklıyormuş gibi görünüyor. Orada neler olup bittiğini öğrenirsen her şey yerli yerine oturabilir. Ama neden onun için bir kart yapıp onu kullanarak gidemediğini anlayamıyorum."

"Güzel soru. Kaos Sarayları’nda, devamlı değiştiği ve kalıcı bir şekilde betimlenemediği için Koz Kartı ile gidilemeyen yerler vardır. Aynı şey Hayaletçark için de geçerlidir. Şimdi, Kale’nin çevresindeki toprak biraz gidip geliyor, ama başka bir engel olduğundan eminim. Mekan bir güç merkezi ve birinin o gücün bir kısmını bir kalkan büyüsüne dönüştürmüş olmasının mümkün olduğunu düşünüyorum. Yeterince iyi bir büyücü bir Koz Kartı ile o kalkanı delip geçebilir, ama bunun için gereken gücün muhtemelen bir psişik alarm çaldıracağını ve şaşırtmaca unsurunu yok edeceğini hissediyorum."

"Mekan neye benziyor?" diye sordu.

"Şey..." diye başladım. “İşte." Defterimi ve Scripto’mu gömlek cebimden çıkartıp çizmeye başladım. “Bak, tüm şu bölge volkanik." Birkaç yanardağ bacası ve duman bulutu çizdim.

"Ve bu kısım Buz Çağı." Birkaç çizik daha. “Burası okyanus, burası dağ..."

"O zaman en iyi yol yine Desen’i kullanmak gibi görünüyor," dedi, resmi inceleyip başını sallayarak.

"Evet."

"Kısa sürede yapar mısın bunu?"

"Muhtemelen."

"Onlara nasıl saldıracaksın?"

"Bu konu üzerinde çalışmayı sürdürüyorum."

"Sana yardım etmemin yolu varsa, teklifimde samimiydim."

"Yok."

"O kadar emin olma. İyi eğitimliyimdir. Becerikliyimdir. Hatta birkaç büyü bile biliyorum."

"Teşekkürler," dedim. “Ama hayır."

"Tartışmaya izin var mı?"

"Hayır."

"Fikrini değiştirirsen..."
"Biliyorum."
"...Haber ver."
Ana Cadde'ye ulaşıp ilerledik. Rüzgar burada şiddet kazandı ve soğuk bir şey yanağıma dokundu. Sonra bir tane daha...
"Kar!" diye bildirdi Coral, ben yanımızdan geçip yere dokunur dokunmaz yok olan birkaç orta büyüklükte kar tanesini fark ettiğim anda.
"Grubunuz doğru zamanda gelmiş olsaydı," diye yorum yaptım, "yürüyüş yapamayabilirdin."
"Bazen şansım yolunda gider," dedi.
Saraya ulaştığımız da kar yoğunlaşmıştı. Yine yan kapıyı kullandık, kar tanelerinin yarı perdelediği, ışıklarla benek benek kasabaya bakmak için döndük. Coral'ın benden daha uzun baktığını biliyorum, çünkü dönüp ona baktım. Mutlu görünüyordu sanırım. Sanki sahneyi aklındaki müsvedde defterine çiziyormuş gibi. Bu yüzden eğilip yanağını öptüm, iyi bir fikir gibi görünüyordu.
"Ah," dedi, bana dönerek. "Beni şaşırttın."
"Güzel," dedim ona. "Bu tür şeyleri önceden haber vermekten nefret ederim. Birlikleri soğuktan çıkaralım."
Gülümsedi ve koluma girdi.
İçeride nöbetçi, "Llewella ikinizin yemek için onlara katılıp katılmayacağınızı bilmek istiyor," dedi.
"Yemek ne zaman?" diye sordum.
"Bir buçuk saat sonra, sanırım."
Coral'a baktım, omuzlarını silkti.
"Sanırım katılacağız," dedim.
"Yukarı katta, öndeki yemek odası," dedi adam. "Çavuşuma söyleyip iletmesini sağlayayım mı? Görev süresi birazdan bitecek. Ya da belki..."
"Evet," dedim. "Söyle."
Uzaklaşmaya başladığımız zaman, "Yıkanıp üzerini değiştirmek ister misin...?" diye başladım.
"Desen," dedi.
"Bir sürü merdiven var," dedim.
Yüzü gerilerek bana döndü, ama gülümsediğini gördüm.
"Bu taraftan," dedim, onu ana salona yönlendirerek.

Salondan merdivene giden kısa koridordaki nöbetçiyi tanımadım. Ama o benim kim olduğumu biliyordu, Coral’a merakla baktı, kapıyı açtı, bize bir lamba buldu ve yaktı.

"Gevşek bir basamak olduğu söylendi bana," dedi, lambayı uzatırken.

"Hangisi?"

Başını iki yana salladı.

"Prens Gerard defalarca raporladı," dedi, “ama başka kimse fark etmiyor gibi."

"Tamam," dedim. “Teşekkürler."

Bu sefer Coral önden yürümeme itiraz etmedi. İkisi karşılaştırılırsa eğer, bu, yamacın yüzündeki merdivenden daha ürkütücüydü, çünkü dibi göremezsiniz ve birkaç adım sonra içinde döne döne indiğiniz ışıktan kabuk dışında hiçbir şey göremezsiniz. Ve çevrenizde ağır bir enginlik hissi olur. Mekanı hiç aydınlık görmedim, ama izlenimimin yanlış olmadığını anlıyorum. Burası büyük bir mağaradır ve zemine ulaşıp ulaşmayacağınızı merak ederek ortasında döner durursunuz.

Bir süre sonra Coral boğazını temizledi, “Bir dakika durabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedim durarak. “Nefes nefese mi kaldın?"

"Hayır," dedi. “Daha ne kadar yolumuz var?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim. “Buraya geldiğim her seferinde farklı gelir. Geri dönüp yemek yemek istersen yarın da gelebiliriz. Yoğun bir gün yaşadın."

"Hayır," diye yanıt verdi. “Ama bir dakika bana sarılman hoşuma giderdi."

Romantikleşmek için uygunsuz bir yer gibi geliyordu, bu yüzden akıllıca bir başka sebep olduğu sonucuna vardım, hiçbir şey demeyip söyleneni yaptım.

Ağlamakta olduğunu fark etmem biraz zamanımı aldı. Saklamakta çok becerikliydi.

"Sorun ne?" diye sordum sonunda.

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi. “Sinirsel bir tepki belki. İlkel bir refleks. Karanlık. Klostrofobi. Öyle bir şey."

"Geri dönelim."

"Hayır."

Yine inmeye başladık.

Yaklaşık yarım dakika sonra aşağıdaki basamağın yanında beyaz bir şey gördüm. Yavaşladım. Sonra yalnızca bir mendil olduğunu fark ettim. Ama biraz daha yaklaşınca bir hançer ile yerine tutturulmuş olduğunu gördüm. Aynı zamanda, üzerinde işaretler vardı. Durdum, uzandım, düzleştirip okudum. “BU BASAMAK, LANET OLASICALAR! -GERARD," diyordu.

"Bu basamağa dikkat et," dedim Coral’a.

Üzerinden atlayacak oldum, ama bir dürtüyle hafifçe ayağımla yokladım. Gıcırdamadı. Üzerine biraz daha ağırlık verdim. Hiçbir şey. Sağlam geliyordu. Üzerinde durdum. Yine aynı. Omuzlarımı silktim.

"Yine de dikkatli ol," dedim.

Coral basamağa basınca da hiçbir şey olmadı ve inmeye devam ettik. Bir süre sonra uzakta bir ışık gördüm. Hareket ediyordu ve birinin devriye gezdiğini tahmin ettim. Ne için, diye merak ettim. İzlenmesi ve bakılması gereken mahkumlar mı vardı? Bazı mağara ağızlarının hassas noktalar olduğu mu düşünülüyordu? Ya bu Desen odasını kapatma ve anahtarı kapının yanına asma meselesi? Oradan bir tehlike gelmesi olasılığı mı vardı? Nasıl? Neden? Bugünlerde bu soruların yanıtlarını aramam gerektiğini düşündüm.

Ama zemine ulaştığımızda nöbetçi görünürlerde yoktu.

Masa, raflar ve birkaç küçük sandığı -nöbet yerini bunlar oluşturuyordu. Birkaç lamba aydınlatıyordu, ama nöbetçi yerinde değildi. Çok kötü. Acil durum talimatlarını sormak ilginç olurdu. Belki muhtelif acil durumların olası doğaları da belirtilmişti. Ama ilk kez silah raflarının arkasındaki loşlukta, karanlıktan aşağı sarkıtılmış bir halat gördüm. Hafifçe çektim ve geldi, biraz sonra yukarıdan bir yerden hafif, metalik bir ses duydum.

Alarm olduğu açıktı.

"Hangi... taraftan?" diye sordu Coral.

"Ah, gel," dedim elini tutarak ve onu sağa yönlendirdim.

İlerlerken yankıları bekledim, ama gelmediler. Lambayı zaman zaman kaldırıyordum. Karanlık çekiliyordu, ama bir parça zemin dışında hiçbir şey görülmüyordu.

Coral yavaşlıyor gibiydi, geride kalırken kolunda bir gerilim hissettim. Yürümeye devam ettim ve o takip etti.

Sonunda, “Çok kalmadı," dedim ve yankılar hafif hafif başladı.

"Güzel," diye yanıt verdi, ama hızını arttırmadı.

Sonunda mağaranın gri duvarı gözüktü ve solumda, uzakta, aradığım karanlık tünel ağzını gördüm. Yolumu değiştirip o tarafa yöneldim. Sonunda oraya ulaşıp girdiğimizde Coral’ın irkildiğini hissettim.

"Seni bu kadar rahatsız edeceğini bilseydim..." diye başladım.

"Geçekten iyiyim," diye yanıt verdi, “ve görmek istiyorum.

Yalnızca oraya varmanın bu kadar... karmaşık olduğunu tahmin etmemiştim."

"Eh, en kötü kısmı bitti. Az kaldı," dedim.

Soldaki ilk yan tünele çabuk ulaştık ve önünden geçtik. Kısa süre sonra bir tane daha göründü, yavaşladım ve lambayı o tarafa uzattım.

"Kim bilir?" diye yorum yaptım. “Bu seni tuhaf bir yoldan kumsala geri götürebilir."

"Denememeyi tercih ederim."

Üçüncü tüneli geçmeden önce bir süre yürüdük. Tünele bir bakış fırlattım. Arka taraflarında parlak bir mineral damarı vardı.

Ben hızlanınca Coral da ayak uydurdu. Ayak seslerimiz artık yüksek sesle yankılanıyordu. Dördüncü tüneli geçtik. Beşinci... Bir yerlerden hafif müzik sesleri duyar gibi oldum.

Altıncı tünele yaklaştığımızda Coral sorarcasına bana baktı, ama ben ilerlemeye devam ettim. İstediğim yedinciydi ve sonunda ona ulaştığımızda döndüm, birkaç adım attım, durdurup lambayı kaldırdım. Büyük, metal bantlarla tutturulmuş bir kapının önündeydik.

Anahtarı duvarda, sağımdaki çengelden aldım, kilide soktum, çevirdim, çekip astım. Sonra omzumu duvara dayayıp ittirdim. Uzun bir direnç ânı geldi, sonra sıkı bir menteşenin şikayetleri eşliğinde yavaş bir hareket. Frakir bileğimde gerildi, ama kapı ardına dek açılana kadar ittirmeye devam ettim. Sonra yana çekildim ve Coral için kapıyı tuttum.

Yanımdan geçip o tuhaf odaya doğru birkaç adım attı ve durdu. Çekildim ve kapının kapanmasına izin verdim, sonra gelip yanında durdum.

"Demek bu," dedi.

Desen’in kabaca oval, dolaşık hatları yerin içinde mavi-beyaz bir ışıkla parlıyordu. Lambayı bir kenara bıraktım. Aslında gerekli değildi, Desen’in parıltısı yeterinden fazla aydınlık veriyordu. Frakir’i okşayarak sakinleştirdim. Büyük desenin uzak ucundan kıvılcımlar fışkırdı, çabucak dindi ve daha yakın bir noktada bir daha oldu. Oda daha önce farkında

olmadığım yarı tanıdık bir zonklama ile dolu gibiydi. Bir dürtüyle -uzun zamandır beslediğim merakı gidermek için- Logrus imgesini çağırdım.

Bu bir hataydı.

Aniden Logrus imgesi önümde alevlendi, Desen'in her yanından kıvılcımlar fışkırdı ve bir yerlerden tiz bir feryat koptu.

Frakir çılgına döndü, kulaklarıma buzdan hançerler sokulmuş gibi oldu ve kıvranan imgenin parlaklığı gözlerimi acıttı. Logrus'u hemen yok ettim ve kargaşa dinmeye başladı.

"Bu da neydi?" diye sordu Coral.

Gülümsemeye çalıştım, ama pek beceremedim.

"Hep denemek istediğim küçük bir deney," dedim.

"Bir şey öğrendin mi?"

"Bir daha yapmamayı belki," diye yanıt verdim.

"Ya da en azından misafir gidene kadar," dedi. “Bu canımı yaktı."

"Affedersin."

Sakinleşmiş olan Desen'in yanına gitti.

"Ürkütücü," diye yorum yaptı. “Rüyadaki bir ışık gibi. Ama muhteşem. Ve mirasınıza kavuşmak için hepinizin bunu yürümesi gerekiyor, öyle mi?"

"Evet."

Çevresini dolaşarak yavaşça sağa gitti. Onu takip ettim. Bakışları, yaylar ve dönüşlerden, kısa, düz çizgilerden ve uzun kıvrımlardan oluşan geniş mekanın üzerinde dolaştı.

"Zordur herhalde, değil mi?"

"Evet. Hilesi ilerlemeye devam etmek ve dursan bile mücadele etmeye devam etmektir," diye yanıt verdim.

Sağa doğru yürümeye devam ederek arka tarafına geldik.

Desen yerin üzerinde değil içinde gibiydi, sanki bir cam tabakasının ardından görülüyordu. Ama yüzey hiçbir yerde kaygan değildi.

Coral farklı bir açıdan incelerken bir dakika kadar durduk.

"Eee, nasıl buldun?" diye sordum sonunda.

"Estetik," dedi.

"Başka?"

"Güç," dedi. “Bir şey yayıyor gibi." Öne eğildi ve elini en yakın çizginin üzerinde gezdirdi. “Neredeyse fiziksel bir baskı," diye ekledi.

Biraz daha ilerledik, büyük desenin arka tarafını dolandık.

Desen’in karşısında, lambanın, girişin yakınında parladığı yeri görebiliyordum. Şimdi baktığımız büyük aydınlığın yanında, verdiği ışık önemsiz kalıyordu.

Coral kısa süre sonra yine durdu. İşaret etti.

"Burada sona eriyor gibi görünen şu tek çizgi ne?" diye sordu.

"Son değil," dedim. “Başlangıç. Desen’in yürünmeye başlandığı yer orasıdır."

Yakına yürüdü, elini üzerinden geçirdi.

"Evet," dedi biraz sonra. “Burada başladığını hissedebiliyorum."

Orada ne kadar durduk, bilmiyorum. Sonra uzandı, elimi tutup sıktı.

"Her şey için teşekkürler," dedi.

Tam ona neden veda eder gibi konuştuğunu sormak üzereydim ki öne adım attı ve ayağını çizginin üzerine koydu.

"Hayır!" diye haykırdım. “Dur!"

Ama çok geçti. Ayağı çoktan zemine inmişti, çizmesinin tabanını bir parlaklık çevrelemişti.

"Kıpırdama!" dedim. “Ne yaparsan yap, kıpırdama!"

Yerinden ayrılmadan dediğimi yaptı. Aniden çok kuru gelen dudaklarımı yaladım.

"Şimdi çizginin üzerine koyduğun ayağını kaldır ve gerile.

Yapabiliyor musun?"

"Hayır," diye yanıt verdi.

Yanında diz çöktüm ve inceledim. Teorik olarak, bir kez Desen’e ayak basınca geri dönüş yoktur. Devam etmek dışında seçeneğiniz yoktur. Ya başarırsınız, ya da yolda bir yerde yok olursunuz. Diğer yandan, Coral çoktan ölmüş olmalıydı.

Yine teorik olarak, Amber kanından olmayanların üzerine ayak bastıkları zaman hayatta kalmaları imkansızdır. Teori buraya kadar.

"Sormak için uygun zaman değil," dedim. “Ama neden yaptın bunu?"

"Mağarada tahminimin doğru olduğunu söyledin. Ne olduğumu bildiğini söyledin."

Ne dediğimi hatırlıyordum, ama bu onun beden değiştiren varlık olması ile ilgili tahminimle ilgiliydi. Desen ile ilgili olabilecek ne anlamıştı? Ama onu Desen’in elinden kurtaracak bir büyü ararken açık yanıt aklıma geldi.

"Aileyle ilgili...?" dedim alçak sesle.

"Ben doğmadan önce Kral Oberon’un annemle ilişkisi olduğu söylenir," dedi. “Zamanlama doğru geliyor. Ama yalnızca bir dedikoduydu. Kimseden ayrıntı öğrenemedim. Bu yüzden asla emin olamadım. Ama doğru olmasını hayal ediyordum. Doğru olmasını istiyordum. Beni buraya getirecek bir tünel bulmayı umuyordum. Gizlice içeri girmek, Desen’i yürümek ve gölgelerin benim için açıldığını görmek istiyordum.

Ama korkuyordum da, çünkü yanılıyorsam öleceğimi biliyordum. Sonra, sen öyle konuşunca rüyalarıma yanıt vermiş oldun. Ama korkum geçmedi. Hâlâ korkuyorum. Ama artık başaracak kadar güçlü olmadığımdan korkuyorum."

Onunla tanıştığımda hissettiğim o tanıdık his... Aniden buna sebep olan genel aile hatlarını fark ettim. Burnu ve alnı biraz Fiona’yı andırıyordu, çenesi ve elmacık kemikleri biraz Flora’ya. Ama saçları, gözleri, boyu ve yapısı kendisine aitti.

Sözde babasına ve kız kardeşine benzemediği kesindi.

Yukarı kattaki koridorda, batıda duran ve sık sık incelediğim, büyükbabamın pis pis gülümseyen portresini hatırladım.

Zampara piç yine başarmıştı. Ama hakkını vermek gerekirdi, çok yakışıklı bir adamdı...

İçimi çekip ayağa kalktım. Elimi omzuna koydum.

"Dinle, Coral," dedim. “Hepimiz denemeden önce bilgi aldık. Sen bir adım daha atmadan önce sana anlatacağım ve ben konuşurken benden sana enerji aktığını hissedebilirsin. Olabildiğince güçlü olmanı istiyorum. Bir sonraki adımı attıktan sonra, ortaya ulaşana kadar durmanı istemiyorum. Sen yürürken talimatlar verebilirim. Ne söylersem hemen, düşünmeden yap.

"İlk önce sana Perdeleri ve direnç noktalarını anlatacağım..."

Ne kadar süre anlattım, bilmiyorum.

İlk Perde’ye yaklaşmasını izledim.

"Ürpertiyi ve şokları görmezden gel," dedim. “Seni incitemezler. Kıvılcımların dikkatini çekmesine izin verme. En büyük dirence rastlamak üzeresin. Hızlı nefes almaya başlama."

Zorla ilerlemesini izledim.

"Güzel," dedim. Daha kolay bir yere geldiğinde bir sonraki Perde’nin çok daha kötü olduğunu söylememeye karar verdim. “Bu arada, çıldırdığını sanma. Kısa süre sonra zihinsel oyunlar oynamaya başlayacak..."

"Başladı bile," diye karşılık verdi. “Ne yapmalıyım?"

"Muhtemelen çoğu anılarınla ilgili. Bırak akıp geçsinler. Sen dikkatini yola ver."

Devam etti ve konuşarak İkinci Perde'yi geçmesini sağladım. Çıktığında kıvılcımlar neredeyse omzuna geliyordu.

Onun yayların içinde mücadele etmesini izledim, sonra zorlu kıvrımlar, uzun yaylar, dönüşler, geri dönüşler geldi. Bazen hızlı yürüyor, bazen neredeyse kıpırtısız kalıyordu. Ama ilerlemeye devam etti. Fikri anlamıştı ve gerekli irade de var gibi görünüyordu. Artık bana ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

Önerecek başka bir şeyim kalmadığından, sonucun tamamen ona bağlı olduğundan emindim.

Bu yüzden çenemi kapatıp izledim. Sinirliydim, ama kendi bedenimin sanki oradaki benmişim gibi beklenti içinde eğilmesini, dönmesini, kaymasını ve bastırmasını engelleyemiyordum.

Büyük Yay'a geldiği zaman canlı bir alevdi. İlerleyişi çok yavaştı, ama pes etmez bir havası vardı. Sonuç ne olursa olsun, değişmekte olduğunu, çoktan değiştiğini, Desen'in kendisini onun içine işlediğini, bu değişimin sonuna çok yaklaştığını biliyordum. Bir an durmuş gibi göründüğünde neredeyse haykıracaktım, ama kız bir kez ürperdi, sonra devam etti ve sözler boğazımda söndü. Son Perde'ye yaklaşırken alnımı koluma sildim. Sonuç ne olursa olsun, kuşkularını kanıtlamıştı.

Ancak Amber'in çocuklarından biri buraya kadar hayatta kalabilirdi.

Son Perde'yi delip geçmesi ne kadar sürdü, bilmiyorum.

Çabası zamansızlaştı ve o uzun anda kısılı kaldı. Aşırı yavaş çekimde alev alev bir resim gibiydi, onu saran bulut tüm odayı büyük, mavi bir mum gibi aydınlatıyordu.

Sonra geçti ve son kısa yaya girdi. Son üç adım Desen'in en güç kısmı olabilir. Çıkış noktasından önce bir tür psişik yüzey gerilimi insanın karşılaştığı fiziksel ataletle birleşir.

Yine durduğunu sandım, ama yalnızca öyle görünüyordu.

O üç adımın acı verici yavaşlığı birinin tai-chi yapmasını izlemek gibiydi. Ama tamamladı ve hareket etti. Eğer o son adım onu öldürmezse, tamamen serbest kalmış, eve gelmiş olacakta O zaman konuşabilirdik...

Son an uzadı, uzadı, uzadı. Sonra ayağının öne hareket ettiğini ve Desen'den çıktığını gördüm. Kısa süre sonra diğer ayak takip etti ve nefes nefese merkezde durdu.

"Tebrikler!" diye bağırdım.

Zayıfça sağ elini salladı ve solunu kaldırıp gözlerini siperledi. Bir dakika kadar o şekilde durdu. Desen’i yürümüş olanlar bu duyguyu anlar. Yine seslenmedim, kendine gelmesine, zaferinin tadını çıkardığı o sessizliği hissetmesine izin verdim.

Desen o sırada, yüründükten hemen sonra sık sık yaptığı gibi daha parlak yanıyordu. Bu mağaraya bir peri ülkesi niteliği veriyordu -mavi ışıklar ve gölgeler- ve uzak köşede, kör balıkların yüzdüğü o küçük, durgun gölü bir ayna haline getiriyordu. Bunun Coral için, Amber için ne anlamı olduğunu düşünmeye çalıştım...

Aniden doğruldu.

"Yaşayacağım," diye bildirdi.

"Güzel," diye yanıt verdim. “Artık bir seçeneğin var, biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şimdi Desenin seni herhangi bir yere nakletmesini isteyebilirsin," diye açıkladım. “Yani seni buraya getirmesini ya da süitine götürerek uzun bir yürüyüşten kurtarmasını isteyebilirsin. Arkadaşlığından çok hoşlansam da, oldukça yorgun olduğundan ikincisini seçmeni öneririm. Sonra güzel, sıcak bir banyo yaparsın ve yemek için uzun uzun giyinirsin. Seninle yemek odasında buluşuruz. Olur mu?"

Başını iki yana sallarken gülümsemekte olduğunu gördüm.

"Böyle bir fırsatı boşa harcamayacağım," dedi.

"Dinle, bu duyguyu bilirim," dedim. “Ama bence kendine haklın olmalısın. Çıkıp tuhaf bir yere gitmek tehlikeli olabilir ve henüz gölge yürüyüşü eğitimin olmadığı için geri dönmekte zorlanabilirsin."

"Bu bir tür irade ve beklenti meselesi, değil mi?" diye sordu. “İlerlerken çevreye imgeler empoze ediyorsun, değil mi?"

"Bundan daha zor," dedim. “Çıkış noktası olarak bazı niteliklerden faydalanmayı öğrenmen gerek. Normalde ilk gölge yürüyüşünde deneyimli biri sana eşlik eder..."

"Tamam, fikri anladım."

"Bu yeterli değil," dedim. “Fikirler iyidir, ama bir de geri beslemesi var. İşe yaramaya başladığı zaman hissettiğin belirli bir duygu var. Bu öğretilemez. Yaşanmalıdır ve emin olana kadar yanında bir rehber bulundurmalısın."

"Deneme yanılma iş görür gibi görünüyor."

"Belki," diye yanıt verdim. “Ama ya başın belaya girerse? Öğrenmeye başlamak için hiç uygun bir zaman olmaz. Oldukça dikkat dağıtıcı..."

"Tamam. Kafandakini anlattın. Neyse ki ben öyle bir duruma düşmeme sebep olacak bir şey planlamıyorum."

"Ne planlıyorsun?"

Doğruldu ve elini geniş bir hareketle salladı.

"Desen’i öğrendiğimden bu yana, buraya kadar gelebilirsem denemek istediğim bir şey var," dedi.

"Bu ne olabilir?"

"Ondan beni gitmem gereken yere göndermesini isteyeceğim."

"Anlamadım."

"Seçimi Desen’e bırakacağım."

Başımı iki yana salladım.

"O şekilde işlemiyor," dedim. “Ona seni nakletmesi için bir emir vermelisin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Öyle çalışıyor."

"Söylediğim şeyi hiç denedin mi?"

"Hayır. Hiçbir şey olmazdı."

"Birinin denediğini biliyor musun?"

"Zaman kaybı olur. Bak, Desen bir şekilde akıl sahibiymiş, kendi başına karar verebilirmiş ve bunu uygulayabilirmiş gibi konuşuyorsun."

"Evet," diye yanıt verdi. “Ve biraz önce yaşadığım deneyimden sonra beni çok iyi tanımış olmalı. Bu yüzden tavsiyesini alacağım ve..."

"Bekle!" dedim.

"Evet?"

"Bir şey olması durumunda nasıl geri döneceksin?"

"Yürürüm, sanırım. Demek bir şey olabileceğini itiraf ediyorsun."

"Evet," dedim. “Bilinçaltında bir yeri ziyaret etmek istiyor olman, Desen’in onu okuması ve ona emretmişçesine seni oraya götürmesi mümkün. Bu Desen’in akıl sahibi olduğunu kanıtlamaz. Yalnızca duyarlı olduğunu kanıtlar. Şimdi, orada duran ben olsaydım, böyle bir riske girmeye korkardım. Ya farkında olmadığım bir intihar eğilimim varsa? Ya da..."

"Uzatıyorsun," diye yanıt verdi. “Gerçekten uzatıyorsun."

"Yalnızca güvenli oynamanı öğütlüyorum. Keşfe çıkabileceğin bütün bir ömür var önünde. Bu gerçekten aptalca..."

"Yeter!" dedi. “Kararımı verdim, o kadar. Doğru geliyor.

Daha sonra görüşürüz, Merlin."

"Bekle!" diye haykırdım yine. “Tamam. Yapman gerekiyorsa yap. Ama bırak ilk önce sana bir şey vereyim."

"Ne?"

"Zor bir anda çıkış yolu. Burada."

Koz Kartlarımı çıkardım, kendi kartımı seçtim. Sonra hançerimi ve kınını kemerimden çözdüm. Kartı sapına sarıp mendilimle bağladım.

"Koz Kartlarının nasıl kullanıldığı konusunda fikrin var mı?"

"Gözlerini dikiyorsun ve iletişim gerçekleşene kadar söz konusu kişiyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Bu yeterli," dedim. “Benimkini al. Yanında götür. Eve dönmek istediğinde beni ara, seni alırım."

Desen’in üzerinden attım. Kolaylıkla yakaladı ve kemerine, kendininkinin karşısına astı.

"Teşekkürler," dedi doğrularak. “Sanırım artık deneyeceğim."

"Gerçekten işe yaraması durumunda, fazla oyalanma. Tamam mı?"

"Tamam," diye yanıt verdi ve gözlerini kapattı.

Bir an sonra gitmişti. Eyvah.

Desen’in kenarına gittim ve elimi üzerinde tuttum. Orada kıpırdanan güçleri hissedebiliyordum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedim. “Onu geri istiyorum."

Bir kıvılcım fırladı ve avucumu gıdıkladı.

"Gerçekten akıl sahibi olduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

Çevremdeki her şey dönmeye başladı. Bir an sonra baş dönmesi geçti ve fark ettiğim ilk şey, lambanın sağ ayağımın yanında durduğu oldu. Çevreme bakındığım zaman Desen’in karşı tarafında, kapının yanında durduğumu fark ettim.

"Alanın içindeydim ve ben çoktan ahenk kazandım," dedim. “Yalnızca bilinçsiz dışarı çıkma arzumdu."

Sonra lambayı aldım, kapıyı arkamdan kilitledim ve anahtarı çengele astım. O şeye hâlâ güvenmiyordum. Gerçekten yardım etmek isteseydi beni doğrudan odama götürürdü ve beni bunca basamaktan kurtarırdı.

Tünel boyunca seğirttim. Şimdiye dek yaşadığım en ilginç buluşmaydı.

Bölüm 6

Ana salondan geçip beni merdivenlere götürecek arka koridora yöneldiğimde siyah derilere, muhtelif paslı ve parlak zincirlere bürünmüş bir adam sağımdaki koridordan çıktı, durup ve bana baktı. Saçları portakal rengi ve Mohawk kesimliydi. Sol kulağında, bir tür elektrik prizine benzeyen bir şeyin yanında pek çok gümüş küpe vardı.

"Merlin?" dedi. “Sen iyi misin?"

"Şimdilik," diye yanıt verdim yaklaşıp bu loş ortamda adamı tanımaya çalışırken.

"Martin!" dedim. “Sen... değişmişsin."

Güldü.

"Çok ilginç bir gölgeden yeni döndüm," dedi. “Orada yaklaşık bir yıl yaşadım. Zamanın çılgın gibi koştuğu o yerlerden biri."

"Yüksek teknolojili, bir şehir olduğunu tahmin ediyorum...!

"Doğru."

"Ben senin kırlardan hoşlandığını sanırdım."

"Üstesinden geldim. Artık babamın neden şehirleri ve gürültüyü sevdiğini biliyorum."

"Sen de mi müzisyensin?"

"Biraz. Ama farklı tınılar. Yemeğe katılacak mısın?"

"Düşünüyorum. Temizlenip üstümü değiştirir değiştirmez."

"Orada görüşürüz o zaman. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Elbette, kuzen."

Yanından geçerken omzumu sıktı. Kavrayışı hâlâ güçlüydü.

Yürümeye devam ettim. Çok uzağa gitmeden bir Koz Kartı bağlantısı hissettim. Coral’ın geri dönmek istediğini düşünerek durdum ve hemen uzandım. Gözlerim hafifçe gülümseyen Mandor'la karşılaştı.

"Ah, çok güzel," dedi. “Yalnızsın ve güvende görünüyorsun."

Her şey berraklaşırken Fiona’nın yanında durduğunu, aslında çok yakınında durduğunu gördüm.

"Ben iyiyim," dedim. “Amber’e döndüm. Sen iyi misin?"

"Sağlam," dedi arkama bakarak, ama ötede duvar ve bir duvar halısından başka görecek şey yoktu.

"Gelmek ister misin?" diye sordum.

"Amber'i görmeyi çok isterim," diye yanıt verdi. "Ama bu zevkin bir başka zamanı beklemesi gerekecek. Şu anda biraz meşgulüz."

"Sorunların sebebini buldunuz mu?" diye sordum.

Fiona'ya, sonra yine bana baktı.

"Evet ve hayır," dedi. "Bazı ilgi çekici ipuçları bulduk, ama şu anda kesin bir şey yok."

"Ah, o zaman senin için ne yapabilirim?" diye sordum.

Fiona işaret parmağını uzattı ve aniden daha da berraklaştı. Daha iyi bağlantı için uzanıp Koz Kartıma dokunmuş olması gerektiğini düşündüm.

"Yaptığın o makinenin sebep olduğu bir şeyle karşılaştık," dedi. "Hayaletçark."

"Evet?" dedim.

"Haklısın. Akıl kazanmış -sosyal ve teknik yapay zeka."

"Turing testinden geçeceğinden emindim zaten."

"Ah, bundan kuşkum yok," diye karşılık verdi, "çünkü tanımı gereği Turing testi bir makinenin insanlara yalan söylemesini ve onları yanlış yönlendirmesini gerektirir."

"Neye varmaya çalışıyorsun, Fiona?" diye sordum.

"Bu sosyal bir yapay zeka değil. Tamamen asosyal," diye yanıt verdi. "Makinenin deli olduğunu düşünüyorum."

"Ne yaptı?" diye sordum. "Size saldırdı mı?"

"Hayır, fiziksel bir şey değil. Ama kaçık, yalancı, hakaretler yağdıran bir şey ve şu anda ayrıntılara giremeyecek kadar meşgulüz. Ama tatsız olamayacağını söylemiyorum. Bilmiyorum. Yalnızca ona güvenmemen gerektiği konusunda seni uyarmak istedik."

Gülümsedim.

"Bu kadar mı? Mesajın sonu mu?" dedim.

"Şimdilik," diye yanıt verdi ve parmağını indirip soldu.

Bakışlarımı Mandor'a kaydırdım ve herkes ulaşamasın diye makineye güvenlik önlemleri koyduğumu açıklamaya hazırlandım.

Ama daha çok Jurt'den bahsetmek istiyordum. Derken iletişimimiz aniden kesildi ye bir başka varlığın bana doğru uzandığını hissettim.

Duygu merakımı çekti. Zaman zaman birisi ile Koz Kartı iletişimi halindeyken bir başkası bağlantı kurmaya çalışsa ne olur, diye merak ederdim. Konferans görüşmesine mi dönüşürdü? İkinci arayan meşgul

sinyali mi duyardı? İkinci, beklemeye mi alınırdı? Ama bunu keşfedeceğimden kuşkuluydum.

İstatistik; olarak düşük bir olasılık gibi görünüyordu. Bununla beraber...

"Merlin, bebeğim. Ben iyiyim."

"Luke!"

Mandor ve Fiona kesinlikle kaybolmuştu.

"Artık gerçekten iyiyim, Merle."

"Emin misin?"

"Evet, kendime gelmeye başlar başlamaz hızlı şeride atladım. Bu gölgede seni gördüğümden beri günler geçti."

Güneş gözlükleri takmıştı ve yeşil bir mayo giymişti. Bir yüzme havuzunun yanında, büyük bir şemsiyenin gölgesinde oturmuştu, önünde büyük bir öğle yemeğinin kalıntıları duruyordu. Mavi bikinili bir hanımefendi havuza daldı ve görüş alanımdan geçti.

"Eh, bunu duyduğuma sevindim ve..."

"Ee, bana neler oldu? Kalede tutsakken birinin bana asit verdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Böyle mi oldu?"

"Çok olası görünüyor."

"Suyundan dolayı, sanırım," diye düşündü. “Tamam. Ben olayların dışındayken neler oldu?"

Ona ne kadarını anlatmak gerektiğini bilmek hep sorun olmuştu. Bu yüzden, “Konumumuz nedir?" diye sordum.

"Ah, şu mesele," dedi.

"Evet."

"Eh, bol bol düşünme şansım oldu," diye yanıt verdi, “ve pes ediyorum. Onur duygusu tatmin edildi. Bunu herkesin aleyhine çevirmek anlamsız. Ama bir kanguru duruşması için kendimi Random’ın ellerine teslim etmeyeceğim. Şimdi senin sıran: Amber söz konusu olduğunda nerede duruyorum? Omzumun üzerinden arkama bakmalı mıyım?"

"Kimse henüz öyle ya da böyle, bir şey söylemedi. Ama Random şimdi şehir dışında ve ben de yeni döndüm. Bu konuda diğerlerinin duyguları nasıl olabilir, henüz öğrenme şansım olmadı."

Güneş gözlüklerini çıkartıp beni inceledi.

"Random’ın şehir dışında olduğu gerçeği..."

"Hayır, senin peşinde olmadığını biliyorum," dedim, “çünkü Kash..." ve kendimi bir hece geç durdurabildim.

"Kashfa’da mı?"
"Öyle sanıyorum."
"Orada ne haltlar çeviriyor? Amber daha önce orasıyla hiç ilgilenmemişti."
"Bir... ölüm oldu," diye açıkladım. “Bir tür sarsıntı yaşanıyor."
"Ha!" dedi Luke. “O piç sonunda hak ettiğini buldu. Güzel! Ama... Hey! Neden Amber aniden harekete geçti, hu?"
"Bilmiyorum," dedim.
Güldü. “Gereksiz bir soru oldu," dedi. “Neler olup bittiğini görebiliyorum. Random’ın bir tarzı olduğunu itiraf etmek zorundayım. Dinle, tahta kimi geçirdiğini öğrenince beni ara, olmaz mı? Eski memleketimdeki olayları takip etmek isterim."
"Ah, elbette," dedim, böyle bir bilginin zararlı olup olamayacağını beceriksizce kestirmeye çalışarak. Şimdiye dek olmamışsa bile kısa sürede herkes tarafından bilinen bir şey olacaktı.
"Ee, başka neler oluyor? Vinta Bayie olan o, diğer kişi...?"
"Gitti," dedim. “Nereye gittiğini bilmiyorum."
"Çok tuhaf," diye düşüncelere daldı. “Onu son kez gördüğümüzü sanmıyorum. O Gail de olmuştu. Eminim. Geri dönerse bildir, olmaz mı?"
"Tamam. Yine çıkma teklif etmek mi istiyorsun?"
Omuzlarını silkti, sonra gülümsedi. “Zaman geçirmenin daha kötü yollarını biliyorum."
"Seni oyundan çıkarmadığı için şanslısın."
"Yapacağından o kadar emin değilim," diye yanıt verdi.
"Daima iyi anlaştık. Her neyse, aramamın asıl sebebi bunların hiçbiri değil..."
Bu kadarını çoktan tahmin ettiğimden başımı salladım.
"Annem nasıl?" diye sordu.
"Henüz kıpırdanmadı," diye yanıt verdim. “Güvende."
"Bu da bir şey," dedi. “Biliyorsun, bir kraliçenin o durumda olması hiç hoş değil. Bir askılık!"
"Katılıyorum," dedim. “Ama alternatifi ne?"
"Eh, aslında onun... serbest kalmasını isterim," dedi. “Bedeli ne olur?"
"Çok dikenli bir konu açıyorsun," dedim.
"Bu kadarını tahmin etmiştim."

"Bu intikam meselesinin arkasında onun olduğunu hissediyorum. Luke, seni herkesin peşine takan o. O bomba olayında olduğu gibi. Seni Amber’e karşı kullanılacak modern silahlar taşıyan özel bir ordu kurmaya cesaretlendirmek gibi. Her bahar beni indirmeye çalışmak gibi..."

"Tamam, tamam. Haklısın. Bunu inkar etmiyorum. Ama her şey değişti..."

"Evet. Planları başarısız oldu ve onu ele geçirdim."

"Kastettiğim bu değildi. Ben değiştim. Artık onu ve kendimi daha iyi anlıyorum. Artık beni ittirip kaktıramaz."

"O neden?"

"O sarhoşluk... Düşünce tarzımı biraz silkeledi. Annem ve benim hakkımda. Bunların bir kısmının anlamı üzerine düşünmek için zamanım oldu ve bana eskiden çektiği numaraları bir daha çekebileceğini sanmıyorum."

Kazığa bağlanmış, iblislerin işkence ettiği kızıl saçlı kadını hatırladım. Şimdi düşününce, aralarında bir benzerlik vardı.

"Ama o yine de annem," diye devam etti, “ve onu bu durumda bırakmak istemiyorum. Onu kurtarmak için nasıl bir anlaşma yapılabilir?"

"Bilmiyorum, Luke," diye yanıt verdim. “Henüz konu açılmadı."

"Eh, o aslında senin tutsağın."

"Ama planları hepimize karşıydı."

"Doğru, ama artık ona yardım etmeyeceğim. Planlarını gerçekleştirmek için gerçekten de benim gibi birine ihtiyacı var."

"Doğru. Ve sen yardım etmezsen, sana benzer birini bulmasını ne engelleyecek? Gitmesine izin verirsek yine tehlikeli olur."

"Ama artık neyin peşinde olduğunu biliyorsunuz. Bu ona büyük engel oluşturur."

"Onu daha da sinsi kılabilir."

İçini çekti. “Sanırım bunda doğruluk payı var," diye kabul etti. “Ama çoğu insan kadar satın alınabilir biridir. Yalnızca doğru bedeli bulabilme meselesi."

"Amber’in birini bu şekilde satın aldığını düşünemiyorum."

"Ben düşünebiliyorum."

"O kişi zaten burada tutsakken değil."

"Bu konuyu biraz karmaşıklaştırıyor," diye kabul etti. “Ama aşılmaz bir engel olduğunu sanmıyorum. Özgür haliyle size mobilya halinde

olduğundan daha faydalı olursa değil."
"Anlamadım," dedim. “Ne öneriyorsun?"
"Henüz hiçbir şey. Yalnızca seni yokluyorum."
"Yeterince adil. Ama diğer yandan, tarif ettiğin gibi bir durumun doğacağını sanmıyorum. Tutsakken olduğundan daha faydalı... Sanırım fayda neredeyse oraya gideriz. Ama bunlar yalnızca laf."
"Yalnızca birkaç tohum ekmeye çalışıyorum. Şu anda en büyük endişen ne?"
"Benim mi? Kişisel olarak mı? Gerçekten bilmek istiyor musun?"
"Kesinlikle."
"Tamam. Deli kardeşim Jurt görünüşe göre Kale’deki büyücü Maske ile ittifak yapmış. İkisi benim peşimde. Jurt bu akşam bir girişimde bulundu, ama aslında bunun Maske’nin meydan okuması olduğunu görebiliyorum. Kısa süre sonra ben onların peşine düşeceğim."
"Hey, bir kardeşin olduğunu bilmiyordum!"
"Yarım kan kardeşiz. İki tane daha var. Ama onlarla anlaşabiliyoruz. Jurt uzun süredir peşimdeydi."
"Bu gerçekten de dikkate değer. Onlardan hiç bahsetmemiştin."
"Ailelerimizden hiç bahsetmezdik. Unuttun mu?"
"Evet. Ama şimdi beni meraklandırdın. Bu Maske kim? Ondan daha önce bahsettiğini hatırlar gibiyim. Sharu Garul değil mi?"
Başımı iki yana salladım.
"Anneni içkaleden çıkardığım zaman bacağına RİNALDO ismi kazınmış benzer bir yaşlı adam heykelini orada bıraktım. O sırada Maske ile büyü değiş tokuşu yapıyordum."
"Çok tuhaf," dedi Luke. “Demek adam orayı gaspetmiş. Bana asit veren o muydu?"
"Çok olası görünüyor."
"O zaman anneme yaptıklarının dışında verecek hesabı var. Jurt ne kadar zorludur?"
"Eh, fenadır. Ama biraz da beceriksizdir. En azından ne zaman benimle mücadeleye girse işi berbat etti ve bir parçasını arkada bıraktı."
"Hatalarından ders alıyor olabilir, biliyorsun."
"Bu doğru. Ve sen bahsedince aklıma geldi. Bugün gizemli bir şey söyledi. Çok güçlü olmak üzereymiş gibi konuştu."

"Eyvah," dedi Luke. “Bu Maske onu bir kobay faresi olarak kullanıyor gibi görünüyor."

"Ne için?"

"Güç Kaynağı, dostum. Bildiğin gibi içkalede istikrarlı bir saf enerji kaynağı var. Dört dünyanın orada bir araya gelmesinden kaynaklanıyor."

"Biliyorum. Hareket halinde gördüm."

"Bu Maske’nin hâlâ onu kontrol etmeye çalışma sürecinde olduğunu hissediyorum."

"Son karşılaştığımızda oldukça iyi kontrol ediyordu."

"Evet, ama bir prize fiş sokmaktan daha fazlası gerekir. Muhtemelen henüz yeni farkına vardığı ve keşfetmekte olduğu bir sürü incelik var."

"Örneğin?"

"Bir insanı ona boğarsan, eğer doğru şekilde korunuyorsa, gücü, dayanıklılığı ve büyü yetenekleri konusunda harikalar yaratır. Bu kısım biraz eğitimi olan birinin öğrenmesi için kolay. Ben de yaşadım. Ama ihtiyar Sharu’nun notları laboratuvarındaydı ve içlerinde daha fazlası vardı. Bedenin bir kısmını enerji haline getirmek, enerjiyle doldurmak. Çok tehlikeli.

Kolayca ölümcül hale gelebilir. Ama işe yararsa özel bir şey olursun, bir tür süpermen, bir tür canlı Koz Kartı."

"Bunu daha önce de işittim, Luke..."

"Muhtemelen," diye yanıt verdi. “'Babam da bu süreçten geçti..."

"İşte bu!" dedim. “Corwin, Brand’in bir tür canlı Koz Kartı olduğunu söylemişti. Onu çivilemek neredeyse imkansız olmuş."

Luke dişlerini gıcırdattı.

"Affedersin," eledim. “Ama terimi böyle duydum. Demek

Brand’in gücünün sırrı buymuş..."

Luke başını salladı.

"Maske’nin bu işin nasıl yapıldığını bildiğini ve kardeşin üzerinde denemeye hazırlandığı izlenimi altındayım."

"Lanet olsun!" diye yorum yaptım. “Tek ihtiyaç duyduğum buydu. Büyülü bir varlık ya da doğal bir güç -ya da her ne haltsa- olarak Jurt. Bu ciddi. Süreç hakkında ne biliyorsun?"

"Ah, teorik olarak çoğunu biliyorum. Ama ben olsam uğraşmazdım. İnsanlığından bir şeyler götürdüğüne inanıyorum. Sonradan başkalarına ve

insani değerlere pek önem vermemeye başlıyorsun. Sanırım babama olan kısmen buydu."

Ne diyebilirdim ki? Belki bu kısmı doğruydu, belki değildi.

Luke'un babasının ihaneti için dışsal bir sebebe ihtiyaç duyduğundan emindim. Öyle olmadığını öğrensem bile itiraz etmeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bir kahkaha attım.

"Jurt söz konusu olduğunda," dedim, "farkı ayırt etmenin yolu olmaz."

Luke gülümsedi. Sonra, "Öyle bir adama ve bir büyücüye kendi çöplüklerinde saldırmaya kalkarsan ölebilirsin."

"Başka ne seçeneğim var ki?" diye sordum. "Benim peşimdeler. Şimdi harekete geçmem daha iyi. Jurt henüz o süreçten geçmedi. Ne kadar sürer?"

"Eh, oldukça karmaşık hazırlıklar vardır, ama bazıları için öznenin orada olması gerekmez. Her şey Maske'nin çalışmalarında ne kadar ilerlediğine bağlı."

"O zaman hızlı hareket etsem iyi olacak."

"Oraya yalnız gitmene izin veremem," dedi. "Bu intihar anlamına gelebilir. Mekanı biliyorum. Aynı zamanda Gölge'de hazır bekleyen küçük bir paralı asker birliğim var. Onları içeri sokabilirsek, nöbetçileri oyalayabilir ve belki o sırada biz ikisinin işini bitirebiliriz."

"Senin cephaneler orada işe yarar mı?"

"Hayır. Planör saldırısını yaparken denedik. Kol gücüne karşı kol gücü. Belki zırh ve uzun hançerler de. Düşünmem gerek."

"İçeri girmek için Desen'i kullanabilirdik, ama birlikler giremez... ve Koz Kartları o mekan için güvenilir değil."

"Biliyorum. Bu konuda da düşünmem gerek."

"O zaman Jurt ve Maske'ye karşı sen ve ben oluruz. Buradakilere söyleyecek olursam Random dönene kadar beni durdurmaya çalışırlar ve o zaman çok geç olabilir."

Gülümsedi. "Biliyorum, o konuda annem gerçekten faydalı olabilir," dedi. "Kaynak hakkında benden daha çok şey biliyor. "

"Hayır!" dedim. "Beni öldürmeye çalıştı."

"Sakin ol, dostum. Sakin ol," dedi. "Önce dinle."

"Dahası, karşılaştıkları son seferde Maske'ye karşı yenildi. Bu yüzden askılığa dönüştü."

"Şimdi ihtiyatlı olması için daha fazla sebep. Her neyse, hile olmalı, beceri değil. Annem iyidir. Maske onu şaşırtmış olmalı. Gerçek bir destek

olurdu, Merle."

"Hayır! Hepimizin ölmesini istiyor!"

"Ayrıntılar," diye açıkladı. “Caine’den sonra kalanınız yalnızca sembolik düşmanlarsınız. Maske gerçek bir düşman. Annemden bir şey aldı ve hâlâ elinde. Seçme şansı verilirse Maske’nin peşine düşer."

"Ve başarılı olursak daha sonra Amberin aleyhine döner."

"Hiç de değil," dedi. “Planımın güzelliği burada."

"Dinlemek istemiyorum."

"Çünkü kabul edeceğini biliyorsun, değil mi? Tüm sorunlarını çözmenin bir yolunu buldum. Bir barış hediyesi olarak, sizlerle düşmanlığını unutması için anneme Kale’yi ver."

"Bu korkunç gücü ona teslim mi edeyim?"

"Onu size karşı kullanacak olsa, uzun zaman önce yapardı. Kullanmaktan büyük ölçüde korkuyor. Kashfa elden gitmişken bir şeyleri elde tutma şansına balıklama atlayacaktır. Fayda işte burada."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Amber’de askılık olmaktansa Kale’de kraliçe olmak yeğdir."

"Lanet olsun sana, Luke. Her zaman en aptalca şeyin kulağa çekici gelmesini başarıyorsun."

"Bu bir sanat," diye yanıt verdi. “Ne diyorsun?"

"Bu konuda düşünmem gerek," dedim.

"Çabuk düşünsen iyi olur. Şu anda Jurt parıltıda banyo yapıyor olabilir."

"Bana baskı yapma, dostum. Sana düşünürüm, dedim. Bu sorunlarımdan yalnızca bir tanesi. Şimdi gidip yemek yiyeceğim ve bunları düşüneceğim."

"Bana diğer sorunlarından da bahsetmek ister misin? Belki bir şekilde onları da pakete dahil edebilirim."

"Hayır, lanet olası! Seni ararım... kısa süre sonra. Tamam mı?"

"Tamam. Ama annemi büyüden kurtardığında yanında olsam iyi olur. Sakinleştirmek için. Büyüyü nasıl bozacağını keşfettin, değil mi?"

"Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben nasıl yapacağımdan emin değildim ve şimdi durup bu konu üzerinde çalışamam. Buradaki işimi bitirip birlikleri hazırlamaya gideceğim," dedi, havuzdan çıkan bikinili kadını izleyerek. “Ara beni."

"Tamam," dedim ve gitti.

Lanet olsun. Şaşırtıcı. Luke’un o satış ödüllerini kazanıp durmasına şaşmamak gerek. Jasra hakkındaki duygularıma rağmen iyi bir öneri olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ve Random onu tutsak olarak alıkoymamı emretmemişti. Elbette, birlikte olduğumuz son seferden bu yana bana pek bir şey söyleme fırsatı bulamamıştı. Ama kadın gerçekten Luke’un söylediği gibi mi davranacaktı? Mantıklı geliyordu, ama insanlar mantıklı davranmaları gerektiği zamanlarda nadiren öyle yaparlar.

Koridordan geçtim ve arka merdivenleri kullanmaya karar verdim. Ben dönerken tepede duran bir şekil olduğunu gördüm. Bir kadındı ve diğer tarafa bakıyordu. Saçları çok siyahtı ve çok güzel omuzları vardı...

Adımlarımı duyunca döndü ve Nayda olduğunu gördüm.

Yüzümü inceledi.

"Lord Merlin," dedi, “kardeşimin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Sizinle çıktığını öğrendim."

"Bazı sanat eserlerine bakıyordu ve sonra yapacak küçük bir işi de vardı," diye yanıt verdim. “Tam olarak nereye gidecekti, emin değilim, ama kısa süre sonra geri döneceği izlenimini bıraktı bende."

"Tamam," dedi. “Yemek zamanı geliyor ve bize katılacağı düşünüyorduk. Geziden hoşlandı mı?"

"Hoşlandığına inanıyorum," dedim.

Son zamanlarda biraz canı sıkkındı. Bu yolculuğun onu neşelendireceğini umuyorduk. Bu geziyi dört gözle bekliyordu."

"Yanından ayrıldığım zaman oldukça neşeli görünüyordu," diye itiraf ettim.

"Ah, nerede oldu bu?"

"Buralarda," dedim.

"Nereye gittiniz?"

"Kasaba çevresinde uzun bir yürüyüş yaptık," diye açıkladım. “Ona sarayı da gezdirdim."

"O zaman şimdi sarayda mı?"

"Onu son gördüğümde öyleydi. Ama çıkmış olabilir."

"Anlıyorum," dedi. “Daha önce sizinle uzun uzun konuşamadığım için üzüldüm. Sanki sizi uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyorum."

"Öyle mi?" dedim. “Neden?"

"Defalarca dosyalarınızı okudum. Büyüleyici."

"Dosya mı?"

"Bu meslekte karşı karşıya geleceğimiz insanlar hakkında dosya tuttuğumuz bir sır değil. Elbette Amber ailesindeki herkes için bir dosya var, diplomasi ile fazla ilgisi olmayanlar hakkında bile."

"Bu konuda hiç düşünmemiştim," dedim, “ama mantıklı geliyor."

"Elbette ilk günleriniz biraz eksik ve son zamanlarda yaşadığınız sorunlar çok kafa karıştırıcı."

"Benim için de öyle," dedim. “Dosyayı güncellemeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır, yalnızca merak ettim. Sorunlarınızın Begma ile ilgili kısımları varsa, bizi de ilgilendirir."

"Hepsini bilmeniz nasıl mümkün olabilir?"

"Çok iyi istihbarat kaynaklarımız var. Küçük krallıklarda genellikle böyledir."

Başımı salladım.

"Kaynaklarınızı açıklamanız için ısrar etmeyeceğim, ama gizli bilgileri satışa çıkarmadık."

"Beni yanlış anlamayın," dedi. “O dosyayı güncellemeye çalışmıyorum. Size yardımım dokunabilir mi, anlamaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum," dedim. “Ama bana nasıl yardım edebilirsiniz, bilemiyorum."

Bir dizi mükemmel diş göstererek gülümsedi.

"Daha fazlasını bilmeden kesin konuşamam," dedi. “Ama yardım istediğinize karar verirseniz -ya da yalnızca konuşmak- gelin ve beni görün."

"Kabul," dedim. “Yemekte görüşürüz."

"Daha sonra da, umarım," dedi yanımdan geçip koridora dönerken.

Son cümle ile Ne demek istedi, diye merak ettim. Bir randevuyu mu kastetmişti? Eğer öyleyse amacını çok açık etmişti. Yoksa yalnızca bilgi alma arzusunu mu ifade etmişti? Emin değildim.

Odama doğru yürürken ileride tuhaf bir aydınlanma gördüm: Yirmi, otuz santim genişliğinde parlak, beyaz bir bant iki duvar boyunca uzanıyor, tavanı ve zemini aşıyordu. Yaklaşırken yavaşladım, ben yokken birinin yeni bir aydınlatma yöntemi uygulayıp uygulamadığını merak ettim.

Yerdeki bandın üzerinden atladım ve ışığın kendisi, hariç her şey yok oldu. Işık mükemmel bir çembere dönüştü, bir kez çevremde döndü, ben merkezdeyken o ayaklarım hizasına yerleşti. Aniden çemberin ötesinde

dünya belirdi, kubbe seklinde yeşil otlar gibi göründü. Üzerinde durduğum yüzey kırmızımsı, düzensiz ve solgun ışık altında ıslak görünüyordu.

İri bir balık yüzerek yanımdan geçip gidene kadar su altında, bir mercan kayalığında durduğumu fark etmedim.

"Bu cehennem kadar güzel," dedim, “ama ben daireme ulaşmaya çalışıyorum."

"Yalnızca biraz gösteriş yapıyorum," dedi, büyü çemberimin çevresinde ürkütücü bir şekilde yankılanan tanıdık bir ses. “Ben tanrı mıyım?"

"Kendine ne dersen de," dedim. “Kimse sana itiraz etmez."

"Tanrı olmak eğlenceli olabilirdi."

"O zaman bu beni ne yapıyor?" diye sordum.

"Bu güç bir teolojik soru."

"Teolojikmiş, kıçımın kenarı. Ben bir bilgisayar mühendisiyim ve seni benim yaptığımı biliyorsun, Hayalet."

İç çekişe benzer bir ses, denizaltı hücremi doldurdu.

"İnsanın köklerinden kopması zor oluyor."

"Neden deniyorsun? Köklerde yanlış olan ne? En iyi bitkilerin kökleri vardır."

"Yukarıda güzel çiçekler, aşağıda çamur ve batak."

"Senin durumunda metal ve ilginç bir dondurumlu ortam -ve birkaç şey daha- hepsi tertemiz."

"O zaman belki ihtiyaç duyduğum şey çamur ve bataktır."

"Kendini iyi hissediyor musun, Hayalet?"

"Hâlâ kendimi bulmaya çalışıyorum."

"Herkes bu tür aşamalardan geçer. Benden pas."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ne zaman? Nasıl? Neden?"

"Söylemek hile olur. Dahası, herkes için farklı."

Önümden bir balık sürüsü geçti -küçük siyah-kırmızı çizgili şeyler.

"Bu her şeyi bilme meselesini pek beceremiyorum..." dedi

Hayalet bir süre sonra.

"Sorun değil. Buna kimin ihtiyacı var ki?" dedim.

"...Ve hâlâ her şeye gücü yetme meselesi üzerinde çalışıyorum."

"Bu da zor," diye kabul ettim.

"Çok anlayışlısın baba."

"Deniyorum. Özel sorunların var mı?"
"Varoluşçu olanlar dışında mı?"
"Evet."
"Hayır. Seni buraya Mandor isminde birine karşı uyarmak için getirdim. O..."
"Benim ağabeyim," dedim.
Bir sessizlik oldu.
Sonra, “Bu onu amcam yapar, değil mi?"
"Sanırım."
"Ya yanındaki hanımefendi? O..."
"Fiona benim halam."
"Benim büyük halam. Eyvah!"
"Sorun ne?"
"Akrabalar hakkında kötü konuşmak iyi değildir, değil mi?"
"Amber’de değil," dedim. “Amber’de biz bunu hep yaparız."
Işık çemberi yine yuvarlandı. Koridora döndük.
"Artık Amberde olduğumuza göre," dedi, “onlar hakkında kötü konuşmak istiyorum. Senin yerinde olsam onlara güvenmezdim. Biraz deli olduklarını düşünüyorum. Aynı zamanda hakaret ediyorlar ve yalan söylüyorlar."
Kahkaha attım. “Gerçek bir Amberli olmaya başlıyorsun."
"Gerçekten mi?"
"Evet. Biz böyleyiz işte. Endişelenecek bir şey yok. Aranıza ne girdi?"
"İzin verirsen bunu kendim halletmek istiyorum."
"Sen ne diyorsan en iyisidir."
"Yani seni onlara karşı uyarmama gerek yok mu?"
"Hayır."
"Tamam. Asıl endişem buydu. Sanırım şimdi gidip çamur ve batak meselesini deneyeceğim..."
"Dur!"
"Ne?"
"Bugünlerde Gölge’de bir şeyler nakletme konusunda oldukça iyi görünüyorsun."
"Gelişiyor gibiyim, evet."
"Ya bir savaşçı birliği ve önderleri?"
"Sanırım bunu becerebilirim."

"Ve beni."
"Elbette. Bahsettiğin bu kişiler nerede ve nereye gitmek istiyorsun?"
Elimi cebime daldırdım, Luke’un Koz Kartını buldum ve önümde kaldırdım.
"Ama... Güvenmemem konusunda beni uyardığın kişi bu," dedi Hayalet.
"Artık sorun değil," dedim. “Sırf bu seferlik. Ama başka şeyler için değil. Olaylar biraz değişti."
"Anlamıyorum. Ama sen öyle diyorsan."
"Onu bulup her şeyi hazırlayabilir misin?"
"Yapabilmeliyim. Nereye gitmek istiyorsun?"
"Dört Dünya Kalesi’ni biliyor musun?"
"Evet. Ama orası tehlikeli bir yer, baba. Gelip gitmesi zor. Ve beni ele geçirmek için bana büyü yapmaya çalışan kızıl saçlı kadın orada."
"Jasra."
"Adını bilmiyorum."
"O Luke’un annesi," diye açıkladım, Luke’un Koz Kartını sallayarak.
"Kötü kan," diye bildirdi Hayalet. “Belki ikisiyle de uğraşmamalıyız."
"Kadın da bizimle gelebilir," dedim.
"Ah, hayır. O tehlikeli bir kadın. Onu yanımızda istemiyorum. Özellikle de güçlü olduğu bir yerde. Beni yine ele geçirmeye çalışabilir. Başarılı olabilir."
"Başka sorunlarla meşgul olacak," dedim, “ve ona ihtiyacım var. Bu yüzden onu da paketin parçası olarak düşünmeye başla."
"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"
"Korkarım evet."
"Oraya ne zaman gitmek istiyorsun?"
"Bu kısmen Luke’un birliklerinin ne zaman hazır olacağına bağlı. Neden gidip öğrenmiyorsun?"
"Tamam. Ama hâlâ o insanlarla oraya giderek hata yapıyor olabileceğini düşünüyorum."
"Yardım edebilecek birine ihtiyacım var ve planım hazır," dedim.
Hayalet küçülerek bir nokta oldu ve kayboldu.
Derin bir nefes aldım, iç çekmek konusunda fikrimi değiştirdim ve en yakın kapıya ilerledim. O kadar uzakta değildi.
Ona uzanırken bir Koz Kartı bağlantısının kıpırtısını duydum.
Coral?

Kendimi ona açtım. Yine Mandor belirdi önümde.

"Sen iyi misin?" diye sordu hemen. “İletişim tuhaf bir şekilde kesildi."

"Ben iyiyim," dedim ona. “Hayatta bir kez olacak bir şekilde kesildi. Endişelenecek bir şey yok."

"Biraz sinirli görünüyorsun."

"Çünkü tüm evrenin güçleri beni yavaşlatmaya çalışırken aşağı kattan yukarı kata çıkmak epey uzun sürüyor."

"Anlamıyorum."

"Zor bir gün oldu," dedim. “Daha sonra görüşürüz."

"Seninle bu fırtınalar ve yeni Desen hakkında biraz daha konuşmak istiyordum..."

"Daha sonra," dedim. “Birinin aramasını bekliyorum."

"Affedersin. Acelesi yok. Daha sonra ararım."

İletişimi kesince çengele uzandım. Hayalet’i bir sekretere dönüştürsem herkesin sorunlarını çözüp çözmeyeceğini merak ettim.

Bölüm 7

Pelerinimi Jasra'ya, silah kemerimi yatak başlığına astım. Çizmelerimi temizledim, elimi yüzümü yıkadım, süslü, fildişi bir gömlek buldum - kabarık, brokar, işlemeli- ve gri bir pantolonla beraber üzerime geçirdim. Sonra koyu mor ceketimi fırçaladım. Bir zamanlar cekete, giyenin olduğundan daha cazip, esprili ve güvenilir görünmesini sağlayacak bir büyü yapmıştım. Bundan biraz faydalanmak için iyi bir vesile gibi görünüyordu.

Saçlarımı fırçalarken kapı çalındı.

"Bir dakika," diye seslendim.

İşimi bitirdim. Sonunda hazırdım ve muhtemelen biraz da geç kalmıştım- sonra kapıya gittim, sürgüyü çekip açtım.

Bill Roth kahverengiler ve kırmızılar içinde, yaşlanmakta olan bir paralı asker birliği kumandanı gibi duruyordu.

"Bill!" dedim, elini, kolunu ve omzunu kavradım, onu içeri aldım. "Seni görmek ne güzel. Bazı sorunları henüz geride bıraktım ve daha fazlası için yola çıkmak üzereydim. Sarayda olup olmadığını bilmiyordum. Olaylar biraz yavaşlar yavaşlamaz seni arayacaktım."

Gülümseyip omzuma hafif bir yumruk attı.

"Yemeğe katılacağım," diye yanıt verdi, "Hendon senin de katılacağını söyledi. Ama o Begmalılar burada olduğu için gelip seninle yürümeyi düşündüm."

"Ah. Haber var mı?"

"Evet. Luke hakkında yeni bir şey var mı?"

"Biraz önce onunla konuştum. Kan davasını bıraktığını söyledi."

"Bana bahsettiğin duruşmada kendim haklı çıkarmak istemesi olasılığı var mı?"

"Konuşma tarzına bakılırsa yok."

"Çok kötü. Pek çok araştırma yaptım ve kan davası savunmasıyla ilgili bir sürü güzel örnek buldum. Örneğin amcan Osric, annesinin tarafından bir akrabasının ölümü üzerine Karm ailesinin tamamına kan davası başlatmış. Oberon o günlerde Karm ile özellikle dostça ilişkiler içindeymiş ve Osric ailenin üç üyesini öldürmüş. Ama Oberon duruşmada daha önceki davalara

dayanarak onu beraat ettirmiş, hatta bir tür genel kural koyacak kadar ileri gitmiş..."

"Oberon aynı zamanda korkunç bir savaşta onu özellikle ön saflara yollamış," diye sözünü kestim, “ve Osric geri dönmemiş."

"Bu kısmı bilmiyordum," dedi Bili, “ama mahkemede temize çıkmış."

"Luke’a bundan bahsetmem gerekecek," dedim.

"Hangi kısmından?" diye sordu.

"İkisinden de," diye yanıt verdim.

"Sana asıl söylemek istediğim bu değildi," diye devam etti.

"Askeri düzeyde bazı şeyler oluyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Göstermek daha kolay," diye açıkladı. “Yalnızca bir dakika alır."

"Tamam. Gidelim," diye kabul ettim ve koridorda ilerleyen Bill’i takip ettim.

Arka merdivenlerde yol gösterdi, sonra basamakların dibinde sola döndü. Mutfağı geçtik, arkaya dönen bir başka koridoru takip ettik. Biz yürürken ileriden takırtılar duydum.

Bill’e bakınca başını salladı.

"Daha önce benim işittiğim de buydu," dedi. “Buralardan geçiyordum. Sesi duyunca bu yöne döndüm. Burada her şey merakımı uyandırıyor."

Bu merak duygusunu anlayarak başımı salladım. Özellikle seslerin ana silah deposundan geldiğini bilirken.

Hareketliliğin ortasında Benedict durmuş, bir tüfek namlusundan başparmak tırnağına bakıyordu. Aniden başını kaldırınca göz göze geldik. Çevresinde silah taşıyan, silah temizleyen, silah yığan, belki bir düzine adam vardı.

"Kashfa’da olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleydim," diye yanıt verdim.

Ona sözlerine devam etmesi bir şans verdim, ama gerisi gelmedi. Benedict konuşkanlığıyla tanınmaz.

"Eve yaklaşmış bir şeylere karşı hazırlanır gibisiniz," diye yorum yaptım, barut tozunun burada faydasız olduğunu ve özel cephanenin yalnızca Amber’de ve bazı komşu krallıklarda patladığını bilerek. *

"Tedbirli olmak her zaman iyidir," dedi.

"Bunu biraz açmak ister miydin?" diye sordum.

"Şimdi değil," diye yanıt verdi, beklediğim yanıttan iki kat uzun bir yanıt vererek ve gelecekte aydınlanacağım konusunda bir umut uyandırarak.

"Hepimiz katılmalı mıyız?" diye sordum. “Şehre tahkimat yapmalı mıyız? Silahlanmalı ve..."

"Buna gerek kalmayacak," dedi. “Kendi işine bak."

"Ama..."

Sırtını döndü. Sohbetimizin sona erdiği gibi bir his vardı içimde. Sonraki sorularımı duymazdan gelince bundan emin oldum. Omuzlarımı silkerek ve Bill’e döndüm.

"Gidip yemek yiyelim," dedim.

Koridorda yürürken Bili alçak sesle, “Bunun ne anlama geldiği konusunda herhangi bir fikrin var mı?" dedi.

"Dalt buralarda," dedim.

"Benedict, Random ile birlikte Begma’daydı. Dalt orada sorun yaratıyor olabilir."

"Daha yakında olduğunu hissediyorum."

"Dalt Random’ı ele geçirdiyse..."

"İmkansız," dedim, her tarafım ürpererek. “Random Koz Kartı kullanarak dilediği zaman buraya gelebilir. Hayır. Amber’i savunmaktan bahsettiğim ve Benedict, 'Buna gerek kalmayacak,' dediği zaman, yakında olan bir şeylerden bahsettiğini hissettim. Kontrol altında tutabileceğine inandığı bir şey."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye kabul etti: “Ama sonra sana tahkimat için endişelenmemeni söyledi."

"Benedict tahkimata gerek olmadığını düşünüyorsa, o zaman tahkimata gerek yoktur."

"Toplar patlarken vals yapıp şampanya içeceğiz, eyle mi?"

"Benedict sorun yok diyorsa."

"O adama gerçekten güveniyorsun. O olmasa ne yapardın?"

"Daha endişeli olurdum," dedim.

Başını iki yana salladı. “Beni affet," dedi. “Efsanelerle tanışmaya alışık değilim."

"Bana inanmıyor musun?"

"İnanmamalıyım, ama inanıyorum. Sorun bu." Köşeyi dönüp merdivene yönelirken sessiz kaldı. Sonra ekledi, “Babanla konuşurken de hep böyle olurdu."

"Bill," dedim, merdiveni çıkmaya başladığımızda. “Babamı hafızasını kazanmadan, sadece Cari Corey olduğu zamanlarda da tanıyordun. Belki yanlış yapıyorum. Yaşamının o aşamasından, şimdi nerede olduğunu açıklayacak bir şey hatırlıyor musun?"

Bir an durdu ve bana baktı.

"Bu konuyu düşünmediğimi sanma, Merle. Buradaki işi bittikten sonra Corey olarak bulaşmış olduğu ve sonuna dek takip etmek zorunda hissettiği bir şey olup olmadığını defalarca merak ettim. Ama o yeniden doğuş hali içinde bile çok ağzı sıkı bir insandı. Ve ikilemlerle dolu. Bir sürü değişik orduda çalıştı ve bu bana yeterince mantıklı geliyor. Ama aynı zamanda beste yapardı ki bu onun sert imgesine aykırıydı."

"Uzun zaman yaşadı. Çok şey öğrenmiş, çok şey hissetmiştir."

"Kesinlikle ve bu neye bulaşmış olduğunu tahmin etmeyi güçleştiriyor. Bir iki kez, içki içerken, tanıdığını tahmin edemeyeceğim sanatçılardan ve bilimadamlarından bahsetmişti. Asla sadece Cari Corey olmadı. Ben onu tanıdığımda birkaç yüzyıllık Yeryüzü hafızası vardı. Bu kolayca anlaşılamayacak kadar karmaşık bir karakter oluşturmuş. Geri döndüyse bile nereye geri dönmüş olabileceğini bilemiyorum."

Merdiveni tırmanmaya devam ettik. Neden Bill’in söylediklerinden fazlasını bildiğini hissediyordum?

Yemek odasına yaklaştığımızda müzik sesi duydum. İçeri girdiğimizde Llewella bana pis pis baktı. Uzak duvarın dibindeki bir masada yemeklerin sıcak tutulduğunu ve henüz hiç kimsenin oturmamış olduğunu gördüm. İnsanlar ellerinde içkiler ayakta durarak konuşuyorlardı ve biz girerken çoğunun bakışları bize yöneldi. Sağımda üç müzisyen çalıyordu. Yemek masası solumda, güney duvarındaki büyük pencerenin yanındaydı ve aşağıdaki şehrin muhteşem bir manzarasını sunuyordu. Kar hâlâ hafif hafif yağıyor, manzaranın parlaklığı üzerine hayaletsi bir perde örtüyordu.

Llewella çabucak yaklaştı.

"Herkesi beklettin," diye fısıldadı. “Kız nerede?"

"Coral mı?"

"Başka kim olabilir?"

"Nereye gittiğinden emin değilim," dedim. “Birkaç saat önce ayrıldık."

"Ee, geliyor mu, gelmiyor mu?"

"Emin değilim."

"Artık daha fazla bekleyemeyiz," dedi. “Ve oturma düzeni berbat oldu. Ne yaptın, kızı bitkin mi düşürdün?"

"Llewella..."

Peltek Rebma lehçesinde anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

Sanırım anlamamam daha iyiydi. Sonra dönüp Vialle’ye yürüdü.

"Başın büyük belada evlat," diye yorum yaptı Bill yanımda.

"O oturma düzenini yeniden ayarlarken biz bara gidelim."

Ama şarap uşağı bir tepsi üzerinde iki içkiyle yaklaşıyordu bile.

"Bayle’nin en iyisi," dedim, kadehleri alırken.

Yudumlayınca haklı olduğumu gördüm. Bu beni biraz yüreklendirdi.

"Herkesi tanımıyorum," dedi Bill. “Vialle’nin yanındaki, kırmızı kuşaklı adam kim?"

"Orkuz, Begma başbakanı," dedim, “ve Martin ile konuşan çekici, sarı-kırmızı elbiseli kadın da kızı Nayda. Coral -biraz önce uğruna paspas edildiğim- kadının kız kardeşi."

"Hı-hı. Peki gözlerini iri iri açmış Gerard’a bakan iri, sarışın kadın kim?"

"Bilmiyorum," dedim. “Orkuz’un sağındaki adamla kadını da tanımıyorum."

İçlere doğru yürüdük. Kabarık süslerin içinde biraz rahatsız görünen Gerard yanındaki kadını Begma büyükelçisinin asistanı Dretha Gannel olarak tanıttı. Büyükelçinin Orkuz’un yanında duran kadın olduğu anlaşıldı ve adının Ferla Quist olduğunu öğrendim. Yanındaki adam sekreteriydi ve adı Cade gibi bir şeydi. Biz o yana bakarken Gerard bizi Ferla ile baş başa bırakarak sıvışmaya çalıştı. Ama kadın kolumu yakaladı ve filo hakkında bir şey sordu. Gülümsedim, başımı salladım ve uzaklaştım. Bill de benimle geldi.

"Aman Tanrım! Martin değişmiş!" diye bildirdi aniden. “Tek kişilik rock video klibi gibi görünüyor. Neredeyse tanımayacaktım. Daha geçen hafta..."

"Onun için bir seneden fazla oldu," dedim. “Kendini bir sokak sahnesinde bulmuş."

"Acaba bitirdi mi?"

"Bunu sormaya fırsatım olmadı," diye yanıt verdim, ama aklıma tuhaf bir düşünce geldi. Rafa kaldırdım.

Müzik o sırada sustu, Llewella boğazını temizledi ve Hendon’un yeni oturma düzenini açıklayacağını belirtti. Ben masanın sonundaydım ve daha sonra Coral’ın soluma, Cade’in sağıma oturmasının planlandığını öğrendim.

Aynı zamanda Llewella'nın Coral'ın yerine oturtabilmek için son dakikada Flora'ya ulaşmaya çalıştığını, ama Flora'nın bağlantı girişimlerini reddettiğini öğrendim.

Başta Vialle vardı ve Llewella sağına, Orkuz soluna oturmuştu. Llewella'dan sonra Gerard, Dretha ve Bill vardı. Orkuz'dan sonra ise Ferla, Martin, Cade ve Nayda. Kendimi masaya doğru Nayda'ya yol gösterirken ve onu sağıma oturturken buldum. Bill soluma oturdu.

"Telaş, telaş, telaş," diye mırıldandı Bill alçak sesle. Başımı salladım ve onu Nayda'ya Amber Evi'nin danışmanı olarak tanıttım. Kadın etkilenmiş göründü ve ona işini sordu. Bili bir keresinde, bir emlak anlaşmasında köpeklerin haklarını savunduğunu anlatarak kadını cezbetti. Konunun Amberle ilgisi yoktu, ama iyi bir hikayeydi. Kadın ve kulak misafiri olan Cade kahkahalar attı.

"Coral'ın," dedi Nayda yumuşak sesle, "İyi olduğundan emin misiniz? Ayrıldığınız sırada kendini kötü hissetmiyordu, değil mi?"

"Hayır," diye yanıt verdim. "Oldukça sağlıklı görünüyordu."

"Tuhaf," dedi. "Böylesi yemekleri dört gözle beklediği izlenimi altındaydım."

"Anlaşılan işi umduğundan uzun sürmüş," dedim.

"Tam olarak neyin peşindeydi?" diye sordu Nayda. "Nerede ayrıldınız?"

"Burada, sarayda," diye yanıt verdim. "Onu dolaştırıyordum. Sarayın bazı yerlerinde benim sahip olduğumdan daha fazla zaman harcamak istedi. Bu yüzden yanından ayrıldım."

"Yemeği unuttuğunu hiç sanmıyorum."

"Bence bir sanat eserinin çekimine kapılmıştır."

"Sarayda olduğu kesin, öyle mi?"

"Bunu bilmek güç. Daha önce söylediğim gibi, dışarı çıkmış olabilir."

"Nerede olduğundan tam olarak emin olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Başımı salladım.

"Şu anda nerede olduğundan emin değilim," dedim. "Odasında üstünü değiştiriyor da olabilir."

"O zamana kadar görünmezse yemekten sonra bakarım," dedi, "Böyle bir durumda, onu bulmama yardım eder misiniz?"

"Kısa süre içinde görünmezse ben de onu aramayı planlıyordum zaten," diye yanıt verdim.

Başını salladı ve yemek yemeye devam etti. Çok rahatsız bir durum. Onu endişelendirmek istemediğim gerçeğinin ötesinde, kız kardeşinin Oberon’un gayri meşru kızı olduğunu belli etmeden neler olduğunu anlatamazdım. Böyle bir zamanda, Amber ile Begma arasındaki ilişkileri germemek konusunda uyarılmışken, Begma başbakanının kızının annesinin, merhum Amber kralı ile bir ilişkisi olduğu söylentisini doğrulayacak değildim. Belki bu Begma’da herkesin bildiği bir sırdı ve kimse aldırış etmiyordu. Ama belki de öyle değildi. Tavsiye için Random’ı rahatsız etmek istemiyordum, kısmen şu anda

Kashfa ile meşgul olduğundan, .ama daha çok beni mevcut planlarım ve sorunlarım hakkında sorgulamaya başlayabileceğinden ve benim ona yalan söylemek istememem yüzünden.

Bu başımı daha büyük belaya sokardı. Böyle bir konuşma Kale’ye düzenleyeceğim saldırıyı yasaklamasıyla sonuçlanabilirdi. Coral hakkında açıklama yapabileceğim ve aileye nasıl bilgi vereceğim konusunda bir tür resmi karşılık alabileceğim tek kişi Vialle’ydi. Ne yazık ki Vialie şu anda evsahibesi olarak son derece meşguldü.

İçimi çekip yemeğime döndüm.

Bill beni dürtükleyip, bana doğru hafitçe eğildi. Ben de biraz eğildim.

"Evet?" dedim.

"Sana söylemek istediğim bazı şeyler vardı," diye başladı. "Ama biraz boş zaman, biraz sessizlik ve gizlilik istiyordum."

Güldüm.

"Kesinlikle," diye devam etti. “bir süreliğine bundan iyisini bulamayacağımızı düşünüyorum. Neyse ki, sesini alçaltınca işitilmiyor gibi. Sen ve Nayda ne hakkında konuşuyordunuz, duyamadım. Demek oluyor ki, müzisyenler çalmaya devam ettiği sürece sorun yok."

Başımı salladım ve birkaç lokma aldım.

"Konu şu, bir yandan Begmalılar bunu duymamalı. Ama diğer yandan, Luke ve Jasra ile ilişkin yüzünden senin bilmen gerektiğini düşünüyorum. Planın ne? Sana daha sonra anlatmayı tercih ederim, ama işin varsa şimdi özetini verebilirim."

Nayda ve Cade’e bir bakış fırlattım. Yemekleri ile meşgul görünüyorlardı ve bizi işitebileceklerini sanmıyordum. Ne yazık ki, hazırda siper büyüsü yoktu.

"Söyle," diye fısıldadım şarap kadehimin arkasından.

"İlk önce," dedi, “Random, üzerinden geçmem için bir yığın belge gönderdi. Amber’in Kashfa’ya, Begma ile aynı ayrıcalıklı ticaret statüsünü vereceği anlaşmanın müsveddesi. Yani Altın Çember’e girecekleri kesin."

"Anlıyorum," dedim. “Bu pek sürpriz olmadı. Ama neler olup bittiğini kesin olarak bilmek güzel."

Başını salladı.

"Ama çok daha fazlası var," dedi.

Tam o sırada müzisyenler çalmayı bırakınca masanın çevresinden sesler duymaya başladım. Sağıma baktım ve bir uşağın müzisyenlere bir yiyecek tepsisi ve biraz şarap götürmüş olduğunu gördüm. Aletlerini yana bırakıyor, ara vermeye hazırlanıyorlardı. Muhtemelen ben gelmeden önce de bir süre çalmışlardı ve dinlenmeyi hak etmişlerdi.

Bill güldü.

"Daha sonra," dedi.

"Tamam."

Ardından harika bir sosu olan tuhaf, küçük bir meyve tabağı geldi. Ben onu kaşıklarken Nayda bir hareketle dikkatimi çekti. Ona doğru eğildim.

"Ya bu gece," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsunuz? Gelmezse onu arayacağımı söyledim ya."

Başını iki yana salladı. “Ondan bahsetmiyordum," dedi.

"Daha sonrasını kastettim. Uğrayıp konuşmak için zamanınız olur mu?"

"Ne hakkında?"

"Dosyanıza göre son zamanlarda, sizi öldürmeye çalışan birileriyle bazı sorunlar yaşamışsınız."

O lanet dosyayı merak etmeye başlamıştım. Ama, “O geride kaldı," dedim. “Dosya biraz eskimiş," dedim. “Orada her ne vardıysa, mesele çoktan halloldu."

"Gerçekten mi? O zaman şu anda peşinizde kimse yok mu?"

"Bunu söyleyemem," diye yanıt verdim. “Karakterler devamlı değişiyor."

"Demek hâlâ sizi hedefleyen biri var."

Yüzünü inceledim.

"Siz hoş bir hanımsınız, Nayda," dedim, “ama sormak zorundayım. Size ne? Herkesin sorunları vardır. Benim şu anda normalden fazla sayıda. Hepsiyle başa çıkabilirim."

"Ya da denerken ölürsünüz."

"Belki. Umarım öyle olmaz. Ama neden sizi ilgilendiriyor?"

Yemeğiyle meşgul görünen Cade’e baktı.
"Belki size yardım edebilirim."
"Nasıl?"
Gülümsedi.
"Bir eleme süreciyle," diye bildirdi.
"Ah. Bu bir ya da daha fazla kişi olduğu anlamına geliyor?"
"Kesinlikle."
"Bu tür işleri yapmak için özel yöntemleriniz mi var?"
Gülümsemeye devam etti.
"Evet, insanların yarattığı sorunları yok etmek için iyidir," diye devam etti. “Tek ihtiyacım olan isimler ve konumları."
"Bir sürü gizli silah mı?"
Sesimi biraz yükselttiğimden tekrar Cade’e baktı.
"Öyle diyebilirsiniz," diye yanıt verdi.
"İlginç bir öneri," dedim. “Ama ilk sonunu hâlâ yanıtlamadınız."
"Hafızamı tazeleyin."
Kadehlerimizi tazelemek için yaklaşan şarap uşağı sözümüzü kesti, sonra şerefe kadeh kaldırılmasıyla tekrar kesildi. İlki Llewella önderliğinde, Vialle’ye kaldırıldı. Öneren Orkuz’du, "Amber ile Begma arasındaki kadim ittifak için." Buna içtim ve Bill’in, “Biraz gergin olacak," diye mırıldandığını duydum.
"İttifak mı?"
"Evet."
Bana bakan, alçak sesli sohbetimize devam etmeyi beklediği açık olan Nayda’ya bir göz attım. Bill bunu fark edip sırtını döndü. Ama tam o sırada Cade, Nayda ile konuşmaya başladı, bu yüzden beklerken tabağımdakileri bitirdim ve şaraptan bir yudum aldım. Bir süre sonra tabak alındı ve yerine bir başkası kondu.
Bill’e baktım. Nayda ile Cade’e bir bakış fırlattı ve “Müziği bekle," dedi.
Başımı salladım. Ani bir sessizlik anında Dretha’nın, “Zaman zaman Kral Oberon’un hayaletinin görüldüğü doğru mu?" dediğini işittim. Gerard olumlu bir yanıta benzeyen bir şeyler mırıldandı ve tam o sırada sesler yine boğuldu. Zihnim midemden daha dolu vaziyette, yemeye devam ettim. Diplomatik ya da hoşsohbet davranmaya çalışan Cade bir süre sonra bana döndü ve Eregnor durumu konusunda fikirlerimi sordu.

Sonra aniden irkilip Nayda’ya baktı. Kadının onu masanın altından tekmelediği gibi güçlü bir his vardı içimde ve bu bana uyardı, çünkü Eregnor durumunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Her iki taraf için söylenebilecek şeyler olduğu gibi bir şeyler mırıldandım ve bu her şeye uyacak diplomatik bir cevap gibiydi. Sanırım dikenli bir konu ise, Begma grubunun erken gelişiyle ilgili masum bir yorum yapabilirdim, ama Eregnor, bizim konuşmamızı kesebilecek uzun bir tartışma yaratabileceği için Nayda’nın girmek istemediği bir konu olabilirdi. Aynı zamanda, Llewella’nın aniden belirip masanın altından beni tekmeleyebileceğini hissediyordum.

O sırada aniden, bir düşünce aklıma düştü. Bazen biraz yavaş idrak ederim. Random’ın burada olmadığını bildikleri açıktı ve benim bildiklerime ve Bill’in söylediklerine dayanarak, Random’ın komşu krallıkta yaptıklarından memnun değillerdi.

Erken gelişleri bir şekilde bizi utandırmak içinmiş gibi görünüyordu. Bu, Nayda’nın bana önerdiği şeyin onların bu konu hakkındaki genel diplomatik stratejilerine uygun bir şey olduğu anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, neden ben? Çok körü bir seçimdim, çünkü Amber’in dış politikası hakkında hiç söz hakkım yoktu. Bunu biliyorlar mıydı? İstihbarat servisleri Nayda’nın işaret ettiği kadar iyiyse biliyor olmalıydılar. Şaşırmıştım ve Eregnor durumu konusunda Bill’in fikrini sormayı düşünmeye başlamıştım. Ama öyle yapsam masanın altından beni tekmeleyebilirdi.

Yemeklerini bitiren müzisyenler “Yeşil Gömlekliler" ile eğlendirmeye devam ettiler. Nayda ve Bili aynı anda bana doğru eğildiler, sonra göz göze geldiler. İkisi de gülümsedi.

"İlk önce hanımlar," dedi Bili yüksek sesle.

Nayda başını salladı.

Sonra, “Teklifim hakkında düşünme fırsatınız oldu mu?" diye sordu.

"Biraz," dedim, “ama bir sorum vardı. Hatırladınız mı?"

"Neydi?"

"Bana iyilik yapmak istemeniz çok nazikçe," dedim, “ama böyle zamanlarda, fiyat etiketini kontrol etmek istemem mazur görülmeli."

"Ya sizin iyi niyetiniz yeterli dersem?"

"Ya benim iyi niyetimin buradaki politik arenada pek kıymeti yoksa?"

Omuzlarını silkti. “Küçük bir karşılık için küçük bir bedel. Bunu zaten biliyordum. Ama siz buradaki herkesle akrabasınız. Hiçbir şey olmayabilir,

ama birinin bizim hakkımızda fikrinizi sorması olası. Begma'da dostlarınız olduğunu bilmeniz ve bu olursa bize karşı iyi duygular beslemeniz hoşuma gider. "

Onun ciddi yüz ifadesini inceledim. Bundan fazlası vardı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ama ben ufukta ne olduğunu bilmiyordum onunsa bildiği açıktı.

Uzandım, elimin tersiyle bir kez yanağını okşadım.

"Biri bana sorarsa sizler hakkında iyi şeyler söylemem bekleniyor ve bunun karşılığında, detayları verirsem siz gidip birini öldüreceksiniz. Doğru mu?"

"Tek kelimeyle, evet," diye yanıt verdi.

"Neden bir suikastı siz benden daha iyi becerebiliyor olasınız sorusunu uyandırıyor. Biz bu konuda deneyimliyizdir."

"Bizim, sizin deyişinizle, gizli bir silahımız var," dedi. "Ama ben bunu sizin kişisel meseleniz olarak düşünüyordum, bir devlet işi değil ve başkalarının işe karışmasını istemiyor olabileceğinizi. Aynı zamanda, arkası deşilemeyecek bir hizmet sağlayabilirim."

Yine bir çuval solucan. Buradakilerin hiçbirine güvenmediğimi düşündüğünü mü ima ediyordu yoksa güvenmemem gerektiğini mi? Benim bilmediğim ne biliyordu? Yoksa Amber'in aile içi entrikalar tarihine dayanarak yalnızca tahmin mi yürütüyordu? Yoksa bilinçli olarak nesil çatışması mı yaratmaya çalışıyordu? Bu bir şekilde Begma'nın amacına hizmet eder miydi? Yoksa... Böyle bir durumun var olduğunu tahmin ediyor ve benim için bir aile üyesini ortadan kaldırmayı mı öneriyordu? Ve eğer öyleyse, işi yapacak başka birini bulacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? Ya da böyle bir fikri tartışacak ve bu şekilde Begma'ya benim üzerimden hâkimiyet sağlayacak yeterli kanıt verecek kadar. Ya da...

Fikri bir kenara bıraktım. Düşünce süreçlerimin, sonunda aileme uygun şekilde çalıştığını görmek beni memnun etmişti

(Her iki ailem, daha doğrusu.) Bunu başarmak uzun zamanımı almıştı. Kendimi iyi hissettiriyordu.

Basit bir inkar konuyu kapatacaktı. Ama diğer yandan, kadının biraz daha konuşmasına izin verirsem ilgi çekici bir bilgi kaynağı çıkması ihtimali vardı.

Bu yüzden, "İsmini vereceğim herhangi birini hedef alır mısınız?" dedim. "Herhangi biri."

Yüzümü dikkatle inceledi. Sonra, “Evet," diye yanıt verdi.

"Beni affetmelisiniz," diye karşılık verdim, “ama bunu benim iyi niyetim kadar belirsiz bir şey için yapmanız sizin ciddiyetiniz konusunda şüphe duymama sebep oldu."

Yüzü kızardı. Bu basit bit utanç mıydı, yoksa öfke mi, emin olamıyordum, çünkü hemen bakışlarını kaçırdı. Ama bu beni rahatsız etmedi, çünkü bunun alıcı piyasası olduğundan emindim.

Dikkatimi yemeğime çevirdim ve kadın yine konuşmaya başlamadan önce birkaç lokma yemeyi başardım.

"Cevabınız, bu gece uğramayacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu,

"Yapamam," dedim. “Çok meşgul olacağım."

"Buna inanırım," dedi. “Ama hiç mi konuşamayacağız?"

"Olayların nasıl gelişeceğine bağlı," dedim. “Şu anda yapacak çok işim var ve kısa süre içinde şehirden ayrılabilirim."

Hafifçe irkildi. Nereye gideceğimi sormayı düşündüğünden eminim, ama vazgeçti.

Sonra, “Bu rahatsız edici bir durum," dedi. “Önerimi red mi ettiniz?"

"Anlaşma yalnızca bu akşam için mi geçerli?" diye sordum.

"Hayır, ama tehlike içinde olduğunuzu anlıyorum. Düşmanınıza karşı ne kadar erken harekete geçerseniz, uykularınız o kadar güvenli olur."

"Amber’de tehlikede olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Bir an tereddüt etti, sonra, “Yeterli kararlılığa ve beceriye sahip bir düşmanın karşısında hiçbir yerde güvende duramaz.

"Tehdidin yerel olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Söz konusu tarafı belirtmenizi sizden istemiştim," dedi

"Bunu en iyi bilecek olan sizsiniz."

Hemen geri çekildim. Bu çok basit bir tuzaktı ve kadının da kokusunu aldığı açıktı.

"Bana düşünecek çok şey verdiniz." diye yanıt verdim ve yemeğime döndüm.

Bir süre sonra Bill’in bir şey söyleyecek gibi baktığını gördüm. Hafifçe başımı iki yana salladım, anlamış göründü.

Nayda’nın “Kahvaltı nasıl olur?" diye sorduğunu duydum.

"Bahsettiğiniz yolculuk zarar görmeye açık olacağınız bir dönem dernek olabilir. Bu konuyu siz gitmeden halletmek iyi olabilir."

"Nayda," dedim, lokmamı yutar yutmaz, “hamilerim hakkında açık olmak isterim. Bunu babanızla tartışacak olsam..."

"Hayır!" diye sözümü kesti. “Bu konuda hiçbir şey bilmiyor!"

"Teşekkür ederim. Bu planın hangi seviyeden kaynaklandığı konusundaki merakımı mazur görmelisiniz."

"Daha ileriye bakmanıza gerek yok," dedi. “Tamamen benim fikrimdi."

"Daha önceki yorumlarınız Begma istihbarat teşkilatı ile özel bağlantılarınız olduğunu düşünmeme sebep oldu."

"Hayır," dedi, “yalnızca sıradan bağlantılar. Teklif benimdi."

"Ama bu planı... yerine getirecek birileri olmalı."

"Gizli silah bu aşamada devreye giriyor."

"Bu konuda daha fazlasını bilmeliyim."

"Size bir hizmet önerdim ve mutlak gizlilik vaat ettim. Yöntemleri açıklayacak kadar ileri gitmeyeceğim."

"Bu fikir tamamen sizinse, bundan kişisel olarak çıkar sağlayacaksınız gibi görünüyor. Nasıl? Bu işte sizin ne çıkarınız var?"

Bakışlarını kaçırdı. Uzun süre sessiz kaldı.

"Dosyanız," dedi sonunda. “Büyüleyici. Buralarda yaşıma yakın nadir insanlardansınız ve çok ilginç bir hayat yaşamışsınız. Okuduğum şeylerin çoğunun ne kadar sıkıcı olduğunu hayal edemezsiniz -tarım raporları, ticaret rakamları, ödenek çalışmaları. Hiç sosyal hayatım yok. Hep görev başındayım. Katıldığım her parti aslında o ya da bu şekilde devlet işi. Dosyanızı tekrar tekrar okudum ve sizi merak ettim. Ben... ben sizden biraz etkilendim. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama doğru. Son raporlardan bazılarını gördüğüm ve tehlikede olabileceğinizi fark ettiğim zaman elimden gelirse size yardım etmeye karar verdim. Her tür devlet sırrına ulaşabilirim. İçlerinden biri bana size yardım etme yöntemini verebilir. Onu kullanarak, Begma’ya zarar vermeden size faydam dokunabilir, ama daha fazlasını açıklamak sadakatsizlik olur. Hep sizinle tanışmak istedim ve bugün kız kardeşimi dışarı çıkardığınızda onu çok kıskandım. Ve hâlâ bana uğramanızı diliyorum."

Bakakaldım. Sonra şarap kadehimi kaldırdım ve bir yudum aldım.

"Çok... şaşırtıcısınız," dedim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Ya oracıkta uydurduğu bir şeydi, ya da doğruydu. Eğer doğruysa acınası bir şeydi; eğer değilse, oldukça akıllıca bir uydurmaydı, beni en hassas noktamdan, egomdan vurmayı hedeflemişti. Duygudaşlığımı

ya da en ihtiyatlı hayranlığımı hak etmişti. Bu yüzden ekledim, “Raporları yazan kişiyle tanışmak isterdim. Bir hükümet dairesinde boşa harcanan büyük bir yaratım yeteneği var gibi."

Gülümsedi, kadehini kaldırıp benimkine dokundurdu.

"Bir düşünün," dedi.

"Sizi unutmayacağımı dürüstlükle söyleyebilirim," dedim ona.

İkimiz de yemeklerimize döndük ve takip eden beş dakikayı yiyerek geçirdik. Bill nazikçe bunu yapmama izin verdi.

Sanırım aynı zamanda, Nayda ile sohbetimizin bittiğinden emin olmak için bekliyordu.

Sonunda bana göz kırptı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Korkarım öyle," dedim.

"Diğer yandaki iş miydi, zevk mi, sormuyorum."

"Zevkti," dedim, “ama tuhaf bir işti de. Sorma, yoksa tatlıyı kaçıracağım."

"Özetleyeyim," dedi. “Kashfa’da yarın taç giyme töreni yapılacak."

"Zaman harcamıyoruz, ha?"

"Hayır. Tahta geçecek beyefendi Shadburne Dükü Arkans. Yıllar içinde defalarca, Kashfa hükümetlerinde oldukça büyük sorumluluklar içeren pozisyonlar üstlendi. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyor ve eski krallardan birinin uzaktan akrabası. Jasra’nın ekibiyle iyi anlaşamıyordu ve o baştayken genellikle kır evinde kaldı. O Jasra’yı, Jasra da onu rahatsız etmedi."

"Mantıklı geliyor."

"Aslında, Eregnor durumu konusunda kadının duygularını paylaşıyordu ve Begmalılar bunun farkında..."

"İyi ama," dedim, “Eregnor durumu ne?"

"Onların Alsace-Lorraine’i," dedi, “Kashfa ve Begma arasında geniş zengin bir bölge. Yüzyıllar içinde defalarca el değiştirdi ve her iki ülke de üzerinde hak iddia edebilir. Bölgede yaşayanlar bile bu konuda çok kararlı değiller. İki yanda da akrabaları var. Vergiler artmadığı sürece hangi tarafın onlara sahip çıkacağına aldırmıyorlar bence, ama davayı her iki taraf için de savunabilirdim."

"Ve şu anda Kashfa’nın elinde ve Arkans ellerinde tutacaklarını söylüyor."

"Doğru. Ve Jasra da aynı şeyi söylüyordu. Ama aradaki hükümdar -Jaston isimli bir asker- talihsizce balkondan düşmeden önce durumu Begmalılar ile tartışmaya hazırdı. Sanırım hazinenin durumunu iyileştirmek istiyordu ve bazı eski savaş zararı talepleri karşılığında bölgeyi Begma'ya bırakmayı düşünüyordu. Olaylar o yönde epey ilerlemişti."

"Ve...?" dedim.

"Random'dan aldığım belgelerde Amber, Kashfa'nın Eregnor'u kapsadığını özellikle tanıyor. Arkans bunun anlaşmaya dahil edilmesi konusunda ısrar etti. Normalde -arşivlerde bulabildiklerime dayanarak- Amber müttefikler arasında bu tür hassas durumlara karışmaktan kaçınır. Ama Random acele ediyormuş gibi görünüyor ve adamın zorlu bir pazarlık yapmasına izin verdi."

"Aşın tepki gösteriyor," dedim, "ama Onu suçlamıyorum.

Brand'i çok fazla hatırlıyor."

Bill başını salladı.

"Ben yalnızca bir görevliyim," dedi. "Fikir sahibi olmak istemiyorum."

"Eh, Arkans hakkında başka bilmem gereken şey var mı?"

"Ah, Begmalıların adam hakkında hoşlanmadıkları başka bir sürü şey var, ama asıl sorun bu tam da nesiller boyunca ulusal eğlenceleri olan bir konuda ilerleme kaydedilmişken.

Geçmişte bunun için savaşa bile girdiler. Koşa koşa buraya gelmelerinin sebebinin bu olduğundan kuşku etme. Kendini buna hazırla."

Kadehini kaldırıp bir yudum aldı.

Biraz sonra Vialle Llewella'ya bir şey söyledi, ayağa kalktı ve yapması gereken bir şey olduğunu, birazdan döneceğini bildirdi. Llewella da kalkacak oldu, ama Vialle omzuna elini koydu, bir şey fısıldayıp gitti.

"Acaba ne oldu?" dedi Bili.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Gülümsedi.

"Spekülasyon yapalım mı?"

"Zihnim sabit hızda," dedim.

Nayda bana uzun uzun baktı. Göz göze geldik, omuzlarımı silktim.

Kısa süre sonra tabaklarımız alındı ve yenileri gelmeye başladı. Gelen her ne ise, güzele benziyordu. Ama daha kesin olarak anlayamadan hizmetkarlardan biri içeri girip yaklaştı.

"Lord Merlin," dedi, "kraliçe sizinle görüşmek istiyor."

Hemen ayağa kalktım.

"Nerede?"

"Sizi ona götüreceğim."

Sofra arkadaşlarımdan af diledim, hemen döneceğim repliğini ödünç aldım ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Kadını takip ederek odadan çıktım, köşeyi döndüm ve küçük bir oturma odasına girdim. Kadın beni Vialle ile yalnız bıraktı. Vialle rahatsız görünüşlü, yüksek sırtlı, koyu renk ahşap ve deriden yapılmış, demir çivilerle bir araya getirilmiş bir sandalyede oturuyordu. Kas gücü isteseydi Gerard'ı çağırırdı.

Tarih ve politik dedikodular isteseydi Llewella burada olurdu.

Demek büyüyle ilgili bir şeydi, çünkü mevcut otorite bendim.

Ama yanılmıştım.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Girmek üzere olduğumuz küçük bir savaş durumu hakkında."

Bölüm 8

Güzel bir hanımla hoş bir sohbet, bir dizi heyecan verici koridor konuşması, aile ve dostlarla yenen rahatlatıcı bir akşam yemeğinden sonra, zor ve dikkat gerektiren bir şey çıkmasının zamanı gelmiş görünüyordu. En azından küçük bir savaş fikri büyük bir savaş fikrinden daha iyiydi, ama Vialle'ye bunu söylemedim. Bir an dikkatle düşündükten sonra sorumu şekillendirdim.

"Neler oluyor?"

"Dalt'ın adamları Arden'in batı kenarına konuşlandılar," dedi. "Julian'ın güçleri onlarla yüzleşmek için pozisyon aldılar.

Benedict Julian'a fazladan adam ve silah götürdü. Dalt'ın saflarını ikiye bölecek bir saldırı yapabileceğini söylüyor. Ama ona yapmamasını söyledim."

"Anlamıyorum. Neden olmasın?"

"İnsanlar ölür," dedi.

"Ama savaş böyledir. Bazen başka seçeneğin olmaz."

"Ama bizim bir tür seçeneğimiz var," dedi. "Benim anlamadığım bir seçenek. Ama sayısız ölümle sonuçlanacak bir emir vermeden önce onu anlamak isterim."

"Hangi seçenek?" diye sordum.

"Buraya Julian'dan gelen bir Koz Kartı mesajına karşılık vermek için geldim," dedi. "Ateşkes bayrağı altında Dalt ile konuşmak için bir araya gelmiş. Dalt ona amacının şu anda Amber'i yok etmek olmadığını söylemiş. Ama bizim insan gücümüz ve teçhizatımız düşülününce pahalıya malolacak bir saldırı düzenleyebileceğini söylemiş. Asıl istediği iki tutsağı ona teslim etmemizmiş. Rinaldo ve Jasra."

"Hı?" dedim. "İstesek bile Luke'u ona veremeyiz. Burada değil."

"Julian da ona bunu söylemiş. Çok şaşırmış görünmüş. Bir sebepten, Rinaldo'nun korumamız altında olduğunu düşünmüş."

"Eh, adamı biz eğitmek zorunda değiliz. Yıllardır baş belasından başka bir şey olmadığını anlıyorum. Bence Benedict'in ona verecek bir yanıtı vardır."

"Seni tavsiye için çağırmadım," dedi.

"Affedersin," dedim. “Ama birinin böyle bir numara çektiğini ve başarı şansı olduğunu düşündüğünü görmekten hoşlanmıyorum."

Başarı şansı yok," diye bildirdi Vialle. “Ama onu şimdi öldürürsek hiçbir şey öğrenemeyiz. Bunun arkasında ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Benedict onu buraya getirsin. Açılmasını sağlayacak büyülerim var."

Başını iki yana salladı.

"Çok riskli," diye açıkladı. “Mermiler uçuşmaya başlayınca birinin onu bulması olasılığı var. O zaman kazansak bile kaybetmiş oluruz."

"Benden istediğin ne, anlamadım."

"Julian’dan bizimle iletişime geçmesini ve talebini iletmesini istemiş. Ona resmi yanıt verene kadar ateşkesi korumaya söz vermiş. Julian Dalt’ın iki kişiden biriyle yetineceği izlenimini edindiğini söyledi."

"Jasra’yı da vermek istemiyorum."

"Ben de öyle. Ama neler olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum. Jasra’yı serbest bırakıp ona sormanın anlamı yok, çünkü bu yeni bir gelişme. Rinaldo ile iletişime geçmek için bir yöntemin var mı, bilmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

"Şey, ah... evet," dedim. “Onun için bir Koz Kartım var."

"Kullan onu."

Kartı çıkardım. Baktım. Zihnimi o özel tetiktelik alanına kaydırıp uzandım. Resim değişti, canlandı...

Alacakaranlıktı ve Luke bir kamp ateşinin yakınında duruyordu. Üzerinde yeşil bir kıyafet vardı, omuzlarındaki açık kahverengi pelerin, Anka iğnesiyle tutturulmuştu.

"Merle," dedi. “Birlikleri hızla harekete geçirebilirim. Ne zaman saldırıya geçmek istersin..."

"Onu askıya al," diye sözünü kestim. “Farklı bir şey çıktı."

"Ne?"

"Dalt kapıya dayandı ve biz onu paramparça etmeden önce Vialle seninle konuşmak istiyor."

"Dalt mı? Orada mı? Amber’de mi?"

"Evet, evet ve evet. Ona dünyada en çok istediği iki şeyi verirsek gidip başka bir yerde oynamaya söz verdi: sen ve annen."

"Bu delilik."

"Evet. Biz de öyle düşünüyoruz. Kraliçe’yle bu konuda konuşmak ister misin?"

"Elbette. Al beni..." Tereddüt etti, gözlerime baktı.

Gülümsedim.

Elini uzattı. Uzanıp tuttum. Aniden yanımızda belirdi. Çevresine bakındı, Vialle'yi gördü. Kılıç kemerini hemen çözüp bana uzattı. Vialle'ye yaklaştı, sağ dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

"Majesteleri," dedi. "Geldim."

Vialle uzanıp ona dokundu.

"Başını kaldır," dedi.

Luke denileni yaptı, Vialle'nin duyarlı parmakları yüzünün hatları üzerinde dolaştı.

"Güç," dedi, "ve hüzün... Demek Rinaldo sensin. Bize acı getirdin."

"Bu her iki taraf için de geçerli, Majesteleri."

"Evet, elbette," diye yanıt verdi Vialle. "Yapılan hatalar ve intikamı alınan hatalar masumlara yansır. Bu sefer ne kadar ileri gidecek?"

"Dalt ile ilgili olan mı?" diye sordu.

"Hayır. Seninle ilgili olan."

"Ah," dedi. "Bitti. Bitirdim. Artık bomba ve pusu yok. Merlin'e bunu çoktan söyledim."

"Onu yıllardır tanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Dost mu oldunuz?"

"Bitirmemin sebeplerinden biri o."

"Buraya geldiğine göre ona güveniyor olmalısın. Buna saygı duyarım," dedi. "Bunu al."

Sağ işaret parmağına taktığı yüzüğü çıkardı. Altın bir halka üzerine buğulu yeşil bir taş takılmıştı; yuvasının dişleri, bir şalak dünyasına karşı rüya ülkesinin hazinelerini koruyan kahin örümceği akla getiren bir şekilde tutuyordu onu.

"Majesteleri..."

"Tak," dedi Vialle.

"Takacağım," diye yanıt verdi Luke, yüzüğü sol elinin serçe parmağına kaydırırken. "Teşekkür ederim."

"Ayağa kalk. Tam olarak ne olduğunu bilmeni istiyorum."

Luke ayağa kalktı ve ben yaptığı şeyin neler ima ettiği karşısında sersemlemiş, dururken, Vialle, Dalt'ın gelişi, güçlerinin konuşlanması, talepleri hakkında bana anlattıklarını tekrarladı.

Luke’u koruması altına almıştı. Amber’deki herkes o yüzüğü tanıyordu. Random’ın ne düşüneceğini merak ettim. O zaman bir duruşma olmayacağını anladım. Zavallı Bill. Sanırım Luke’un davasını almaya can atıyordu.

"Evet, Dalt’ı tanıyorum," dediğini duydum. “Bir zamanlar… bazı hedefleri paylaşıyorduk. Ama değişti. Son karşılaşmamızda beni öldürmeye çalıştı. Sebebin ne olduğundan emin değilim. Önceleri Kale’deki sihirbazın onu kontrolü altına aldığını düşündüm."

"Ya şimdi?"

"Şimdi, anlamıyorum. Bir tasmanın ucunda olduğunu hissediyorum, ama onu kimin tuttuğundan emin değilim."

"Neden sihirbaz olmasın?"

"Birkaç gün önce beni elinde tutarken ve bırakmışken, beni ele geçirmek için bu denli ileri gitmesi mantıklı gelmiyor.

Beni hücremde tutması yeterli olurdu."

"Doğru," diye yanıt verdi Vialle. “Bu sihirbazın adı ne?"

"Maske," dedi Luke. “Merlin adam hakkında daha çok şey biliyor."

"Merlin," dedi Vialle. “Kim bu Maske?"

"Dört Dünya Kalesi’ni Jasra’dan alan sihirbaz," diye açıkladım. “Jasra da Sharu Garrul’dan almıştı ve o adam şimdi bir askılık. Sihirbaz mavi bir maske takıyor ve içkalede bulunan garip bir kaynaktan güç çekiyor. Benden de çok hoşlanırmış gibi görünmüyor. Sana ancak bu kadarını anlatabilirim." Jurt ile ilgili olması yüzünden, Random’ın bilmesini istemediğimden kısa süre sonra oraya bir saldırı düzenlemeyi planladığımı söylemedim. Luke’un, ne kadar ileri götürülmesini istediğimden emin olmadığı için soruyu bana attığından emindim.

"Bu, Dalt’ın nasıl bir ilişkisi olduğu konusunda bize pek bir şey anlatmıyor," diye karar verdi Vialle.

"Bir bağlantı olabilir," dedim. “Dalt’ın bir paralı asker olduğunu anlıyorum. İlişkileri bir seferlik bir şey olabilir. Şimdi başka biri için çalışıyor ya da kendi başına bir şey çeviriyor olabilir."

"Bizi ele geçirmek için neden bu kadar dramatik bir şey yapsın, anlayamıyorum," dedi Luke. “Ama o adamla görülecek bir hesabım var ve iş ile zevkli birleştireceğim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Vialle.

"Oraya çabuk inmek için bir yol olduğunu varsayıyorum," dedi Luke.

"Julian’ın Koz Kartı aracılığıyla gidebilirsin," dedim, “ama aklında ne var, Luke?"

"Dalt’la konuşmak istiyorum."

"Çok tehlikeli," dedi Vialle, “çünkü istediği sensin."

Luke sırıttı. “Dalt için de tehlikeli olabilir," diye yanıt verdi.

"Bir dakika bekle," dedim. “Aklında konuşmaktan daha fazlası varsa, ateşkesi mahvedebilirsin. Vialle bir çatışmayı engellemeye çalışıyor."

"Çatışma olmayacak," dedi Luke. “Bakın, Dalt’ı çocukluğumuzdan beri tanıyorum ve blöf yaptığını düşünüyorum. Bunu bazen yapar. Amber’e yeni bir saldırı düzenleyecek türden bir gücü yok. Sizinkiler onu katleder. Annemle beni istiyorsa, sanırm bana nedenini söylemeye razı olacaktır ve biz de bunu anlamaya çalışıyoruz, değil mi?"

"Şey, evet," dedim. “Ama..."

"Bırakın gideyim," dedi Vialle’ye, “ve onu sırtınızdan indirmenin bir yolunu bulayım. Söz veriyorum."

"Beni baştan çıkarıyorsun," dedi Vialle ona. “Ama bu kez onunla hesaplaşmaktan bahsetmen hoşuma gitmedi. Merlin’in dediği gibi, bu çatışmadan kaçınmaya çalışıyoruz. Birden fazla sebep yüzünden."

"O kadar ileri gitmemeye söz veriyorum," dedi Luke. “Zarları tahmin edebiliyorum. Bu tür şeylerde doğaçlama yapmayı severim. Zevk meselesini ertelemeye razıyım."

"Merlin..?" dedi Vialle.

"Bu konuda haklı," diye yanıt verdim. “Güneybatıdaki en ölümcül satıcıdır."

"Korkarım bu kavramı anlamadım."

"İkimizin yaşadığı gölge Yeryüzü’nde son derece özel bir sanat. Aslında, şu anda sana bunu uyguluyor."

"Sence söylediği şeyleri yapabilir mi?"

"İstediğini elde etmek konusunda çok iyi olduğuna inanıyorum."

"Kesinlikle," diye yorum yaptı Luke. “Ve ikimiz de aynı şeyi istediğimize göre, bence gelecek hepimiz için parlak görünüyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Vialle. “Bu seni ne kadar tehlikeye atacak, Rinaldo?"

"Amber’de olduğum kadar güvende olacağım," dedi.

Vialle gülümsedi.

"Tamam, Julian ile konuşurum," diye kabul etti, “ve sen ona gider, Dalt’tan öğrenebildiklerini öğrenirsin."

"Bir dakika," dedim. “Zaman zaman kar yağıyor ve dışarıda kötü bir rüzgar olabilir. Luke daha ılımlı bir iklimden yeni geldi ve üzerindeki pelerin oldukça ince görünüyor. Ona daha sıcak tutacak bir şey getireyim. Uygun bulursa giyebileceği kalın bir pelerinim var."

"Tamam, git," dedi Vialle.

"Hemen döneriz."

Dudaklarını büzdü, sonra başını salladı.

Luke’a silah kemerini uzattım, beline taktı. Vialle’nin Luke ile biraz yalnız konuşmak istediğimi anladığını biliyordum; kuşkusuz bunu bildiğimin de farkındaydı. Ve ikimiz de bana güvendiğini biliyorduk, ki bu varlığımı hem aydınlatan, hem karmaşıklaştıran bir şeydi.

Koridorda odama doğru yürürken Luke’a Kashfa’daki taç giyme töreni ve başka konularda bilgi vermeyi düşünüyordum. Oturma odasından epey uzaklaşana kadar bekledim, çünkü Vialle’nin olağanüstü bir işitme duyusu vardır. Ama bu Luke’un kapıya ayağını koyması için bir fırsat verdi ve ilk o konuştu.

"Ne tuhaf bir gelişme," dedi. Sonra, “Ondan hoşlandım, ama söylediğinden daha fazlasını bildiğini hissediyorum."

"Muhtemelen doğrudur da," diye yanıt verdim. “Sanırım hepimiz öyleyiz."

"Sen de mi?"

"Bugünlerde, evet. Öyle oldu."

"Bu durum hakkında, bilmem gereken şeyler mi biliyorsun?"

Başımı iki yana salladım. “Bu çok yeni ve Vialle sana benim bildiğim her şeyi anlattı. Tesadüf eseri, sen bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olabilir misin?"

"Hayır," dedi. “Benim için de sürpriz oldu. Ama peşinden gitmeliyim."

"Sanırım öyle."

Benim odamın olduğu koridora yaklaşıyorduk, kendimi onu hazırlamak zorunda hissettim.

"Bir dakika içinde odama varmış olacağız," dedim, “ve annenin orada olduğunu bilmeni istiyorum. Güvende, ama çok konuşkan olmadığını göreceksin."

"O büyünün sonuçlarından haberdarım," dedi. “Aynı zamanda onu nasıl kaldıracağını söylediğini de hatırlıyorum. Yani... Bu bir sonraki konuyu açıyor. Düşünüyordum. Bu oyun Maske ile kardeşinin peşine düşmemizi yavaşlatıyor."

"O kadar değil," diye karşılık verdim.

"Ama bunun benim ne kadar zamanımı alacağını bilmiyoruz," diye devam etti. “Ya uzarsa? Ya da beni gerçekten yavaşlatacak bir şey olursa?"

Ona hızlı bir bakış fırlattım.

"Luke, aklında ne var?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yalnızca tahmin yürütüyorum. Tamam mı? Geleceği planlamaktan hoşlanırım. Diyelim ki bu saldırı bizi geciktirdi..."

"Tamam. Diyelim bakalım," dedim, kapıma yaklaşırken.

"Varmak istediğim şu," diye devam etti. “Ya oraya ulaştığımızda çok geç olursa? Ya gittiğimizde kardeşinin onu tekerlekli cehenneme dönüştürecek ayini tamamlamış olduğunu görürsek?"

Kapımın kilidini çevirdim, kapıyı açtım ve Luke için tuttum.

Bahsetmiş olduğu olasılığı düşünmekten hoşlanmıyordum, çünkü babamın Brand ile karşı karşıya geldiği ve tekinsiz bir güçle karşılaştığı zamanlar hakkındaki hikayelerini hatırlıyordum.

Luke içeri girdi. Parmaklarımı şıklattım, gaz lambaları yandı alevleri bir an dans etti ve istikrarlı bir parlaklıkta karar kıldı. Jasra tam önündeydi ve uzattığı kollarında bazı giysilerimi tutuyordu. Bir an buna nasıl tepki göstereceği konusunda endişelendim.

Annesini inceleyerek durdu, sonra Jurt hakkındaki yorumlarını unutarak ilerledi. Ona belki on saniye baktı; kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Sonra güldü.

"Hep süslü olmaktan hoşlanmıştır," dedi, “ama bunu faydalı bir şeyle birleştirmek onun yeteneklerinin ötesindeydi. Maske’nin hakkını vermek gerek, ama annemin bundaki ahlak dersini anlayacağını sanmıyorum."

Dönüp bana baktı.

"Hayır, muhtemelen kedi çişi kadar pis ve sorun arayarak uyanacak," dedi. Sonra, “Bahsettiğin o pelerini tutuyor gibi görünmüyor."

"Ben getiririm."

Dolaba gittim, açıp koyu renk, kürklü bir pelerin çıkardım.

Uzattığım zaman elini üzerinde gezdirdi.

"Mantikora mı?" diye sordu.

"Dehşetkurdu," dedim.

Onun pelerinini dolaba astım ve o benimkini giyerken kapağını kapattım.

"İçeri girerken söylediğim gibi," dedi, “ya geri dönmezsem?"

"Bunu söylemiyordun," diye düzelttim.

"Bu sözcüklerle değil," diye kabul etti. “Ama küçük bir gecikme de olsa büyük bir gecikme de, ne fark eder ki? Asıl konu şu, ya Jurt ayini tamamlarsa ve biz bu konuda bir şey yapamadan peşinde olduğu güçleri kazanırsa? Ya o sırada sana el vermek için ben yanında olamazsam?"

"Bir sürü şey varsayıyorsun," dedim.

"Bizi, kaybedenlerden ayıran budur, dostum. Güzel pelerin."

Kapıya yaklaştı, sonra bana ve Jasra’ya baktı.

"Tamam," dedim. “Sen oraya git, Dalt kelleni kopartsın ve futbol topu olarak kullansın, sonra Jurt üç metre boyunda ve ateş osurarak ortaya çıksın. Yalnızca varsayımda bulunuyorum. Bu bizi kaybedenlerden nasıl ayırıyor?"

Koridora adım attı. Onu takip ederken parmaklarımı tekrar şıklattım ve Jasra’yı karanlıkta bıraktım.

"Seçeneklerini bilme meselesi," dedi, ben kapıyı kilitlerken.

Koridorda yürümeye başladığında peşine düştüm.

"O tür bir güç edinen kişi aynı zamanda kaynağından bir zayıflık da alır," dedi.

"Bu Ne demek?"

"Özel olarak bilmiyorum," dedi. “Ama Kale’deki güç, Kale’nin güçlendirdiği kişiye karşı kullanılabilir. Sharu’nun notlarından bu kadarını öğrendim. Ama annem hepsini okuyamadan aldı onları ve bir daha hiç görmedim. Asla güvenme. Sanırım annemin desturu bu."

"Diyorsun ki...?"

"Diyorum ki, bana bir şey olursa ve bu oyunda o galip gelirse, sanırım annem onu yok etmenin özel yöntemlerini biliyor."

“Ah."

"Aynı zamanda çok zarif bir şekilde istenmesi gerektiğinden de oldukça eminim."

"Bir şekilde, bunu çoktan bildiğimi düşünüyorum."

Keyifsiz bir halde güldü.

"Yani ona kan davasına son verdiğimi, tatmin olduğumu söyle ve sonra yardımı karşılığında ona kaleyi öner."

"Ya yeterli olmadığını söylerse?"
"Lanet olsun! O zaman onu askılığa dönüştür! Adam ölümsüz değil. O harika güçlerine rağmen babam boğazına saplanan bir okla öldü. Ölüm darbesi ölüm darbesidir. Yalnızca öyle bir adama indirmek çok daha zordur."
"Gerçekten bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun?" dedim.
Durdu, kaşlarını çatarak bana baktı.
"Tartışacaktır, ama elbette kabul edecektir," dedi. “Dünyada bir adım yukarı demek bu. Ve eski düşmanları kadar Maske’den de intikam almak isteyecektir. Ama sorunu yanıtlamak gerekirse, ona güvenmiyorum. Ne vaat ederse etsin, eskiden sahip olduklarıyla mutlu olmayacaktır. Plan yapıyor olacak. İş tamamlanana kadar iyi bir müttefik olacak. Sonra ona karşı kendini korumayı düşünmeye başlamalısın. Elbette..."
"Elbette ne?"
"Elbette ben ortamı tatlandıracak bir şey bulup germezsem."
"Ne gibi?"
"Henüz bilmiyorum. Ama Dalt ile benim aramdaki mesele kesin olarak halledilene kadar o büyüyü kaldırma. Tamam mı?"
Yürümeye devam etti.
"Bir dakika bekle," dedim. “Ne planlıyorsun?"
"Özel bir şey değil," diye yanıt verdi. “Kraliçeye söylediğim gibi, yalnızca doğaçlama yapacağım."
"Bazen annen kadar sinsi olduğun hissine kapılıyorum" dedim.
"Umarım öyledir," diye yanıt verdi. “Ama bir fark var. Ben dürüstüm."
"Senden ikinci el araba alacağımı sanmıyorum, Luke."
"Yaptığım her anlaşma özeldir," dedi, “ve senin için her zaman birinci sınıftır."
Ona baktım ve yüz ifadesini kontrol altında tuttuğunu gördüm.
"Başka ne diyebilirim?" diye ekledi, hızlı bir hareketle oturma odasını işaret ederek.
"Şimdilik hiçbir şey," diye yanıt verdim ve içeri girdik.
Vialle biz girerken başını bize doğru çevirdi. Yüz ifadesi Luke’unki kadar anlaşılmazdı.
"Uygun bir şekilde giyindiğini anlıyorum, öyle mi?" diye sordu.
"Gerçekten de öyle," diye yanıt verdi Luke.

"O zaman bu işi halledelim," dedi ve sol elini kaldırdı. Elinde bir Koz Kartı tuttuğunu gördüm. “Bu tarafa gel, lütfen."

Luke ona yaklaştı; ben de takip ettim. O zaman elinde Julian’ın Koz Kartını tuttuğunu gördüm.

"Elini omzuma koy," dedi Luke’a.

"Tamam."

Luke denileni yaptı. Vialle uzandı, Julian’ı buldu ve konuşmaya başladı. Kısa süre sonra Luke da konuşmaya katıldı ve ne yapmayı planladığını açıkladı. Vialle’nin, planı onayladığını söylediğini duydum.

Birkaç dakika sonra Luke’un boş elini kaldırdığını ve uzattığını gördüm. Aynı anda, Koz Kartı bağlantısının parçası olmamama rağmen Julian’ın gölgeli şeklinin uzandığını gördüm.

Bunun sebebi Logrus görüşümü çağırmış, bu tür şeylere karşı duyarlılık kazanmış olmamdı. Luke’un ben harekete geçmeden alınıp götürülmemesi için buna ihtiyacım vardı.

Elimi Luke’un omzuna koydum ve onunla beraber öne adım attım.

Vialle’nin “Merlin! Ne yapıyorsun?" diye seslendiğini duydum.

"Ne olduğunu görmek istiyorum," dedim. “İşler bittiği zaman hemen eve döneceğim," ve gökkuşağı kapı arkamdan kapandı.

Geniş bir çadırın içinde, gaz lambalarının titreşen aydınlığında duruyorduk. Dışarıdan rüzgar ve kıpırdanan dalların sesi geliyordu. Julian bize bakarak duruyordu. Luke’un elini bırakıp ona ifadesiz bir yüzle baktı.

"Dernek Caine’in katili sensin," dedi.

"Evet," diye yanıt verdi Luke.

Ve o anda Caine ile Julian’ın oldukça yakın olduğunu hatırladım. Julian Luke’u öldürse ve kan davası olduğunu söylese, Random’ın başını sallayıp kabul edeceğinden emindim.

Belki gülümserdi bile. Bilmek güç. Ben Random olsaydım, Luke’un ortadan kaldırılmasını rahatlayıp iç çekerek karşılardım.

Aslında, gelmemin sebeplerinden biri buydu. Ya bu anlaşma bir tuzaksa? Vialle’nin bunun parçası olduğunu hayal edemiyordum, ama Julian ve Benedict tarafından kandırılmış olabilirdi. Ya Dalt orada bile değilse?

Ya oradaysa ve asıl islediği Luke’un kellesi ise? Hem, Luke’u öldürmeye çalışmasının üzerinden fazla zaman geçmemişti. Olasılığı kabullenmeliydim ve aynı zamanda böyle bir planda Julian’ın en muhtemel gönüllü olacağını da kabullenmeliydim. Amber’in iyiliği için.

Julian’ın bakışları benimkine takıldı, benim yüzümde de onunki kadar ifadesiz bir maske vardı.

"İyi akşamlar, Merlin," dedi. “Bu planda özel bir rolün var mı?"

"Ben gözlemciyim," diye yanıt verdim. “Yapabileceğim başka herhangi bir şey koşullarla ortaya çıkacak."

Dışarıdan bir yerden bir cehennem köpeğinin hırladığını duydum.

"Yolumuza çıkmadığın sürece," dedi Julian.

Gülümsedim.

"Büyücülerin dikkatten kaçınmak için özel yöntemleri vardır," diye yanıt verdim.

Yine beni inceledi. Bunun bir tür tehdit -Luke’u savunmak ya da intikamını almak gibi- içerip içermediğini merak ettiğinden eminim.

Sonra omuzlarını silkti ve üzerinde rulosu çözülmüş, bir taş ve bir hançerle açık tutulan bir harita bulunan küçük bir masaya doğru yürüdü. Luke’un kendisine katılmasını işaret etti.

Ben de peşlerinden gittim.

Batı Arden’in haritasıydı ve üzerinde konumumuzu işaret etti. Garnath güney-güneybatıda, Amber güneydoğuda kalıyordu.

"Birliklerimiz şurada konuşlandı," dedi, parmağını oynatarak. “Ve Dalt’ınkiler burada." Bizimkine paralel bir başka çizgi çizdi.

"Ya Benedict’in güçleri?" diye sordum.

Hafif bir kaş çatışla bana baktı.

"Böyle bir gücün olduğunu bilmek Luke için iyi," diye bildirdi, “ama büyüklüğünü, konumunu ve amacını bilmek değil. Bu şekilde, Dalt onu yakalayacak ve sorgulayacak olsa, endişelenecek çok şeyi olur, ama harekete geçecek durumda olmaz."

Luke başını salladı. “Güzel fikir," dedi.

Julian iki çizginin ortasında bir noktaya işaret etti. “Burası onunla buluşup konuştuğum yer," diye açıkladı. “Açık, düz bir alan, gün ışığında iki tarafın da gözü önünde. Şimdiki görüşme için de burayı kullanmayı öneriyorum."

"Tamam," dedi Luke ve o konuşurken Julian’ın parmak uçlarının önünde duran hançerin kabzasını okşadığını gördüm.

Sonra Luke’un sağ elinin kayıtsız bir hareketle kemerine, hafifçe sola, hançerinin yakınına gittiğini gördüm.

Sonra aynı anda Luke ve Julian birbirlerine gülümsediler ve bu gereğinden birkaç saniye uzun sürdü. Luke, Julian'dan daha iriydi, hızlı ve güçlü olduğunu biliyordum. Ama Julian'ın arkasında yüzyılların silah deneyimi vardı. Herhangi biri harekete geçse ne yapardım, merak ettim, çünkü onları durdurmaya çalışacağımdan eminim. Ama ani bir anlaşma yapmış gibi ellerini indirdiler ve Julian, "Sana bir kadeh şarap sunayım," dedi.

"İyi olur," diye yanıt verdi Luke ve onları dövüşmekten benim varlığım mı alıkoydu, diye merak ettim. Muhtemelen hayır. Julian'ın yalnızca duygularını belli etmek istediğini ve Luke'un hiç aldırmadığını bilmesini istediğini hissediyordum.

Hangisinin üzerine bahis oynardım, bilmiyorum.

Julian masaya üç kupa koydu, Bayle'nin En İyisi ile doldurdu ve şişenin tıpasını kapatırken almamızı işaret etti. Sonra kalan kupayı aldı ve daha ikimiz kendimizinkileri koklamadan bir yudum aldı; zehirlenmeyeceğimizi ve iş konuşmak istediğini ifade eden hızlı bir teminat.

"Onunla karşı karşıya geldiğimizde yanımızda ikişer kişi getirdik," dedi.

"Silahlı mı?" diye sordum.

Başını salladı.

"Aslında daha çok göstermelik."

"Atlı mıydınız, yaya mı?" diye sordu Luke.

"Yaya," diye yanıt verdi. "Aynı anda saflarımızı terk ettik ve ortada buluşana kadar aynı hızda ilerledik. İki yandan da yüzlerce adım uzakta."

"Anlıyorum," dedi Luke. "Aksaklık oldu mu?"

"Hayır. Konuştuk ve geri döndük."

"Bu ne zaman oldu'"

"Günbatımında."

"Aklı başında mı görünüyordu?"

"Öyle gibi. Kibirli bir duruşu ve Amber'e birkaç hakareti Dalt için normal sayıyorum."

"Bu anlaşılır bir şey," dedi Luke. "Beni mi, annemi mi, yoksa ikimizi birden mi istiyordu? İkimizi birden alamazsa saldırma tehdidi savurdu mu?"

"Evet."

"Bizi neden istediğine dair ipucu verdi mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi Julian.

Luke şarabından bir yudum aldı.

"Bizi ölü ya da diri istediğini belirtti mi?" diye sordu.

"Evet. Sizi canlı istiyor," dedi Julian.

"Senin izlenimin ne?"

"Seni ona verirsem, senden kurtulmuş olurum," dedi Julian. “Dalt’ın yüzüne tükürüp savaşa sürersem ondan kurtulurum. Her iki durumda karlı çıkarım..."

Sonra bakışları Luke’un eline aldığı şarap kupasına kaydı ve bir an gözleri irileşti. Luke’un parmağında Vialle’nin yüzüğünü taşıdığını o an gördüğünü fark ettim.

"Her durumda Dalt’ı öldürecekmişim gibi görünüyor zaten," diye bitirdi.

"İzlenim derken," diye devam etti Luke rahatsız olmadan, "demek istediğim, gerçekten saldıracağına inanıyor musun? Nereden geldiği konusunda hiç fikrin var mı? Buradan ayrıldığı zaman -ayrılırsa tabii- nereye gideceği hakkında herhangi bir ipucu?"

Julian kupasını çevirerek şarabı çalkaladı.

"Söylediğinde dürüst olduğu ve saldırmayı planladığı varsayımı ile hareket etmek zorundayım. Birliklerinin hareketini ilk fark ettiğimizde Begma ve Kashfa tarafından geliyordu. Orada çok takıldığına göre muhtemelen Eregnor’dan. Buradan ayrılırsa nereye gideceği konusunda senin tahminin de herkesinki kadar sağlam olur."

Luke aniden beliren gülümsemesini saklamak için, cevabında bir saniye gecikerek şarabından hızlı bir yudum aldı.

Hayır, diye fark ettim o zaman, Luke’un tahmini herkesinki kadar sağlam değildi. Çok daha sağlamdı. Ben de hızlı bir yudum aldım, ama hangi ifadeyi saklamaya çalıştığımdan emin değildim.

"Burada uyuyabilirsin," dedi Julian. “Açsan yiyecek getirteyim. Senin için gün doğumuna bir görüşme ayarlarız."

Luke başını iki yana salladı.

"Şimdi," dedi Luke, yüzüğü yine belli belirsiz teşhir ederek. "Hemen şimdi görüşmek istiyorum."

Julian pek çok kalp atışı boyunca onu izledi. Sonra, “Karanlıkta iki taraftan da açıkça görülemeyeceksin, özellikle de kar yağarken," dedi. “Küçük bir anlaşmazlık iki taraftan birinin saldırıya geçmesine sebep olabilir."

"Eğer yanımdaki iki kişi büyük meşaleler taşıyor olursa ve bunu onunkiler de yaparsa..." diye öneride bulundu, “birkaç yüz metre öteden iki

tarafın da bizi görmesi sağlanmış olur."

"Muhtemelen," dedi Julian. “Tamam. Karşı tarafa mesaj gönderirim ve sana eşlik edecek iki kişi seçerim."

"Ben yanıma kimi alacağımı biliyorum zaten," dedi Luke.

"Sen ve Merlin."

"İlginç birisin," dedi Julian. “Ama evet, kabul ediyorum. Her ne olacaksa, olurken orada olmak isterim."

Julian çadırının ön tarafına gitti, kapıyı açtı, bir subay çağırdı ve birkaç dakika konuştu. Bu arada ben, “Ne yaptığını biliyor musun, Luke?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye yanıt verdi.

"Bunun doğaçlamadan biraz fazlası olduğunu hissediyorum," dedim. “Bana planından bahsetmemen için özel bir sebep var mı?"

Bir an bana baktı, sonra, “Benim de Amber’in oğullarından biri olduğumu yeni öğrendim. Tanıştık ve birbirimize çok benzediğimizi gördüm. Tamam. Bu güzel. Bu iş yapabileceğimizi gösterir, değil mi?"

Kendime kaş çatma izni verdim. Ne demeye çalıştığından emin değildim.

Hafifçe omzumu kavradı.

"Endişelenme," dedi. “Bana güvenebilirsin. Şu noktada çok seçeneğin olduğundan değil. Ama daha sonra olabilir. O zaman, ne olursa olsun karışmaman gerektiğini hatırlamanı istiyorum."

"Ne olacağını düşünüyorsun?"

"Spekülasyon yapmak için ne zamanımız, ne özel olarak konuşma şansımız var," dedi. “Bu yüzden boş ver gitsin ve bu akşam söylediğim her şeyi hatırla."

"Dediğin gibi, şu noktada fazla seçeneğim yok."

"Bunu daha sonra hatırlamanı istiyorum," dedi, Julian kapıyı oluşturan kumaş parçasını indirip bize doğru dönerken.

"Yemek teklifini kabul edeceğim," diye seslendi Luke ona.

"Ya sen Merle? Aç mısın?"

"Tanrım, hayır!" diye yanıt verdim. “Biraz önce resmi bir yemekten kalktım."

"Öyle mi?" diye sordu kayıtsızlıkla. “Ne sebeple verilmişti?"

Kahkaha atmaya başladım. Bu kadarı bir gün için fazlaydı.

Ona zamanımız ya da özel olarak konuşma şansımız olmadığını söyleyecek oldum. Ama Julian çadırın kapısını yine açmış, bir emir eri

çağırıyordu ve Luke'un sahasına birkaç falsolu top atıp bunun soğukkanlılığına ne yaptığını görmek istiyordum.

"Alı, Begma başbakanı Orkuz ve ekibinden birkaç kişi," diye açıkladım.

Ben uzun uzun şarap içermiş gibi yaparken bekledi. Sonra kupayı indirdim ve "Bu kadar," dedim.

"Hadi ama, Merlin. Konu neydi? Son zamanlarda sana karşı göreceli olarak açık davrandım."

"Öyle mi?" dedim.

Bir an bundaki espriyi görmediğini düşündüm, ama sonra o da gülmeye başladı.

"Bazen tanrıların değirmenleri aşırı hızlı öğütüyor ve biz de unun içinde gömülü kalıyoruz," diye yorum yaptı. "Bak, bunu bana bedava söylemeye ne dersin? Şu anda karşılığında verecek bir şeyim yok. Adam ne istiyormuş?"

"Bunun yarına kadar gizli kalması gerektiğini aklından çıkarma ama."

"Tamam. Yarın ne olacak?"

"Shadburne Dükü Arkans, Kashfa'da taç giyecek."

"Kutsal bok!" dedi Lukes. Julian'a, sonra bana baktı. "Random çok akıllıca bir seçim yapmış," dedi bir süre sonra. "Bu kadar hızlı hareket edeceğini düşünmüyordum."

Uzun süre uzak bir noktaya baktı. Sonra, "Teşekküller," dedi.

"Eh, faydası mı olur, zararı mı?" diye sordum.

"Bana mı, Kashfa'ya mı?" dedi.

"O kadar ince ayırmamıştım."

"Sorun değil, çünkü bunu nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyorum. Biraz düşünmem gerek. Durumun bütününü kavramak için."

Ona gözlerimi diktim, yine gülümsedi.

"Çok ilginç," diye ekledi. "Benim için başka bir şeyin var mı?"

"Bu kadarı yeter," dedim.

"Evet, sanırım haklısın," diye kabul etti "Sistemi aşırı yüklemek istemeyiz. Sanırım basit şeyler aklımızdan çıkıyor, ha, eski dostum?"

"Birbirimizi tanıdığımız sürece değil," dedim.

Julian kapıyı bıraktı, yanımıza döndü ve şarap kupasını aradı.

"Yemeğin birkaç dakika sonra gelir," dedi Luke'a.

"Teşekkürler."

"Benedict’e göre," dedi, “Random’a, Dalt’ın Oberon’un oğlu olduğunu söylemişsin."

"Söyledim," diye kabullendi Luke. “Desen’i de yürüdü. Fark yaratır mı?"

Julian omuzlarını silkti

"Hayatta ilk kez bir akrabayı öldürmek istemiyorum," diye bildirdi. “Bu arada, sen benim yeğenimsin, değil mi?"

"Doğru... amca." Julian kupasının içindekileri yine çevirdi.

"Eh, Amber’e hoş geldin," dedi. “Dün gece hayalet feryatları duydum. Acaba bir bağlantı var mı?"

"Değişim," dedi Luke “Her şeyin değiştiği anlamına geliyorlar ve kaybedilenler için ağlıyorlar."

"Ölüm. Ölüm anlamına gelmiyorlar mı?"

"Her zaman değil. Bazen dramatik dönüm noktalarında duyulurlar. “

"Çok kötü," dedi Julian. “Ama umut etmeyi kesmemek gerek."

Luke’un başka bir şey söyleyeceğini düşündüm, ama Julian ondan önce davrandı.

"Babanı ne kadar tanırdın?" diye sordu.

Luke biraz gerildi, ama yine de yanıtladı. “Belki çoğu kadar değil. Bilmiyorum. Satıcı gibiydi. Hep gelip giderdi. Genelde bizimle çok kalmazdı."

Julian başını salladı.

"Sona doğru, neye benziyordu?" diye sordu.

Luke ellerini inceledi,

"Eh, tam olarak normal sayılmazdı, eğer kastettiğin buysa," dedi sonunda. “Merlin’e daha önce söylediğim gibi, sanırım güç kazanmak için yaşadığı süreç dengesini bozmuştu."

"O hikayeyi hiç duymadım."

Luke omuzlarını silkti.

"Detaylar o kadar önemli değil. Yalnızca sonuçlar."

"Ondan önce kötü bir baba olmadığını mı söylüyorsun?"

"Lanet olsun, bilmiyorum. Karşılaştırmama yardım edecek başka baba görmedim ki! Neden soruyorsun?"

"Merak. Yaşamının benim bilmediğim bir parçası."

"Eh, nasıl bir kardeşti?"

"Vahşi," dedi Julian. “Çok iyi geçinemezdik. Bu yüzden birbirimizin yoluna çıkmazdık. Ama zekiydi. Ve yetenekli. Sanat alevi vardı. Yalnızca

ona ne kadar çektiğini anlamaya çalışıyordum."

Luke avuçlarını kaldırdı.

"Hiç fikrim yok," dedi.

"Eh, fark etmez," diye yanıt verdi Julian, kupasını indirip çadırın ön tarafına dönerek. “Sanırım yemeğin gelmek üzere."

Çadırın önüne ilerledi. İleride, çadır bezinin ardından minik buz kristallerinin tıkırdadığını, dışarıdan gelen birkaç hırlamayı duyabiliyordum: rüzgar ve cehennem köpeği konçertosu. Ama hayalet feryadı yoktu. Henüz değil.

Bölüm 9

Luke'un birkaç adım arkasında, iki metre solunda yürüyor, sağda giden Julian ile aynı hizada kalmaya çalışıyordum. Taşıdığım meşale iriceydi, gittikçe incelen yaklaşık iki metrelik ziftli tahta, yere kolayca saplanabilsin diye ucu sivriltilmişti. Meşaleyi bir kol boyu uzakta tutuyordum, çünkü yağlı alevler rüzgarın kaprislerine göre her yöne dalgalanıyordu. Keskin, buz gibi kar taneleri yanağıma, alnıma, ellerime düşüyor, birkaç tanesi kaşlarıma ve kirpiklerime takılıyordu. Meşalenin ısısıyla eriyip gözlerime dolarlarken hızla gözlerimi kırpıştırdım. Ayaklarımın altındaki otlar, her adım atışımda kırılgan bir çıtırtı verecek kadar soğuktu. Tam ileride bize doğru iki meşalenin ilerlediğini görebiliyordum ve aralarında gölgeli bir adam silueti yürüyordu. Gözlerimi kırptım ve meşale alevlerinden birinin yön değiştirip daha iyi görmemi sağlamasını bekledim. Adamı daha önce Bağevi'nde bir kez, kısa süre için Koz Kartı aracılığıyla görmüştüm. Mevcut aydınlıkta saçları altın, hatta bakır rengi görünüyordu; ama doğal ışıkta kirli sarı göründüğünü hatırlıyordum. Gözlerinin yeşil olduğunu biliyordum, ama şimdi görmenin yolu yoktu. Ama ilk kez adamın oldukça iri olduğunu fark ettim. Ya iriydi, ya da meşale taşıması için seçtiği adamlar oldukça kısaydı. Ben onu gördüğümde yalnızdı ve karşılaştırma yapmak için fırsat olmamıştı. Meşalelerimizin aydınlığı ona ulaştığında üzerinde yakasız ağır, yeşil bir yelek, siyah ve ağır, kol yenleri yeşil eldivenlerin içinde kaybolan bir gömlek giymiş olduğunu gördüm. Pantolonu ve paçalarını içine soktuğu çizmeleri siyahtı; pelerini de öyle ve bedenini rüzgarla devamlı değişen, yağlı sarı-kırmızı manzaralara sararken ışığımızı yansıtan zümrüt yeşili renkte bir bantla çevrilmişti. Boynuna altın gibi görünen ağır, yuvarlak bir madalyon takmıştı; ve aletin detaylarını çıkaramıyor olsam da, bir Tekboynuz'a saldıran Aslan resmi taşıdığından emindim. Luke'dan on, on iki adım uzakta durdu. Luke da bir saniye sonra durdu. Dalt'ın işaretiyle ve adamları meşalelerinin ucunu yere sapladı. Julian ve ben de aynısını yaptık ve Dalt'ın adamlarının yaptığı gibi meşalelerin yanında kaldık. Sonra Dalt, Luke'a baş salladı ve ikisi yine ilerleyerek ışıkların oluşturduğu karenin ortasında buluştular, birbirlerinin sağ kollarını kavradılar ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Luke'un sırtı

bana dönüktü, ama Dalt’ın yüzünü görebiliyordum. Duygu işareti göstermiyordu, ama dudakları oynamaya başlamıştı bile. Rüzgar ve bilinçli olarak alçak sesle konuşmaları yüzünden söylenen tek kelimeyi bile anlamıyordum. Sonunda Dalt’ın boyu için bir referansım olmuştu. Luke yaklaşık bir doksandır ve Dalt’ın ondan epey uzun olduğunu görebiliyordum. Julian’a bir bakış fırlattım, ama bana bakmıyordu. Alanın iki-yanından kaç gözün üzerimizde olduğunu merak ettim.

Julian tepkileri kontrol etmek açısından hep kötü biri olmuştur. İfadesiz, vurdumduymaz bir tavırla ikisini izliyordu.

Aynı tavrı takındım ve kar yağarken dakikalar geçti.

Uzun süre sonra Luke döndü ve bize yöneldi. Dalt meşale taşıyan adamlardan birine doğru gitti. Luke yarı yolda durdu, Julian ve bende ona katılmak için ilerledik.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ah," dedi. “Sanırım bu işi savaş olmadan halletmenin bir yolunu buldum."

"Harika," dedim. “Ona ne sattın?"

"Ona bunun nasıl sonuçlanacağını belirlemek için benimle düello yapması fikrini sattım," diye açıkladı.

"Lanet olsun, Luke!" dedim. “Adam bir profesyonel! Ve güç açısından genetik paketi aldığından eminim. Ayrıca bunca zamandır arazide yaşıyor. Muhtemelen formunun zirvesindedir. Aynı zamanda senden daha ağır ve uzun."

Luke sırıttı.

"Yani şansım olabilir," dedi. Julian’a baktı. “Her neyse, saflara mesaj yollayabilirsen ve bu şeye başladığımız zaman saldırmamalarını söylersen, Dalt’ın tarafı da yerinden ayrılmayacak."

Julian, Dalt’ın adamlarından birinin saflara doğru yürümeye başladığı yere baktı. Kendi safına döndü ve bir dizi el işareti yaptı. Biraz sonra bir adam ayrılıp bize doğru koşmaya başladı.

"Luke," dedim. “Bu çılgınlık. Düelloyu kazanmanın tek yolu Benedict’i vekil tayin etmek sonra da kirişi kırmak."

"Merle," dedi, “boş ver gitsin. Bu Dalt’la benim aramda. Tamam mı?"

"Bir avuç oldukça taze büyüm var," dedim. “Bu şeyi başlatırız, sonra doğru zamanda, birini kullanırım ve sen yapmışsın gibi görünür."

"Hayır!" dedi. “Bu gerçekten bir onur meselesi. Bu yüzden sen bunun dışında kalmalısın."

"Tamam," dedim, “eğer istediğin buysa."

"Dahası, kimse ölmeyecek," diye açıkladı. “İkimiz de şu anda bunu istemiyoruz ve bu anlaşmanın bir parçası. Birbirimiz için canlıyken daha değerliyiz. Silah yok. Tamamen *mano a mano*."

"Anlaşma ne?" diye sordu Julian.

"Dalt kıçımı kırbaçlarsa," diye yanıt verdi Luke, “ben onun tutsağı olurum. Güçlerini çeker ve ben onunla giderim."

"Luke, sen delisin!" dedim.

Julian dik dik bana baktı.

"Devam et," dedi.

"Ben kazanırsam o benim tutsağım olur," diye devam etti.

"Benimle Amber’e ya da benim onu götüreceğim başka bir yere döner ve subayları birliklerini geri çeker."

"Böyle bir geri çekilmeyi kesinleştirmenin tek yolu," dedi.

Julian, “bunu yapmazlarsa sonlarının geleceğini bilmelerini sağlamak."

"Elbette," dedi Luke. “İşte bu yüzden ona Benedict’in kanatlarda beklediğini ve üstlerine akmaya hazır olduğunu söyledim. Bunu yapmayı kabul etmesinin tek sebebinin bu olduğundan eminim."

"Çok akıllıca," diye yorum yaptı Julian. “Her durumda Amber kazanıyor. Sen bundan kendin için ne kazanmaya çalışıyorsun, Rinaldo?"

Luke gülümsedi.

"Sen düşün," dedi.

"Bunda senin düşündüğünden daha fazlası var, yeğenim," diye yanıt verdi. “Sağıma geç, olmaz mı?"

"Neden?"

"Beni görmesini engellemek için elbette. Benedict’e neler olup bittiğini anlatmam gerek."

Julian Koz Kartlarını çıkarıp doğru kartı seçerken Luke onun gösterdiği tarafa geçti. Bu arada bizim saflarımızdan çıkan adam koşarak gelmiş, bekliyordu. Julian bir tanesi dışında tüm kartlarını kaldırdı ve iletişime geçti. Bir dakika kadar sürdü, sonra Julian haberciyle konuşmak için durdu ve adamı geri yolladı. Hemen kartla konuşmaya devam etti. Sonunda konuşmayı ve dinler görünmeyi bıraktığında Koz Kartını diğerlerinin yanına, iç cebine koymadı, görünmeyecek şekilde elinde tuttu. İletişimin

kesilmediğini, bu iş bitene kadar Benedict'le bağlantı halinde kalacağını, böylece Benedict'in ne yapacağına hemen karar verebileceğini fark ettim.

Luke ona ödünç verdiğim pelerinin tokasını çözdü, yaklaşıp bana uzattı.

"İşim bitene kadar tut, olmaz mı?" dedi.

"Tamam," diye kabul ettim, pelerini alırken. "İyi şanslar."

Hafifçe gülümsedi ve döndü. Dalt, karenin ortasına yürümeye başlamıştı bile.

Luke da ilerledi. O ve Dalt birbirlerine bakarak durdular.

Aralarında hâlâ birkaç adım vardı. Dalt duyamadığım bir şey söyledi, Luke'un yanıtını da çıkaramadım.

Sonra kollarını kaldırdılar. Luke boksör duruşu aldı, Dalt ise güreşçiler gibi savunma pozisyonu aldı. Luke ilk yumruğu attı ya da belki de şaşırtmacaydı; her durumda, hedefini -Dalt'ın yüzünü- bulmadı. Dalt koluyla savuşturdu ve bir adım geriledi. Luke hızla yaklaştı, karnına iki yumruk indirdi.

Ama yüzüne savurduğu yumruk karşılandı ve Luke yumruk atarak çember çizmeye başladı. Dalt iki kez üzerine atılmaya çalıştı, ikisinde de darbe aldı ve ikincisinde dudağından kan sızarak uzaklaştı. Üçüncü saldırısında Luke'u yere yıktı, ama üzerine çökmeyi başaramadı, çünkü o yere inerken Luke biraz kıvrılıp dönmeyi başarmıştı. Luke ayağa kalkar kalkmaz Dalt'ın böbreğini tekmelemeye çalıştı, Dalt ayak bileğini yakaladı ve onu geriye iterek doğruldu. Luke düşerken adamın dizinin yan tarafına bir tekme indirdi, ama Dalt ayağını bırakmadı ve çevirmeye başladı. Luke yüzünü buruşturarak öne eğildi, iki eliyle Dalt'ın sağ bileğini yakalamayı başardı ve ayağını adamın elinden kurtardı. Sonra bileği bırakmadan ayaklarını yere bastı, iki büklüm vaziyette öne çıktı, doğruldu, Dalt'ın sağ kolunun altından geçti, döndü ve adamı yüzüstü yere yıktı.

Sonra hızla hareket ederek sağ eliyle kolu büktü ve sol eliyle Dalt'ın saçlarını kavradı. Ama Dalt'ın başını arkaya çekerken -birkaç kez yere vurmaya hazırlanıyordu sanırım- bunun işe yaramayacağını gördüm. Dalt gerildi, kolu aşağı inmeye başladı. Kolunu Luke'un elinden kurtarıyordu. Luke defalarca Dalt'ın kafasını aşağıya ittirmeye çalıştıysa da yapamadı. Diğer elini bırakırsa başının belaya gireceği açıktı ve tutmayı başaramıyordu. Dalt çok güçlüydü. Bunu gören Luke tüm ağırlığını Dalt'ın sırtına bindirdi, ittirdi ve sıçradı. Ama yeterince hızlı değildi, çünkü Dalt'ın serbest kolu arkasına dolandı ve o uzaklaşırken sol kalçasına vurdu. Luke

sendeledi. Dalt hemen ayağa kalkıp saldırdı. Luke'u vahşi bir darbeyle yere serdi. Bu sefer, kendini Luke'un üzerine atarken Luke yuvarlanıp kurtulmayı başaramadı; yalnızca kısmen bedenini döndürebildi. Dalt büyük bir güçle indi, bacak arasını hedefleyen diz hareketini savuşturdu. Luke ellerini sol çenesine inen yumruktan kaçınmasına yetecek kadar hızlı kurtaramadı. Yumrukla döndü ve dümdüz uzandı. Sonra sağ eli hızla kalktı, Dalt'ın çenesine çarptı ve parmakları gözlerine doğru daldı. Dalt başını çevirip eli uzaklaştırdı. Luke diğer eliyle şakağına çekiç gibi bir darbe indirdi, ama Dalt başını o tarafa çeviriyordu ve yumruk etkili olmadı. Luke dirseklerini yere dayadı ve kendini yukarı ittirerek eğildi. Alnı Dalt'ın yüzüne çarptı -tam olarak nereye, emin değilim- sonra geriye düştü. Birkaç saniye sonra Dalt'ın burnu kanamaya başlamıştı. Sol elini uzatıp Luke'un boynunu kavradı. Sağ elini açarak Luke'un başının yanına şiddetli bir tokat attı. El inmeden önce Luke'un başına inen eli ısırmaya çalıştığını gördüm, ama boynundaki el bunu engelledi. Dalt bir tokat daha atmaya çalıştı, ama bu sefer Luke'un sol eli kalktı, tokatı engelledi ve sağ eli Dalt'ın sol bileğini yakalayıp boynundan koparmaya çalıştı. Dalt'ın sağ eli Luke'un sol elinin yanından kıvrıldı, yakaladı, boynunu iki elle kavradı ve başparmakları nefes borusunu ezmeye çalıştı.

Bunu başarabileceğini düşündüm. Ama Luke'un sağ eli aniden Dalt'ın sol dirseğine gitti, sol eli Dalt'ın kollarını aşıp sol kolunu yakaladı ve Luke bedenini büküp dirseği yukarıya kaldırdı. Dalt sola kaydı ve Luke sağa yuvarlandı, başını sallayarak ayağa kalktı. Bu sefer doğrulmaya başlayan Dalt'a tekme atmaya çalışmadı. Dalt yine ellerini uzattı, Luke yumruklarını kaldırdı ve birbirlerinin çevresinde çember çizmeye başladılar.

Kar yağmaya devam ediyordu, rüzgar bir yavaşlayıp, bir hızlanıyordu, bazen yüzümüze buz gibi taneler çarpıyor, bazen karın dalgalanan bir perde gibi inmesine izin veriyordu.

Çevremdeki birlikleri düşündüm ve bir an bu şey, sonunda bittiğinde kendimi bir savaş meydanını ortasında bulup bulmayacağımı merak ettim. Benedict'in bir yerlerden ineceği ve yıkım yaratacağı gerçeği, benim tarafımın kazanacağı anlamına gelse de, beni çok da rahatlatmıyordu. Sonra orada olmamın kendi seçimim olduğunu hatırladım.

"Hadi, Luke!" diye bağırdım. "Dümdüz et onu!"

Bu tuhaf bir etki yarattı. Dalt'ın meşale taşıyıcıları hemen ona cesaret verici sözler bağırmaya başladı. Seslerimiz rüzgarın ara verdiği anlarda

uzaklara taşınmış olmalıydı, çünkü kısa süre sonra ses dalgalan gelmeye başladı. İlk önce bunların fırtınanın uzak bir kısmından geldiğini düşündüm, ama sonra iki tarafın bağrıştığım fark ettim. Yalnızca Julian sessiz ve ifadesiz kalmıştı.

Luke yumruklar savurarak, zaman zaman saldırıya geçmeye çalışarak Dalt'ın çevresinde çember çizmeye devam ediyordu ve Dalt darbeleri savuşturmaya, Luke'un kolunu yakalamaya çalışıyordu. İkisinin yüzünde de kan vardı ve hızları kesilmiş görünüyordu. İkisinin de berelendiğini hissediyordum, ama derecesini kestiremiyordum. Luke Dalt'ın sol yanağında küçük bir kesik açtı. İkisinin de yüzü şişmiş görünüyordu.

Luke bir yumruk yağmuruyla başarı kazandı, ama darbelerin arkasında ne kadar güç olduğunu kestirmek güçtü. Dalt yumrukları metanetle karşıladı ve bir yerlerden enerji bulup öne atıldı, Luke'a sarılmaya çalıştı. Luke geri çekilmekte ağır kalınca Dalt sarılmayı başardı. İkisi birbirlerine diz atmaya çalıştı; ikisi de kalçalarını çevirip darbelerden kaçındılar. Kollarını dolayarak dönmeye devam ettiler. Dalt daha iyi kavramak için uzanıyor, Luke bir kolumu kurtarmaya ve yumruk atmaya çalışarak onun çabalarını boşa çıkarıyordu. İkisi defalarca kafa atmaya, ayağa basmaya çalıştı, ama hepsi karşı tarafça savuşturuldu. Luke sonunda Dalt'ın bacağına çelme taktı, onu sırt üstü yere devirdi.

Sonra tepesinde diz çökerek sol kroşe savurdu ve bunu sağ kroşe takip etti. Sonra bir sol daha denedi, ama Dalt yumruğunu yakaladı, onu yukarı kaldırıp yere fırlattı. Dalt, yüzü kan ve topraktan bir maske, kendini onun üzerine atarken Luke bir şekilde kalbinin altına vurmayı başardı, ama bu adamı durdurmadı. Dalt'ın sağ yumruğu Luke'un çenesine taş gibi indi. Dalt diğer yana zayıf bir sol, sonra zayıf bir sağ indirdi, derin bir nefes almak için durdu, sonra sıkı bir sol indirdi. Luke'un başı yana düştü ve kalkmadı.

Dalt köpek gibi nefes nefese, tepesinde çöktü ve numara yaptığından kuşkulanarak yüzünü inceledi. Sağ eli vurmaya hazırlanıyormuş gibi seğiriyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. On, on beş saniye aynı pozisyonda kaldılar, sonra Dalt yavaşça doğruldu, Luke'un üzerinden kalkıp sola geçti, dikkatle ayağa kalktı, bir an sallandı ve dik durdu.

Daha önce hazırladığım ölüm büyüsünü tadabiliyordum sanki. Onu yerine çivilemek birkaç saniyemi alırdı ve kimse nasıl öldüğünü anlamazdı.

Ama şimdi yere yığılırsa ne olacağını merak ettim. İki taraf saldırıya mı geçerdi? Ama beni engelleyen ne bu, ne de insani düşünceler oldu. Luke'un sözleriydi, "Bu gerçekten bir onur meselesi. Bu yüzden dışında kalmalısın," ve "Kimse ölmeyecek... Canlıyken birbirimiz için daha değerliyiz."

Tamam. Hâlâ boru sesi yoktu. Savaşa koşan adamlar yoktu. Her şey anlaşmaya uygun sürecek gibi görünüyordu. Luke böyle istemişti. Ben karışmayacaktım.

Dalt'ın diz çökmesini ve Luke'u yerden kaldırmasını izledim. Ama sonra hemen indirdi, sonra iki adamını gelip taşımaları için çağırdı. Dalt tekrar ayağa kalktı ve adamları ilerlerken Julian'la yüzleşti.

"Anlaşmamızın kalanını uygulamaya davet ediyorum seni," dedi yüksek sesle.

Julian başını hafifçe eğdi.

"Siz uyarsanız biz de uyarız," diye yanıt verdi. "Gün doğumunda adamlarını buradan uzaklaştır."

"Şimdi gidiyoruz," diye yanıt verdi Dalt ve dönmeye başladı.

"Dalt!" diye seslendim.

Döndü, bana baktı.

"Adım Merlin," dedim. "Karşılaştık, ama hatırlayacağından emin değilim."

Başını iki yana salladı.

Sağ kolumu kaldırdım ve en faydasız, ama en havalı büyümü yaptım. Önünde yer patladı, üzerine taş ve toprak yağdırdı. Dalt bir adım geriledi, yüzünü sildi, sonra beliren kaba çukura baktı.

"Luke bu yüzden ölürse bu senin mezarın," dedim.

Beni yine inceledi.

"Bir sonraki sefer seni hatırlayacağım," dedi. ve dönüp Luke'u taşıyan adamlarının peşine düştü.

Beni izlemekte olan Julian'a baktım. Dönüp meşalesini aldı. Ben de aynısını yaptım. Geldiğimiz yoldan döndük.

Daha sonra, çadırda Julian durumu yorumladı. "Bu bir sorunu çözüyor. Belki de iki."

"Belki," dedim.

"Şimdilik Dalt'ın icabına bakıyor."

"Sanırım öyle."

"Benedict adamın kampı kaldırmaya başladığım söyledi."

"Bunun, onu son görüşümüz olduğu sanmıyorum."
"Bugünlerde toplayabildiği en iyi ordu buysa, fark etmez."
"Bunun hazırlıksız bir sefer olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum. “Bence güçlerini çok çabuk toplamış. Zamanının dar olduğunu düşündürüyor. Bu konuda haklı olabilirsin. Ama gerçekten de kumar oynadı."
"Ve kazandı."
"Evet, kazandı. Ve ona gücünü göstermemeliydin."
"Neden?"
"Peşine düşecek olursan dikkatli bir düşmanın olur."
"Uyarılmaya ihtiyacı vardı."
"Öyle bir adam risklerle yaşar. Hesaplar ve eyleme geçer. Senin hakkında ne düşünüyor olursa olsun, şu noktada planlarını değiştirmeyecektir. Dahası, Rinaldo’yu da son kez görmedin. O da aynı. O ikisi birbirlerini anlıyor."
"Haklı olabilirsin."
"Haklıyım."
"Dövüş farklı sonuçlansaydı sence Dalt’ın ordusu bunu kabullenir miydi?" diye sordum.
Julian omuzlarını silkti. “Kazandığı zaman benimkinin kabulleneceğini biliyordu, çünkü bundan kazançlı çıkacağımı biliyordu. Bu yeterliydi."
Başımı salladım.
"Affedersin," dedi. “Bu işi Vialle’ye raporlamam gerek. İşim bittiği zaman sen gitmek istersin herhalde."
"Evet."
Kartı çıkartıp işe girişti. Ve kendimi bir kez daha, Koz Kartı iletişiminde Vialle’nin ne hissettiğini merak ederken buldum.
Ben diğer insanı görürüm ve tüm diğerleri de gördüklerini söyler. Ama Vialle doğuştan kördü. Ona sormanın nazikçe olmayacağını hissediyordum ve yanıtının gören birine pek mantıklı gelmeyeceğini düşünüyordum. Ama sanırım hep merak edeceğim.
Julian, Vialle’nin gölgeli varlığıyla konuşurken zihnim geleceğe yöneldi. Fazla zaman geçmeden Maske ve Jurt gibi bir şeyler yapmam gerekecekti ve şimdi Luke’suz yapacağım gibi görünüyordu. Gerçekten tavsiyesine uyup Jasra'yı onlara karşı ittifak yapmaya razı etmeye çalışmak istiyor muydum?

Faydaları, gireceğim riske değer miydi? Ve yapmazsam, bu işi nasıl becerecektim? Belki o tuhaf bara dönmeli, Jabberwock’u tutmayı düşünmeliydim. Ya da Vorpal Kılıcı’nı kiralamayı. Ya da ikisini birden. Belki...

İsmimden bahsedildiğini duydum ve mevcut âna, mevcut sorunlara döndüm. Julian Vialle’ye bir şey açıklıyordu; ama açıklayacak o kadar da çok şey olmadığını biliyordum. Bu yüzden ayağa kalktım, gerindim ve Logrus görüşümü çağırdım.

Görüşümü Julian’ın önündeki alana çevirdiğim zaman Vialle’nin hayaletsi şeklini açıkça gördüm. Onu en son gördüğümde oturduğu aynı dik sandalyedeydi. Tüm bu süre boyunca orada mı kaldı, yoksa yeni mi döndü, merak ettim. Geri dönüp benim yiyemediğim tatlıyı yemiş olmasını diledim.

Julian bana baktı, sonra, “Gitmeye hazırsan seni alacak," dedi.

Gidip, Logrus görüşümü bırakarak yanında durdum. Logrus’un ve Desen’in güçlerini bir araya getirmenin iyi bir fikir olmadığına karar vermiştim, uzandım, karta dokundum ve Vialle’nin imgesi belirdi. Bir an sonra, artık imge değildi.

"Dilediğin zaman," dedi, elini uzatarak.

Uzanıp nazikçe elini tuttum.

"Hoşça kal Julian," dedim, öne adım atarken.

Yanıt vermedi. Verdiyse de ben duymadım.

"Olayların böyle sonuçlanacağını düşünmemiştim," dedi Vialle bana hemen, elimi bırakmadan.

"Olanları öngörmenin yolu yoktu," dedim.

"Luke biliyordu," diye yanıt verdi. “Şimdi mantıklı geliyor, değil mi? Yaptığı o küçük imalardan bazıları? Baştan beri bu meydan okumayı planlıyordu."

"Sanırım öyle," dedim.

"Bir şey üzerine kumar oynuyor. Keşke ne olduğunu bilseydim."

"Bu konuda yardımcı olamam," diye yanıt verdim. “Bana hiçbir şey söylemedi."

"Ama daha sonra seninle iletişime geçecek," dedi. “Ondan haber aldığın zaman hemen bilmek istiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim.

Elimi bıraktı.

"Şu anda söylenecek başka şey yokmuş gibi görünüyor."

"Şey," diye başladım, “bilmen gerektiğini düşündüğüm başka bir konu var."

"Öyle mi?"

"Coral'ın bu akşam yemeğe katılmamasıyla ilgili."

"Devam et," dedi.

"Bugün şehirde uzun bir yürüyüşe çıktığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi.

"Aşağıya, Desen odasına indik," diye devam ettim. “Onu görmek istediğini söylemişti."

"Pek çok ziyaretçi bunu ister. Onları götürme kararı sana bağlıdır. Ama genellikle merdiveni duydukları zaman ilgilerini yitirirler."

"Ona bundan bahsettim," dedim, “ama bu onun cesaretini kırmadı. Oraya ulaştığımız zaman Desen’in üzerine adım attı..."

"Hayır!" diye bağırdı. “Onu daha yakından gözlemeliydin! Begma’da bunca sorun varken... şimdi de bu! Beden nerede?"

"Güzel soru," diye karşılık verdim. “Bilmiyorum. Ama onu son gördüğümde canlıydı. Oberon’un, babası olduğunu iddia etti ve sonra Desen’i yürümeye başladı. Bitirdiği zaman Desen’in onu bir yere nakletmesini sağladı. Şimdi kız kardeşi -birlikte çıktığımızı biliyor- endişeli. Yemek boyunca Coral’ın nerede olabileceği konusunda konuştu durdu."

"Ona ne söyledin?"

"Kız kardeşinin sarayın güzelliklerinin tadını çıkardığını ve yemeğe biraz gecikebileceğini söyledim. Ama zaman ilerledikçe daha da endişelendi ve bu gece gelmezse onu arayacağımıza söz verdirdi bana. Gerçekte olanları anlatmak istemiyordum, çünkü Coral’ın babasının kim olduğu meselesine girmek istemedim."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye yanıt verdi. “Ah, eyvah."

Bekledim, ama başka bir şey söylemedi. Beklemeye devam ettim.

Sonunda, “Merhum kralın Begma’daki ilişkisini bilmiyordum," dedi, “bu yüzden bu bilginin etkisini değerlendirmem güç. Coral ne kadar kalacağı hakkında ipucu verdi mi? Ya da sen ona geri dönmesi için bir yöntem sundun mu?"

"Ona Koz Kartımı verdim" dedim, “ama bağlantı kurmadı. Gerçi fazla kalmayacağı izlenimini edinmiştim."

"Bu ciddi olabilir," diye karar verdi Vialle, “açık olanların dışındaki sebeplerden dolayı. Nayda’nın senin üzerinde bıraktığı etki ne oldu?"

"Oldukça sağduyulu görünüyor." dedim. “Aynı zamanda, benden hoşlandığına inanıyorum."

Vialle bir an düşündü, sonra, “Eğer bu söylenti Orkuz’un kulağına giderse Kashfa konusunda yapılacak pazarlıklarda doğru davranmaları için onu rehin aldığımız düşüncesine kapılabilir."

"Haklısın. Bu aklıma gelmemişti."

"Düşünecektir. İnsanlar bizimle iş yaparken bu tür şeyler düşünmeye eğilim duyar. Bu yüzden biraz zaman kazanmamız ve kızın durum şüpheli görünmeye başlamadan önce dönmesini sağlamamız gerekiyor."

"Anlıyorum," dedim.

"Büyük olasılıkla, yemeğe neden katılmadığını öğrenmek için kısa süre sonra odasına birini gönderecek. Şimdiye dek göndermemişse. Eğer şimdi tatmin edilebilirse yerini bulmak için bütün bir gecen olacak."

"Nasıl?"

"Büyücü olan sensin. Sen bul. Bu arada, Nayda’nın sempatik davrandığını mı söylüyorsun?"

"Çok sempatik."

"Güzel. O zaman en iyi eylem onun yardımını almak olacaktır. Kızın gönlünü alman ve elbette bunu rahatsızlık yaratmayacak şekilde yapman konusunda sana güveniyorum..."

"Doğal olarak..." diye başladım.

"...son zamanlarda yaşadığı hastalık yüzünden," diye devam etti. “Şu anda ihtiyacımız olmayan tek şey ikinci kıza da kalp krizi geçirtmek."

"Hastalık mı?" diye sordum. “Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Hastalığın anısının hâlâ onu rahatsız ettiğini tahmin ediyorum. Son zamanlara dek ölüme epey yaklaşmış, sonra aniden düzelmiş ve bu görevde babasına eşlik etmek için ısrar etmiş. Bana anlatan babasıydı."

"Yemekte iyi görünüyordu," dedim.

"Eh, bu şekilde kalması için çabala. Hemen kıza gitmeni ve olan biteni olabildiğince diplomatik bir şekilde açıklamanı sen kardeşini ararken onun durumu idare etmesini sağlamanı istiyorum. Elbette kızın sana inanmaması ve doğrudan Orkuz’a gitmesi olasılığı var. Belki bunu önlemek için bir büyü yapabilirsin. Ama görebildiğim kadarıyla başka seçeneğimiz yok. Yanılıyor muyum, söyle."

"Yanılmıyorsun," dedim.

"O zaman işe koyulmanı öneririm... ve sorun ya da gelişme yaşanırsa, saat kaç olursa olsun bana rapor ver."

"Harekete geçtim bile," dedim.

Telaşla odadan çıktım, ama hemen durdum. Aklıma Begma grubunun hangi kanatta kaldığını bildiğim, ama Nayda'nın odasının yerini bilmediğim gelmişti. Geri dönüp Vialle'ye sormak istemiyordum, çünkü yemekte öğrenmediğim için aptal durumuna düşerdim.

Bana -bir kıkırtıyla- doğru yönü tarif edebilecek bir hizmetkar bulmam on dakikamı aldı. Sonra tarifi izleyerek Nayda'nın kapısına dikildim.

Elimi saçlarımdan geçirdim, pantolonumu ve ceketimi silkeledim, çizmelerimi pantolonumun paçalarının arkasına sildim, derin bir nefes aldım, gülümsedim, nefes verdim ve kapıyı çaldım.

Biraz sonra kapı açıldı. Nayda'ydı. Gülümsememe karşılık verdi ve yana çekildi.

"İçeri gel," dedi.

"Hizmetkarı bekliyordum," dedim içeri girerken. “Beni şaşırttın."

"Seni bekliyordum, bu yüzden erken yolladım," diye yanıt verdi.

Siyah kemerli gri, pamuklu takıma benzer bir şey giymişti. Bir çift siyah terliği vardı ve makyajının çoğunu çıkarmıştı.

Saçları arkaya taranmış, siyah bir kurdeleyle sıkıca bağlanmıştı. Divanı işaret etti, ama oturmadım.

Omzunu hafifçe kavradım ve gözlerine baktım. Yaklaştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Sen anla," dedi yumuşak sesle.

Kendime iç çekme izni bile veremezdim. Görev çağırıyordu. Kollarımı ona doladım, yakına çekip öptüm. Pozisyonu birkaç saniye korudum, sonra çekildim, gülümsedim ve “Bence iyi hissediyorsun. Dinle, sana anlatmam gereken şeyler var..." dedim.

"Oturalım mı?" dedi ve elimi tutup divana götürdü.

Vialle diplomatik olmamı söylemişti, bu yüzden onu takip ettim. Zaman harcamadan kucaklaşmamıza devam etti ve ben rötuşlar ekledim. Lanet olsun! Coral'ın yokluğunu örtbas etsin diye onu dışarı yollamam gerekiyordu. Bunu yaparsa, daha sonra ben onu örtbas etmekten memnun olacaktım. Ya da Begmalıların hoşlandığı başka herhangi bir ilgi çekici pozisyon. Ama hemen istememin iyi olacağına karar verdim. Birkaç dakika

sonra kız kardeşi hakkında konuşmaya başlamak oldukça gayri diplomatik olacaktı. Bugün zamanlama açısından kötü bir gündü.

"Bu konuya fazla dalmadan önce," dedim, “senden bir iyilik istemeliyim."

"Dilediğini iste," dedi.

"Sanırım kız kardeşinin geri dönüşü konusunda bir gecikme olacak," diye açıkladım, “ve babanı endişelendirmek istemiyorum. Odasına birini gönderip göndermediğini, ya da kontrol etmek için bizzat gidip gitmediğini biliyor musun?"

"Sanmıyorum. Yemekten sonra Gerard ve Bay Roth ile yürüyüşe çıktı. Henüz dairesine döndüğünü sanmıyorum."

"Ona kardeşinin uzaklaşmadığı izlenimini vermek için bir yol bulman mümkün mü? Bana onun nereye gittiğini bulmak için zaman kazandırırdın."

Eğleniyor göründü.

"Ve bana anlatmadığın o şeyler...?"

"Benim için bunu yaparsan sana tüm hikayeyi anlatırım."

İşaret parmağını çenemde gezdirdi.

"Tamam," dedi sonra. “Anlaştık. Gitme."

Ayağa kalktı, odayı aştı, koridora çıktı ve kapıyı birkaç santim aralık bıraktı. Neden Julia’dan sonra güzel, normal bir ilişki yaşayamıyordum? Âşık olduğum son kadın tuhaf, beden değiştiren bir varlığın kontrolü altındaydı. Şimdi... Şimdi divanda hafif gölgeler vardı ve ablası yerine Coral’ı kucaklamayı tercih edeceğimi fark ettim. Bu saçmalıktı. Onu yalnızca yarım gündür tanıyordum...

Dönüşümden bu yana epey hareket yaşamıştım. Sersemlemiş olmalıydım. Evet, böyle olmalıydı.

Döndüğü zaman yine divana oturdu, ama bu sefer aramızda mesafe bırakmıştı. Eski işimize dönmek için bir hareket yapmamıştı, ama yeterince neşeli görünüyordu.

"Halledildi," dedi. “Sorarsa, uygun bir yanıt verilecek."

"Teşekkürler," dedim.

"Şimdi senin sıran," dedi. “Anlat."

"Tamam," diye başladım ve Coral ile Desen hikayesine giriştim.

"Hayır," diye sözümü kesti. “Baştan başla, olmaz mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana birlikte saraydan çıkmanızdan ayrılmanıza kadar bütün günü anlat."

"Bu aptalca," diye itiraz ettim.

"Beni şımart," dedi. “Bana borcun var, unuttun mu?"

"Pekala," diye kabul ettim ve yine başladım. Kafede patlayan masayı atladım, ama deniz mağaralarıyla ilgili kısmı süsler, içlerine baktığımızı ve güzel bulduğumuzu anlatırken sözümü kesti.

"Dur," dedi. “Bir şeyi anlatmıyorsun. Mağaralarda ne oldu?"

"Bunu söylemene sebep olan ne?" diye sordum.

"Bu şimdi paylaşmak istemediğim bir sır," diye açıkladı.

"Anlattıklarının doğruluğunu kontrol edebildiğimi söylemek yeterli."

"Konumuzla ilgili değil," dedim. “Yalnızca hikayeyi karıştırır. Bu yüzden anlatmadım."

"Bana tüm akşamı anlatacağını söylemiştin."

"Pekala, hanımefendi," dedim ve anlattım.

Ben Jurt ile zombilerini anlatırken dudağını ısırdı ve sonra oluşan kan damlalarını tembel tembel yaladı.

"Jurt konusunda ne yapacaksın?" diye sordu aniden.

"Bu benim sorunum," dedim. “Sana akşamı vaat ettim. Anılarımı ve hayatta kalma planlarımı değil."

"Yalnızca... Unutma, sana yardım etmeyi önerdim."

"Ne demek istiyorsun? Benim için Jurt’u çivileyebileceğim mi düşünüyorsun? Senin için bir haberim var: Şu anda o bir tanrı adayı."

""Tanrı adayı' dernekle neyi kastediyorsun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Bu hikayeyi doğru düzgün anlatmak bütün geceyi alır ve Coral’ı aramaya çıkacaksam zamanım yok. Bırak Desen hakkındaki hikayeyi bitireyim, olmaz mı?"

"Devam et."

Ettim ve kız kardeşinin babası konusundaki meseleye şaşırmış görünmedi. Tepki eksikliği konusunda onu sorgulayacaktım. Sonra, cehenneme kadar, dedim. İstediğim şeyi yapmıştı ve ben de vaat ettiğim şeyi yapmıştım. Kalp krizi geçirmemişti. Ve artık gitme zamanı gelmişti.

"Bu kadar," dedim ve “Teşekkürler," diye ekledim.

Kalkacak oldum, ama o çabuk hareket etti ve beni yine kucakladı.

Bir süre kucaklamasına karşılık verdim, sonra, “Gitsem iyi olacak. Coral tehlikede olabilir," dedim.

"Cehenneme kadar yolu var," dedi. “Benimle kal. Konuşacak daha önemli şeylerimiz var."

Duyarsızlığı beni şaşırtmıştı, ama belli etmemeye çalıştım.

"Ona karşı bir görevim var," dedim, “ve bu görevi yerine getirmeliyim."

"Tamam," dedi içini çekerek. “Ben de gelip yardım etsem iyi olacak."

"Nasıl?" diye sordum.

"Duysan şaşırırsın," dedi ve çarpık bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

Haklı olduğunu hissederek başımı salladım.

Bölüm 10

Koridorda daireme doğru yürüdük. Kapıyı açıp ışık yaktıktan sonra Nayda'nın ilk yaptığı şey odayı incelemek oldu. Askılığımı görünce dona kaldı.

"Kraliçe Jasra!" dedi.

"Evet. Maske isimli bir büyücüyle anlaşmazlık yaşadı," diye açıkladım. "Tahmin et, kim kazandı?"

Nayda sol elini kaldırdı ve yavaş yavaş bir desen çizdi —Jasra'nın ensesinin arkasında, sırtında, göğsünde ve sonra yine aşağıda. Yaptığı hareketlerin hiçbirini tanımadım.

"Bana senin de büyücü olduğunu söyleme," dedim. "Bugünlerde karşılaştığım herkes Sanatla ilgileniyor gibi."

"Büyücü değilim," diye yanıt verdi, "ve böyle bir eğitim almadım. Tek bir numaram var ve bu da büyücülük değil, ama her şey için kullanırım."

"Peki nedir bu numara?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi, sonra, "Tanrım, gerçekten de sıkı bağlanmış. Anahtar, mide ve belkemiği arasındaki sinir sisteminde bir yerde. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," diye yanıt verdim. "Büyüyü tamamen anlıyorum."

"Neden burada?"

"Kısmen oğlu Rinaldo'ya onu Maske'den kurtaracağıma söz verdiğim için ve kısmen oğlunun iyi davranması için bir teminat olarak."

Kapıyı kapatıp kilitledim. Döndüğümde bana bakıyordu

"Onu son zamanlarda gördün mü?" dedi sohbet havasında

"Evet. Neden?"

"Ah, özel bir sebebi yok."

"Birbirimize yardım etmeye çalıştığımızı sanıyordum," dedim.

"Kız kardeşimi arayacağımızı sanıyordum."

"Rinaldo hakkında özel bir şey biliyorsan bir dakika daha bekleyebilir."

"Yalnızca şu anda nerede olabileceğini merak ettim."

Döndüm ve sanat malzemelerimi sakladığım dolaba yürüdüm. Gerekli kalemleri alıp çizim masama götürdüm. Bunlar yaparken, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedim.

Bir karton parçası hazırladım, oturdum, gözlerimi kapattın ve çizmeye başlamadan önce Coral'ın imgesini zihnimde canlandırdım. Yine, zihnimdeki resim uygun büyülerle birleşirken bağlantı için yeterli olacak mı, merak ettim. Ama deneysel işlerle uğraşma zamanı değildi. Gözlerimi açtım ve çizmeye başladım. Saraylar'da kullanılan, Amber'dekilere benzer, ama yine de farklı teknikleri kullanıyordum. İki tekniği de kullanabiliyordum, ama ilk öğrendiğim teknikte daha hızlıydım.

Nayda gelip yanımda durdu ve aldırıp aldırmayacağım sormadan izlemeye başladı. Aldırmıyordum gerçi.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu.

"Kimi?"

"Luke'u."

"Bu akşam," diye yanıt verdim.

"Nerede?"

"Buradaydı."

"Şimdi burada mı?"

"Hayır."

"Onu en son nerede gördün?"

"Arden ormanında. Neden?"

"Ayrılmak için tuhaf bir yer."

Coral'ın kaşları üzerinde çalışıyordum.

"Tuhaf koşullar altında ayrıldık," dedim.

Gözlerde biraz daha çalışma, saçlarda biraz...

"Tuhaf mı? Ne açıdan?" diye sordu.

Yanaklara biraz daha renk...

"Boş ver," dedim.

"Tamam," dedi. "Muhtemelen o kadar önemli değildir."

Bu yeme atlamamaya karar verdim, çünkü aniden bir şey algılamaya başlamıştım. Geçmişte zaman zaman olduğu gibi, son dokunuşları yaparken Koz Kartına yoğunlaşmam uzanmak için yeterli olurdu ve...

"Coral!" dedim, hatlar hareket eder, perspektifler kayarken.

"Merlin...?" diye yanıt verdi. "Başım... başım belada."

Tuhaf bir şekilde, arka plan yoktu. Yalnızca siyahlık. Omzumda Nayda'nın elini hissettim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet... Burası karanlık," dedi. "Çok karanlık."

Elbette. Işık yokken Gölge’yi kullanamazsınız. Koz Kartı bile göremezsiniz.
"Desen seni oraya mı gönderdi?" diye sordum.
"Hayır," diye yanıt verdi.
"Elimi tut," dedim. “Daha sonra anlatabilirsin."
Elimi uzattım, o da uzandı.
"Onlar..." diye başladı.
Ve acı verici bir çakmayla bağlantı koptu. Nayda’nın yanımda gerildiğini hissettim.
"Ne oldu?" diye sordu.
"Bilmiyorum. Aniden bloke edildim. Hangi güçlerin karıştığını bilmiyorum."
"Ne yapacaksın?"
"Biraz sonra yine deneyeceğim," dedim. “Eğer bir tepki olayıysa, muhtemelen direnç şimdi yüksektir ve daha sonra düşebilir. En azından iyi olduğunu söylüyor."
Normalde taşıdığım Koz Kartlarını çıkardım ve Luke’unkini seçtim. Durumunun nasıl olduğunu görmek için şimdi iyi bir zaman gibi görünüyordu. Nayda karta bakıp gülümsedi.
"Onu kısa süre önce gördüğünü sanıyordum," dedi.
"Kısa sürede çok şey olabilir."
"Eminim çok şey olmuştur."
"Başına gelenler hakkında bir şey bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.
"Evet. Biliyorum."
Koz Kartını kaldırdım.
"Ne?" dedim.
"İddiaya girerim ona ulaşamayacaksın."
"Göreceğiz."
Yoğunlaştım ve uzandım. Tekrar uzandım. Yaklaşık bir dakika sonra alnımı siliyordum.
"Nereden bildin?" diye sordum.
"Luke da bağlantı girişimlerini bloke ediyor. O koşullar altında ben de aynısını yapardım."
"Hangi koşullar?"
Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bir sandalyeye gidip oturdu.

"Yine seninle değiş-tokuş yapacağım bir şeyim var," dedi.

"Yine mi?"

Onu inceledim. Kafamda bir şimşek çaktı ve yerine oturdu.

"Ona 'Rinaldo' değil 'Luke' diyorsun," dedim.

"Evet, öyle."

"Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Gülümsemeye devam etti.

"Gidip tahliye bildirisi büyümü harcadım," dedim. “Ama şikayet edemem. Muhtemelen hayatımı kurtardı. Bunu dolaylı bir şekilde sana mı borçluyum?"

"Bundan gurur duymuyorum. Ama kabul ediyorum."

"Sana yine ne istediğini soracağım ve bana yardım etmek ya da beni korumak için olduğunu söylersen seni askılığa dönüştüreceğim."

Kahkaha attı.

"Şu anda önerilen her tür yardımı kabul edeceğini sanıyordum," dedi.

"'Yardım' derken ne kastettiğine bağlı."

"Bana aklındakini anlatırsan, ben yardım edip edemeyeceğimi söylerim."

"Tamam," dedim. “Ama konuşurken üstümü değiştireceğim. Bu giysiyle bir kaleye saldırmak içimden gelmiyor. Sana pamuklu giysilerden daha sağlam bir şey önerebilir miyim?"

"Ben rahatım. Bağevi’nden başla, olmaz mı?"

"Tamam," dedim ve daha sağlam bir şeyler giyerken anlatmaya başladım. Artık benim için güzel bir kadın değil, insan bedeninde, şekilsiz bir varlıktı. Ben konuşurken oturdu ve birbirine geçirdiği parmaklarının arasından duvara ya da ötesine baktı. Bitirdiğim zaman bakmaya devam etti ve ben gidip çizim masamdan Coral’ın Koz Kartını aldım, yine denedim, ama ulaşamadım. Luke’un kartını da denedim ve sonuç aynı oldu.

Luke’un kartını desteye yerleştirmek, desteyi düzeltmek ve kutusuna kaldırmak üzereyken bir alttaki kart gözüme çarptı ve bir dizi anı ve spekülasyon şimşek gibi zihnimden geçti

Kartı aldım, odaklandım. Uzandım...

"Evet, Merlin?" dedi birkaç saniye sonra. Bir terasta, küçük bir masanın yanında oturmuş —arkasında bir şehir silueti vardı- bir espresso fincanı gibi görünen şeyi minik, beyaz bir tabağa indiriyordu.

"Hemen şimdi. Acele et," dedim. “Bana gel."

Bağlantı kurulduğunda Nayda alçak bir hırlama çıkarmaya başlamıştı. Ayağa kalktı, tam Mandor adım atarken gözlerini Koz Kartına dikerek bana doğru geldi. Uzun boylu, siyahlara bürünmüş şekil, önünde belirdiğinde durdu. Birkaç saniye birbirlerine ifadesiz yüzlerle baktılar, sonra Nayda ellerini kaldırarak ona doğru uzun, kayar gibi bir adım attı. Mandor'un elini daldırdığı derin bir iç cepten tek bir keskin, metalik tıklama geldi.

Nayda dondu.

"İlgi çekici," dedi Mandor, sol elini kaldırıp Nayda’nın yüzünün önünden geçirerek. Kadının gözleri eli takip etmedi.

"Daha önce bahsettiğin buydu. Sanırım adı Vinta demiştin."

"Evet, ama şimdi Nayda."

Bir yerlerden küçük, koyu renk bir metal top çıkardı, sol avcunun içine koydu ve kadına doğru uzattı. Top yavaşça harekete geçti, ters saat yönünde dönmeye başladı. Nayda haykırmayla inleme arası tek bir ses çıkardı, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi. Durduğum yerden, ağzından salya damlamakta olduğunu görebiliyordum.

Mandor hızla arkaik bir Thari lehçesinde, takip edemediğim bir şey söyledi. Kadın olumlu yanıt verdi.

"Sanırım gizemini çözdüm," dedi Mandor. “Tepki ve Yüksek Baş eğdirmeler derslerini hatırlıyor musun?"

"Biraz," dedim. “Teorik olarak. Konu o kadar ilgimi çekmemişti."

"Yazık," dedi. “Mezuniyet sonrası kursu gibi bir şey için Suhuy’a başvurmalısın."

"Bana söylemeye çalıştığın...?"

"Önünde, cazip bir insan bedeninde gördüğün yaratık bir ty’iga’dır," diye açıkladı.

Bakakaldım. Ty’igalar normalde Kenar’ın ötesinde yaşayan bedensiz bir iblis ırkıdır. Çok güçlü olduklarını ve kontrol edilmelerinin güç olduğunu duyduğumu hatırlıyordum.

"Ah... bunun halımı salyalamasını engelleyebilir misin?" dedim.

"Elbette," diye yanıt verdi ve küreyi serbest bıraktı. Küre kadının önünde yere düştü. Sıçramadı, kadının çevresinde hızla çember çizerek yuvarlanmaya başladı.

"Ayağa kalk," dedi Mandor, “ve yere beden sıvıları akıtmayı kes."

Kadın emredildiği gibi yaptı, boş bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Şu sandalyeye otur," dedi Mandor, biraz önce Nayda’nın oturduğu sandalyeyi işaret ederek.

Kadın itaat etti ve yuvarlanan top, onun hareketlerine göre kendini ayarlayarak sandalyenin çevresinde çember çizmeye başladı.

"Ben serbest bırakmadığım sürece bu bedeni terk edemez," dedi Mandor. “Ve güç küremle ona her tür işkenceyi yapabilirim. Şimdi istediğin yanıtları alabilirim. Bana soruların ne olduğunu söyle."

"Şu anda bizi duyabiliyor mu?"

"Evet, ama ben izin vermediğim sürece konuşamaz."

"Eh, gereksiz acı vermenin alemi yok. Tehdidin kendisi terli olabilir. Neden beni takip ettiğini bilmek istiyorum."

"Pekala," dedi Mandor. “Soru bu, ty’iga. Yanıt ver!"

"Onu korumak için takip ediyorum," dedi ifadesiz bir sesle.

"Bunu zaten işittim," dedim. “Nedenini bilmek istiyorum."

"Neden?" diye tekrarladı Mandor.

"Zorunluyum," diye yanıt verdi.

"Neden zorunlusun?" diye sordu Mandor.

"Ben..." Kadın dişlerini alt dudağına geçirdi ve yine kan akmaya başladı.

"Neden?"

Kadının yüzü kızardı, alnında ter damlaları belirdi. Gözleri hâlâ odak kazanmamıştı, ama gözyaşlarıyla doluydu. Çenesinden aşağı ince bir kan sızıntısı akıyordu. Mandor sıktığı yumruğunu uzattı, açtı ve bir başka metal top ortaya çıktı. Bu topu kadının alnının yirmi beş santim kadar önüne getirip bıraktı. Top havada asılı kaldı.

"Acının kapıları açılsın," dedi ve topa hafif bir fiske attı.

Küçük küre hemen harekete geçti. Elips çizerek yavaşça başının çevresinde dolanmaya başladı, her yörüngede şakakların yakınından geçiyordu. Kadın feryat etmeye başladı.

"Sus!" dedi Mandor. “Sessizce acı çek!"

Kadının yanaklarından aşağı gözyaşları akıyordu, çenesinden hâlâ kan sızıyordu...

"Kes şunu!" dedim.

"Pekala." Mandor uzandı ve topu bir an sol elinin başparmağıyla orta parmağı arasında sıktı. Bıraktığı zaman top, kadının sağ kulağının biraz ötesinde sabit kaldı. “Şimdi soruyu yanıtlayabilirsin," dedi Mandor. “Bu

yapabileceklerimin küçük bir örneğiydi. Bunu seni yok edene kadar arttırabilirim."

Kadın ağzını açtı, ama sözcük çıkmadı. Yalnızca boğulur gibi bir ses.

"Bunu yanlış yapıyoruz sanırım," dedim. “Bu soru-yanıt işi yerine normal şekilde konuşmasını sağlayabilir misin?"

"Onu duydun," dedi Mandor. “Bu benim de isteğim."

Kadın inledi, sonra, “Ellerim... Lütfen onları serbest bırak," dedi.

"Yap," dedim.

"Serbestler," diye bildirdi Mandor.

Kadın parmaklarını gerdi.

"Bir mendil, bir havlu..." dedi kadın yumuşak sesle.

Yakındaki şifonyerin çekmecesini açtım ve bir mendil çıkardım. Kadına doğru uzatırken Mandor bileğimi yakaladı ve mendili aldı. Mendili kadına fırlattı, kadın yakaladı.

"Küremin yörüngesinin içine uzanma," dedi bana.

"Ona zarar vermem," dedi kadın, gözlerini, yanaklarını ve çenesini silerken. “Size söyledim, yalnızca onu korumak istiyorum."

"Bundan daha fazla bilgi talep ediyoruz," dedi Mandor, yine küreye uzanarak.

"Bekle," dedim. Sonra kadına, “En azından neden bana söyleyemeyeceğini söyleyemez misin?"

"Hayır," diye yanıt verdi kadın. “Aynı yere varır."

Aniden bunu tuhaf bir programlama problemi gibi gördüm ve farklı bir taktik denemeye karar verdim.

"Her durumda beni korumalısın, değil mi?" dedim. “Birincil görevin bu."

"Evet."

"Ve seni bu göreve kimin, neden koştuğunu söyleyemezsin."

"Evet."

"Diyelim ki beni korumanın tek yolu bana bunları söylemen."

Alnı kırıştı.

"Ben..." dedi. “Ama... Tekyol mu?"

Gözlerini kaldırdı ve ellerini yüzüne götürdü.

"Ben... O zaman söylemem gerekir."

"Şimdi bir yere varıyoruz," dedim. “Birincil görevini yerine getirmek için ikinci emri ihlal edebilirsin."

"Evet, ama gerçek olmayan bir durum tanımladın," dedi.

"Gerçek bir durum görebiliyorum," dedi Mandor aniden.

"Var olmazsan bu emri uygulayamazsın. Bu yüzden, seni yok etmeme izin verirsen birincil emri ihlal etmiş olursun. Bu soruları yanıtlamazsan seni yok edeceğim."

Kadın gülümsedi.

"Sanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Begma başbakanının kızı gizemli koşullar altında, odasında ölü bulunursa politik durumun ne olacağını Merlin'e sor. Özellikle de kardeşinin kaybolmasından sorumluyken."

Mandor kaşlarını çatıp bana baktı.

"Bunun ne hakkında olduğunu anlamadım," dedi.

"Fark etmez," dedim. "Yalan söylüyor. Ona bir şey olursa gerçek Nayda geri döner. George Hansen, Meg Devlin ve Vinta Bayle'ye böyle olduğunu gördüm."

"Normalde öyle olur," dedi, "ama bir şey var. Ben bedenlerini ele geçirdiğim zaman hepsi canlıydı. Ama Nayda ciddi bir hastalık sebebiyle yeni ölmüştü. Ama tam da ihtiyaç duyduğum şeydi, bu yüzden bedeni ele geçirip iyileştirdim. O artık burada değil. Ben bedeni terk edersem bir ceset ya da bir insan-sebzeyle baş başa kalırsınız."

"Blöf yapıyorsun," dedim, ama Vialle'nin Nayda'nın hasta olduğunu söylediğini hatırladım.

"Hayır," dedi. "Yapmıyorum."

"Fark etmez," dedim ona.

"Mandor," dedim, ona dönerek, "bu bedeni terk etmesini ve beni takip etmesini engelleyebileceğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diye yanıt verdi.

"Tamam, Nayda," dedim. "Ben bir yere gidiyorum ve orada büyük tehlike içinde olacağım. Beni takip etmene ve almış olduğun emirleri yerine getirmene izin vermeyeceğim."

"Yapma," diye yanıt verdi.

"Ben işimi yapmaya giderken seni burada tutsak bırakmak dışında seçenek vermiyorsun bana."

İçini çekti.

"Demek birinci emri yerine getirmek için ikincisini ihlal etmemin bir yolunu buldun. Çok akıllıca."

"O zaman bilmek istediğimi şeyleri anlatacak mısın?"
Başını iki yana salladı.
"Söylemem fiziksel olarak imkansız," dedi. “Bu bir irade meselesi değil. Ama... sanırım dolaylı bir yol buldum."
"O nedir?"
"Sanırım güvenliğini isteyen üçüncü bir şahsa söyleyebilirim."
"Yani..."
"Sen bir süreliğine odayı terk edersen, sana açıklayamayacağım şeyleri ağabeyine söyleyebilirim."
Mandor’la göz göze geldik. Sonra, “Ben bir süreliğine koridora çıkacağım," dedim.
Ve çıktım. Duvardaki halıyı incelerken beni rahatsız eden bir sürü şey vardı ve bunların en büyüğü, Mandor’un ağabeyim olduğunu ona söylememiş olmam değildi.
Uzun süre sonra kapı açıldı ve Mandor iki yöne baktı. Ona doğru ilerlemeye başladığım zaman elini kaldırdı. Durdum, o dışarı çıktı ve bana doğru geldi. İlerlerken bakınmaya devam etti.
"Burası Amber sarayı mı?" diye sordu.
"Evet. Belki en tutulan kanat değil, ama ben ev, diyorum."
"Daha rahat koşullar altında görmek isterim," dedi.
Başımı salladım. “Tamam. Randevulaştık. Ee, anlat bana, orada ne oldu?"
Bakışlarını kaçırdı, duvar halısını incelemeye girişti.
"Çok tuhaf," dedi. “Yapamam."
"Ne demek istiyorsun?"
"Bana hâlâ güveniyorsun, değil mi?"
"Elbette."
"O zaman bu konuda da güven. Öğrendiklerimi sana anlatmamak için iyi bir sebebim var."
"Hadi ama, Mandor! Ne haltlar dönüyor?"
"Ty’iga senin için tehlike değil. Gerçekten de iyiliğini düşünüyor."
"O zaman yeni olan ne? Neden olduğunu bilmek istiyorum."
"Bırak," dedi, “şimdilik. Bu şekilde daha iyi."
Başımı iki yana salladım. Yumruğumu sıktım ve vuracak bir şey bulmak için bakındım.
"Nasıl hissettiğini biliyorum, ama bırakmanı istiyorum senden," dedi.

"Bilginin bir şekilde bana zarar vereceğini mi kastediyorsun?"
"Bunu söylemedim."
"Yoksa bana söylemekten korktuğunu mu?"
"Bırak dedim!" dedi.
Döndüm ve kendime hakim oldum.
"İyi bir sebebin olmalı," dedim sonunda.
"Var."
"Bu konuda pes etmeyeceğim," dedim. “Ama böyle bir dirence karşı inat edecek zamanım yok. Tamam, sebeplerin var ve benim de başka bir yerde acil işim var."
"Jurt, Maske ve Brand’in güçlerini kazandığı Kale’den bahsetti," dedi.
"Evet, ben de oraya gidiyorum."
"Sana eşlik edeceğini düşünüyor."
"Yanılıyor."
"Ben de onu yanına almamanı önerirdim."
"Ben işleri yoluna koyana dek onu tutar mısın?"
"Hayır," dedi, “çünkü ben de seninle geliyorum. Ama gitmeden önce onu derin bir transa sokacağım."
"Ama yediğimiz yemekten bu yana neler olduğunu bilmiyorsun. Çok şey oldu ve hepsini sana anlatmak için zamanım yok."
"Fark etmez," dedi. “Dost canlısı olmayan bir büyücü, Jurt ve tehlikeli bir yerle ilgili olduğunu biliyorum. Bu kadarı yeterli. Seninle gelip yardım edeceğim."
"Ama bu yeterli olmayabilir," diye itiraz ettim. “Biz yeterli olmayabiliriz."
"Öyle olsa bile, ty’iga’nın seni engelleyebileceğini düşünüyorum."
"Onu kastetmiyordum. Kapının yanındaki kaskatı hanımefendiyi kastediyordum."
"Ben de sana onu soracaktım. Cezalandırdığın bir düşman mı?"
"Eskiden düşmanımdı, evet. Kötücül, güvenilmezdir ve zehirli bir ısırığı vardır. Aynı zamanda tahtını kaybetmiş bir kraliçedir. Ama onu ben dondurmadım. Peşimdeki büyücü dondurdu. Bir dostun annesidir ve onu kurtarıp güvende olması için buraya getirdim. Şimdiye dek onu serbest bırakmak için sebebim yoktu."
"Ah, eski düşmanına karşı bir müttefik olarak kullanacaksın."

"Kesinlikle. Gideceğim yeri iyi tanıyor. Ama benden hoşlanmıyor ve iş yapılması güç biri. Oğlu bana onu güvenilir kılmama yetecek kadar cephane verdi mi, bilmiyorum,"

"Gerçekten faydalı olacağını hissediyor musun?"

"Evet. Onun düşmanlığının benim yanımda olmasını istiyorum. Ve iyi bir büyücü olduğunu biliyorum."

"Fazladan iknaya ihtiyaç duyarsa, yalnızca tehditler ve rüşvetler var. Saf estetik kaygılarla tasarladığım ve dekore ettiğim birkaç kişisel cehennemim var. Hızlı bir turu etkileyici bulabilir. Diğer yandan, bir çömlek dolusu mücevher de çağırabilirim."

"Bilmiyorum," dedim. “Amaçları biraz karmaşık. Bırak bunu becerebildiğimce ben halledeyim."

"Elbette. Yalnızca öneriyordum."

"Benim gördüğüm şekliyle, sıradaki iş onu uyandırmak, teklifi yapmak ve tepkisini tahmin etmeye çalışmak."

"Buradaki akrabalarından götürebileceğin kimse yok mu?"

"İçlerinden herhangi birine, yapacağım şeyi açıklamaktan korkuyorum. Random dönene kadar yapmamam emriyle sonuçlanabilir bu açıklama. Bekleyecek zamanım yok."

"Saraylar’dan destek kuvvet çağırabilirim."

"Buraya mı? Amber’e mi? Random bunu duyarsa boynuma dek pisliğe batarım. İhanetten kuşkulanmaya başlar." Gülümsedi.

"Burası bana evimi hatırlatıyor," dedi, kapıma dönerek.

İçeri girdiğimizde Nayda’nın elleri dizlerinde, otuz santim önünde süzülen topa bakarak oturduğunu gördüm. Diğer top yerde yavaş yavaş çember çizmeye devam ediyordu.

Bakışlarımın nereye yöneldiğini gören Mandor, “Çok hafif bir trans durumu. Bizi işitebilir. Dilediğin an onu uyandırabilirsin," dedi.

Başımı salladım ve sırtımı döndüm. Jasra’nın sırasıydı.

Üzerine asılmış giysileri kaldırdım ve odanın karşısındaki sandalyeye koydum. Sonra bir kumaş ve bir lavabo aldım, yüzündeki palyaço makyajını temizledim.

"Bir şey unutuyor muyum?" dedim, kendi kendime.

"Bir bardak su ve bir ayna," dedi Mandor.

"Ne için?"

"Susuz olabilir," diye yanıt verdi, “ve kendine bakmak isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Bu konuda haklısın," dedim ve bir sehpa çektim. Üzerine bir sürahi ve bir kadeh koydum; bir tane de el aynası.

"Aynı zamanda, büyüyü kaldırdığın zaman yere düşmesi olasılığına karşılık ona destek olmanı öneririm."

"Doğru."

Sol kolumu omuzlarına doladım, ölümcül ısırığını düşünüp geri çekildim ve onu bir elimle, bir kol boyu uzakta tuttum.

"Beni ısırırsa hemen kendimden geçerim," dedim. “Kendini savunmaya hazır ol."

Mandor havaya bir başka metal top attı. Top çizdiği yayın zirvesinde uzun süre kaldı, sonra eline düştü.

"Tamam," dedi, sonra büyüyü başlatan sözcükleri söyledi.

Korktuğum kadar dramatik bir şey olmadı. Kadın yığıldı ve ona destek oldum. “Güvendesin," dedim ve en tanıdık ismi kullanarak ekledim, “Rinaldo burada olduğunu biliyor. Burada bir sandalye var. Biraz su ister misin?"

"Evet," diye yanıt verdi ve kadehe su doldurup uzattım.

İçerken gözleri dolanıyor, her şeyi içine alıyordu. Hemen kendine gelip gelmediğini merak ettim. Belki de suyunu yudumlarken zaman kazanıyor, beyni çalışıyor, parmakuçlarında büyüler dans ediyordu. Gözleri birkaç kez ölçüp biçerek Mandor’a çevrildi, ama Nayda’ya uzun uzun, sert sert baktı.

Sonunda kadehi indirip gülümsedi.

"Tutsağın olduğumu anlıyorum, Merlin," dedi, hafifçe boğulur gibi. Bir yudum daha aldı.

"Konuk," dedim.

"Ah. Bu nasıl oldu? Davetini kabul ettiğim aklımda kalmamış."

"Seni kaskatı kesilmiş durumda Dört Dünya Kalesi’nden buraya getirdim," dedim.

"Ve 'burası' neresi olabilir?"

"Amber Sarayı’ndaki dairem."

"Demek tutsağım," diye bildirdi.

"Konuk," diye tekrarladım.

"Bu durumda, bizi tanıştırmalısın, değil mi?"

"Beni affet. Mandor, karşındaki Ekselansları Jasra, Kashfa Kraliçesi." (Bilerek En Asil kısmını eklemedim.) “Majesteleri, ağabeyim Lord Mandor’u tanıtmak isterim."

Jasra başını eğdi, Mandor yaklaştı, bir dizinin üzerine çöktü ve kadının elini dudaklarına götürdü. Bu tür saray jestlerinde benden daha iyidir, acıbadem kokusunu almak için kadının elinin tersini koklamamıştı bile. Kadının bu tavırdan hoşlandığını söyleyebilirim. Daha sonra onu incelemeye devam etti.

"Buradaki kraliyet ailesinde Mandor isimli birinin olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Mandor Kaos Sarayları’ndan, Sawall düklüğünün vârisidir," diye yanıt verdim.

Gözleri irileşti.

"Ve ağabeyin olduğunu söylüyorsun."

"Evet."

"Beni şaşırtmayı basardın," dedi. “İki soydan geldiğini unutmuştum."

Gülümsedim, başımı salladım, yana çekildim ve işaret ettim.

"Ve bu..." diye başladı.

"Nayda’yı tanıyorum," dedi. “Kız neden... meşgul?"

"Bu çok karmaşık bir durum," dedim, “ve daha ilginç bulacağından emin olduğum başka konular var."

Bir kaşını kaldırdı.

"Ah! O kırılgan, kolay yok olan şey, gerçek," dedi. “Bu kadar çabuk yüzeye çıktığında genellikle klostrofobik koşullar vardır. Benden istediğin ne?"

Gülümsememi korudum.

"Koşulları takdir edebilmek iyi bir şey," dedim.

"Amber’de, canlı ve hücre olmayan bir yerde, gönül alan tavırları olan iki beyefendiyle birlikte olduğum gerçeğini takdir ediyorum. Aynı zamanda en son anılarımın işaret ettiği zor şartlar altında olmadığım gerçeğini de takdir ediyorum. Bundan kurtulmamı sana mı borçluyum?"

"Evet."

"Bir şekilde, bunu özgecilik adına yaptığından kuşku duyuyorum."

"Rinaldo için yaptım. Bir kez seni kurtarmaya çalıştı ve bozguna uğradı. Sonra işe yarayabilecek bir yol düşündüm ve denedim. İşe yaradı."

Oğlunun adını telaffuz ettiğimde yüz kasları gerildi. “Luke" yerine kendi verdiği ismi tercih edeceğini düşünmüştüm.
"O iyi mi?" diye sordu.
"Evet," dedim, bunun doğru olduğunu umarak.
"O zaman neden burada değil."
"Dalt ile bir yerlerde. Nerede olduğundan emin değilim. Ama..."
Nayda tam o sırada küçük bir ses çıkardı ve hepimiz ona baktık. Ama yerinden kıpırdamadı. Mandor bana sorarcasına baktı, ama başımı hafifçe iki yana salladım. Henüz uyandırılmasını istemiyordum.
"O barbar, oğlumu kötü etkiledi," diye yorum yaptı Jasra.
Yine boğulur gibi oldu ve bir yudum daha su aldı. “Rinaldo’nun at sırtında kaba şeyler yapmak yerine saray zarafetini öğrenmesini istemiştim," diye devam etti. Mandor’a baktı ve küçük bir gülümseme bahşetti. “Bu konuda hayal kırıklığına uğradım. Sudan daha güçlü bir şeyin var mı?"
"Evet," diye yanıt verdim, bir şarap açtım ve Jasra için bir kadeh doldurdum. Mandor’a, ardından şişeye baktım, ama başını iki yana salladı. “Ama itiraf etmelisin ki ikinci sınıfta UCLA’yla yaptığımız atletizm müsabakasında oldukça başarılı oldu," dedim, oğlundan ümidini tamamen kesmesin diye. “Bu kısmen hayatın daha enerjik tarafından ileri geliyor."
Kadehi alırken gülümsedi.
"Evet. O gün dünya rekoru kırdı. Son engeli aşmasını hâlâ hatırlıyorum."
"Orada mıydın?"
"Ah, evet. Tüm müsabakalarınızı izledim. Senin koşmanı bile izledim," dedi. “Kötü değildin."
Şarabını yudumladı.
"Senin için yemek getirtmemi ister misin?" diye sordum.
"Hayır, pek aç değilim. Biraz önce gerçeklerden bahsediyorduk..."
"Evet, öyle. Kale’de, Maske ile aranızda bir büyü savaşı geçtiğini anlıyorum..."
"Maske?" dedi.
"Şimdi oraya hükmeden mavi maskeli büyücü."
"Ah, evet. Öyle."
"Hikayeyi doğru anlamış mıyım?"
"Evet, ama savaş oldukça travmatikti. Tereddüdümü affet. Şaşırmıştım ve zamanında savunmaya geçemedim. Aslında her şey bu kadardı. Bir daha

olmayacak."

"Bundan eminim. Ama..."

"Beni kaçırdın mı?" diye sözümü kesti. “Yoksa beni kurtarmak için Maske ile savaştın mı?"

"Savaştık," dedim.

"Maske’yi hangi koşullar altında bıraktın?"

"Bir gübre yığınının altında," dedim.

Güldü.

"Harika! Mizah anlayışı olan erkeklerden hoşlanırım."

"Geri dönmeliyim," diye ekledim.

"Ah. Neden o?"

"Çünkü Maske benim düşmanımla ittifak yaptı. Ölmemi isteyen, Jurt isimli biriyle."

Hafifçe omuzlarını silkti.

"Maske seninle boy ölçüşemiyorsa, Maske ve bu adam neden sorun yaratsın, anlamıyorum."

Mandor boğazını temizledi.

"Affınıza sığınarak," dedi. “Ama Jurt Saraylar’dan bir şekildeğiştiren ve düşük düzeyde bir büyücüdür. Gölge üzerinde gücü de vardır."

"Sanırım bu fark yaratır," dedi Jasra.

"İkisinin yapmayı planladıkları şey kadar değil," dedim.

"Maske’nin Jurt’u merhum kocanın yaşadığı süreçten geçirmeyi planladığına inanıyorum. Güç Kaynağı ile ilgili bir şey."

"Hayır!" diye haykırdı. Ayağa fırlamış, şarabının kalanı, karmaşık pastoral desenleri için satın aldığım Tebriz halısı üzerinde, Nayda’nın tükürüklerine ve kan damlalarına karışmıştı.

"Bir daha olmamalı!"

Gözlerinden bir fırtına gelip geçti. İlk defa kırılgan göründü.

"Onu bu yüzden kaybettim…" dedi.

Sonra o an geçti. Sertlik geri döndü.

"Şarabımı bitirmemiştim," dedi ve oturdu.

"Bir kadeh daha doldururum," dedim.

"Sehpanın üzerinde duran bir ayna mı?"

Bölüm 11

Kendine çeki düzen vermesini beklerken pencerenin dışındaki karları izledim ve sırtım ona dönükken gizli gizli Coral'a ve Luke'a ulaşmaya çalıştım. Ama şansım yoktu. Benden ödünç aldığı tarağı, fırçayı ve aynayı kenara bıraktığı zaman, saçları kadar düşüncelerini de düzenlediğini, tekrar konuşmaya hazır olduğunu tahmin ettim. Yavaşça dönüp yaklaştım.

İfadesizlik egzersizi yaparak birbirimizi inceledik, sonra sordu, “Amber'de beni uyandırdığını bilen başkası var mı?"

"Hayır," diye yanıt verdim.

"Güzel. Demek buradan canlı ayrılmam için bir şans var. Sanırım Maske ve Jurt'e karşı yardımımı istiyorsun."

"Evet."

"Tam olarak nasıl bir yardım düşünüyorsun ve karşılığını nasıl ödeyeceksin?"

"Kale'ye girmeyi ve Maske ile Jurt'u etkisiz hale getirmeyi düşünüyorum," dedim.

"'Etkisiz hale getirmek' mi? Bu 'öldürmek' yerine kullandığın o küçük örtmecelerden biri mi?"

"Sanırım öyle," diye yanıt verdim.

"Amber titizliği ile tanınmaz," dedi. “Amerikan gazeteciliğinin etkisinde kalmışsın. Dernek Kale'yi tanıdığımı biliyorsun ve o ikisini öldürmene yardım etmemi istiyorsun. Doğru mu?"

Başımı salladım.

"Rinaldo geç kalacak olursan ve Jurt dönüşüm ayinini tamamlarsa, aynı gücü ona karşı kullanmanın bir yolunu biliyor olabileceğini söyledi," diye açıkladım.

"O notlarda düşündüğümden daha ileriye gitmiş." dedi.

"Yaşamlarımız buna bağlı olduğuna göre sana karşı dürüst olacağım: Evet, böyle bir teknik var. Ama hayır, bize faydası olmaz. Gücü o şekilde kullanmak için bazı hazırlıklar gereklidir. Uzanıp bir anda yapabileceğim bir şey değil."

Mandor boğazını temizledi.

"Jurt'u Saraylar'a tutsak olarak götürme olasılığı varsa, onu ölü görmemeyi tercih ederim," dedi. "Disiplin altına alınabilir. Onu gerçekte... sizin belirttiğiniz şeklin dışında etkisiz hale getirmenin bir yolu olabilir."

"Ya yoksa?" diye sordum.

"O zaman onu öldürmenize yardım ederim," dedi. "Jurt'e yönelik hayaller kurmuyorum, ama kendimi bir şeyler denemek zorunda hissediyorum. Korkarım Jurt'u kaybetmek babamızı ölümün eşiğinden aşırabilir."

Bakışlarımı kaçırdım. Haklı olabilirdi. Sawall'ın ölümü Mandor'un unvanı kazanması ve dikkate değer miktarda mülkün kontrolünü ele geçirmesi anlamına gelse de, bu bedeli ödemeye gönüllü olmadığından emindim.

"Anlıyorum," dedim. "Bu aklıma gelmemişti."

"Bana onu teslim almam için bir şans verin. Başarısız olursam, ne yapılması gerekiyorsa size katılırım."

"Kabul," dedim, Jasra'nın nasıl karşılayacağını görmek için izleyerek.

Yüzünde meraklı bir ifadeyle bizi izliyordu.

"'Babamız' mı?" dedi.

"Evet," diye yanıt verdim. "Bundan bahsetmeyecektim, ama madem ortaya çıktı, Jurt bizim küçük kardeşimiz."

Suç ortaklığı kokusu üzerine kadının gözleri aydınlanmıştı.

"Bu bir aile içi iktidar mücadelesi, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım o şekilde ifade edilebilir," dedim.

"Aslında pek değil," dedi Mandor.

"Sizinki Saraylar'da önemli bir aile mi?"

Mandor omuzlarını silkti. Ben de aynısını yaptım. Bu durumdan kâr etmenin yolunu aradığını hissediyordum ve onu engellemeye karar verdim.

"Eldeki işi konuşuyorduk," dedim. "Üçümüzü oraya nakletmek ve Maske'nin meydan okumasını kabul etmek istiyorum. Yolumuza çıkarsa Jurt'u durdururuz ve onu Mandor'a teslim ederiz. Onu teslim almak imkansız çıkarsa, sonuna kadar gideriz. Bizimle misin?"

"Henüz ücreti konuşmadık," dedi.

"Tamam," diye kabul ettim. "Bu konuyu Rinaldo ile tartıştık ve benden kan davasına son verdiğini sana söylememi istedi. Caine öldüğünde Amber ile hesabının kapandığını düşünüyor. Bunu kabul edersen seni serbest bırakmamı istedi ve kaledeki yeni efendiye karşı yardım etmene karşılık

Dört Dünya Kalesi’ni senin egemenliğine vermemi önerdi. Onun deyişiyle, nokta. Ne diyorsun?"

Jasra kadehi kaldırdı ve uzun, yavaş bir yudum aldı. Bu anlaşmadan daha fazla şey elde etmeye çalışarak direnecekti, biliyordum.

"Rinaldo ile yeni mi konuştun?" dedi.

"Evet."

"Bu plana bu kadar katılıyorsa neden burada, bizimle olmak yerine Dalt ile birlikte, anlamıyorum."

İçimi çektim.

"Tamam, sana hikayeyi anlatacağım," dedim. “Ama bizimle birlikteysen, kısa süre sonra harekete geçmek istiyorum."

"Anlat," dedi.

Arden’de o gece yaşadığımız macerayı anlattım, yalnız Vialle’nin Luke’u koruma altına alışını atladım. Ben hikayeyi anlattıkça Nayda daha da heyecanlı görünüyor, zaman zaman küçük iniltiler çıkarıyordu.

Bitirdiğim zaman Jasra elini Mandor’un koluna koydu, ayağa kalktı, yanından geçerken kalçalarını hafifçe ona sürttü ve gidip Nayda’nın önünde durdu.

"Şimdi yüksek bir Begmalı memurun kızının neden burada tutsak olduğunu anlat," dedi.

"İşlerime karışmaktan hoşlanan bir iblisin hâkimiyeti altında," diye açıkladım.

"Gerçekten mi? Sık sık iblislerin ne tür hobileri olduğunu merak etmişimdir," diye yorum yaptı. “Ama bu iblis ilgi duyabileceğin bir şey söylemeye çalışıyor gibi. Kısa süre için konuşmasına izin verirseniz, daha sonra teklifinizi değerlendireceğime söz veriyorum."

"Zaman daralıyor," dedim.

"Bu durumda yanıtım hayır," dedi bana. “Beni bir yere kilitleyin ve Kale’ye bensiz gidin."

Mandor’a bir bakış fırlattım.

"Henüz teklifinizi kabul etmediğime göre," diye devam etti Jasra, “Rinaldo olsa buna eğlence masrafı derdi."

"Ben bir zarar göremiyorum," dedi Mandor.

"O zaman bırak konuşsun," dedim.

"Konuşabilirsin, ty’iga," dedi.

Ama Nayda’nın ilk sözleri Jasra’ya değil banaydı:

"Merlin, sana eşlik etmeme izin vermelisin."
Gidip karşısında durdum.
"Kesinlikle olmaz," dedim.
"Ama neden?" diye sordu.
"Çünkü beni koruma saplantın, risk almam gereken bir durumda beni engelleyecektir."
"Bu benim doğam," diye karşılık verdi.
"Ve benim sorunum," dedim. “Kötü bir niyetim yok. Bütün bunlar sona erdikten sonra seninle konuşmak isterim, ama bu seferlik burada oturman gerekecek."
Jasra boğazını temizledi.
"Tüm mesaj bu mu? Yoksa bana da söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Jasra.
Uzun bir sessizlik oldu, sonra, “Sen onlara eşlik edecek misin?" diye sordu Nayda.
Jasra da uzun uzun düşündü, sonra sözcüklerini tartarak yanıt verdi:
"Bu kişisel, gizli bir operasyon," dedi. “Merlin'in Amber’deki büyüklerinin hoş göreceğini sanmıyorum. İşbirliği yaparsam kazançlı çıkacağım doğru, ama büyük riske de gireceğim. Elbette özgürlüğümü ve Kale’yi istiyorum. Neredeyse adil bir anlaşma. Ama kan davası iddiamdan vazgeçmemi de istiyor. Bunun burada anlamı olduğu ve Amber hiyerarşisinin daha sonra bir baş belası olarak beni avlamayacağını nasıl bilebilirim? Merlin bu şekilde sinsi sinsi iş yaparken diğerleri adına konuşamaz."
Bir şekilde bu bana yöneltilmiş bir soru haline gelmişti ve gerçekten de yanıtım olmayan iyi bir soru olduğundan, ty’iga’nın söyleyecek bir şeyi olması beni memnun etmişti.
"Onlara eşlik etmen ve verebileceğin her tür yardımı vermenin senin çıkarına olduğu konusunda seni ikna edebileceğime inanıyorum," dedi.
"Lütfen, başla," dedi Jasra.
"Bu konuda seninle yalnız görüşmem gerek."
Jasra gülümsedi. Entrikaya düşkünlüğünden olsa gerekti.
"Ben kabul ederim," dedi.
"Mandor, şimdi söylemesi için zorla onu," dedim.
"Dur!" dedi Jasra. “Bu özel sohbeti yapacağım, aksi halde yardımımı unutabilirsiniz."

En büyük sorunumuz bu olursa, Jasra, Jurt'ten kurtulmak için Kaynak'ı kullanamayacaksa bize ne kadar faydası dokunur, diye merak etmeye başladım. Doğru, Kale'yi tanıyordu.

Ama ne kadar yetenekli bir büyücü olduğunu kesin olarak bilmiyordum.

Diğer yandan, bu işin hallolmasını istiyordum ve bir büyücünün daha olması durumu farklılaştırabilirdi.

"Nayda," dedim, "Ambere zarar verebilecek bir şey mi planlıyorsun?"

"Hayır," diye yanıt verdi.

"Mandor, ty'iga'lar neyin .üzerine yemin ederler?" diye sordum.

"Etmezler," dedi.

"Her neyse," dedim. "Ne kadar zaman istiyorsun?"

"Bize on dakika ver," dedi bana.

"Yürüyüşe çıkalım," dedim Mandor'a.

"Elbette," diye kabul etti ve Nayda'ya doğru bir metal top daha attı. Top diğerlerine katılarak kadının çevresinde, bel seviyesinin biraz üstünde dönmeye başladı.

Gitmeden önce masamın çekmecesinden bir anahtar aldım.

Koridora çıkar çıkmaz sordum, "Jasra'nın onu kurtarmasının yolu var mı?"

"Çıkmadan önce eklediğim hapis çemberi varken, hayır," dedi, "Onu aşmanın yolunu herkes bulamaz ve bu da on dakika içinde kesinlikle yapılamaz.

"O lanet ty'iga sırlarla dolu," dedim. "Asıl tutsak olanın kim olduğunu merak etmeme sebep oluyor."

"Jasra'nın işbirliği yapması için biraz bilgi satıyor yalnızca," dedi. "Kendisi gelemeyecekse kadının bize eşlik etmesini istiyor, çünkü bu senin için fazladan koruma dernek."

"O zaman neden biz kalamıyoruz?"

"Öğrendiğim hiçbir şey buna ışık tutmuyor," dedi.

"Eh, birkaç dakikamız olduğuna göre, yapmam gereken küçük bir iş var. Buraya göz kulak olur musun? Ben dönmeden çağırırsa kontrolü ele alır mısın?"

Gülümsedi.

"Akrabalarından biri geçerse, kendimi bir Kaos lordu olarak tanıtmalı mıyım?"

"Aynı zamanda yanılsamalar efendisi olduğunu sanıyordum."

"Elbette," dedi, ellerini çırpıp yok oldu.
"Acele ederim," dedim.
"Güle güle," dedi sesi bir yerlerden.
Koridorda seğirttim. Küçük bir hac ziyaretiydi sanırım, uzun süredir yapmadığım bir ziyaret. Böyle bir girişimin eşiğinde, bir şekilde uygun geliyordu.
Kapıya ulaştığım zaman bir an gözlerimi kapatarak dışarıda durdum ve içeriyi son gördüğüm haliyle gözlerimin önüne getirdim. Babamın dairesiydi. Zaman zaman içeride dolaşmış, mobilyalardan, yerleşimden, kitap raflarından ve ilginç koleksiyonundan adam hakkında bildiklerimden fazlasını çıkarmaya çalışmıştım. Her seferinde dikkatimi çeken, bir soruyu yanıtlayan ya da yeni bir soru doğuran küçük bir şey olmuştu. Bir kitabın ön sayfasında bir ithaf, kenarda bir not, yanlış baş harfleri taşıyan gümüş bir saç fırçası, “Cari için, Sevgiler, Carolyn “imzalı, çekici bir esmeri tasvir eden bir Daguerro resmi, General MacArthur ile el sıkışan babamın fotoğrafı...
Kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.
İçeride bir ışık parlarken birkaç saniye kıpırdamadım. Uzun dakikalar boyunca dinledim, ama ses gelmedi. Yavaşça içeri girdim. Uzak duvarın dibindeki şifonyerin üzerinde bir dizi mum yanıyordu. Görünürde kimse yoktu.
"Merhaba?" diye seslendim. “Benim. Merlin."
Yanıt gelmedi.
Kapıyı arkamdan çekip kapattım ve ilerledim. Şifonyerin üzerinde, mumların arasında bir vazo duruyordu. İçinde tek bir gül vardı ve gümüş renginde görünüyordu. Yaklaştım.
Evet, gerçekti, yapay değil. Ve gerçekten de gümüştü. Hangi gölgede bu tür çiçekler yetişiyordu acaba?
Mumlardan birini şamdanıyla beraber aldım ve alevini elimi siper edip koruyarak yürüdüm. Sola geçtim ve yandaki odaya girdim. Kapıyı açtığım zaman mumu getirmeme gerek olmadığını gördüm. Burada daha fazlası yanıyordu.
"Merhaba?" diye tekrarladım.
Yine yanıt gelmedi. Hiç ses yoktu.
Mumu yakındaki masaya koyup yatağa yaklaştım. Bir kol yenini kaldırdım ve bıraktım. Yatak örtüsünün üzerine, siyah bir pantolonun

yanına gümüş rengi bir gömlek konulmuştu, babamın renkleri. Son geldiğimde burada değildiler.

Giysilerin yanına oturdum ve odanın karşısındaki gölgeli köşeye baktım. Neler oluyordu? Tuhaf bir aile ayini mi? Bir hayalet mi? Yoksa...

"Corwin?" dedim.

Yanıt beklemediğim için hayal kırıklığına uğramadım. Ama ayağa kalktığım zaman yakındaki karyola başlığına takılmış ağır bir nesneye çarptım. Uzandım ve daha iyi görmek için kaldırdım. Bir kemer ve kını içinde bir kılıç. Son seferde bunlar da yoktu. Kabzayı kavrayıp kılıcı çektim.

Mum ışığı altında gri metale işlenmiş, Desen'in bir parçası dans etti. Bu Grayswandir'di, babamın kılıcı. Burada ne işi vardı, bilmiyordum.

Ve acıyla, neler olup bittiğini görecek kadar kalamayacağımı fark ettim. Kendi sorunlarıma dönmeliydim. Evet, bugün zamanlama kesinlikle bana karşıydı.

Grayswandir'i kınına soktum.

"Baba?" dedim. "Beni duyabiliyorsan, seninle yine görüşmek istiyorum. Ama şimdi gitmeliyim Neyin peşindeysen, iyi şanslar."

Yanından geçerken gümüş güle dokundum, odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Dönerken titremekte olduğumu fark ettim.

Geri dönerken kimseyle karşılaşmadım ve kapıma yaklaşırken içeri mi girmeliyim, yoksa kapıyı çalıp beklemeli miyim, emin olamadım. Sonra bir şey omzuma dokundu, ama döndüğüm zaman kimseyi göremedim. Önüme döndüğümde Mandor karşımda duruyordu ve alnı biraz kırışmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Giderken olduğundan daha sinirli görünüyorsun."

"Tamamen farklı bir konu," dedim. "Sanırım. İçeriden haber var mı?"

"Sen yokken Jasra'dan bir çığlık duydum," dedi, "ve kapıya koşup açtım. Ama gülüyordu ve bana kapıyı kapatmamı söyledi."

"Ya ty'iga iyi fıkralar biliyor, ya da haber iyiydi."

"Öyle görünüyor."

Biraz sonra kapı açıldı ve Jasra başını salladı.

"Sohbetimiz bitti," dedi.

İçeri girerken onu inceledim. Biz çıkarken olduğundan daha neşeli görünüyordu. Gözlerinin dış kenarlarında hafif bir kırışma vardı ve ağzının köşelerini yerinde tutmak için mücadele ediyormuş gibiydi.

"Umarım verimli bir görüşme olmuştur," dedim.

"Evet. Bütününe baktığımda, öyle olduğunu söyleyebilirim," diye yanıt verdi.

Nayda'ya fırlattığım bakış duruşunda ve ifadesinde hiçbir şeyin değişmediğini gösterdi.

"Şimdi kararını istiyorum," dedim. "Ve daha fazla bekleyemem."

"Hayır dersem ne olur?" diye sordu.

"Odana kadar yol gösterilmesini sağlarım ve diğerlerine uyandığını haber veririm," dedi.

"Konuk olarak mı?"

"Çok iyi korunan bir konuk olarak."

"Anlıyorum. Eh, o odaları görmeyi o kadar da istemiyorum. Konuştuğumuz şartlar altında size eşlik ve yardım etmeye karar verdim."

Önünde eğildim.

"Merlin!" dedi Nayda.

"Hayır!" dedim ve Mandor'a baktım.

Mandor, Nayda'ya yaklaştı ve önünde durdu.

"Şimdi uyuman en iyisi," dedi ona ve kadının gözleri kapandı, omuzları çöktü. "Derin uyuması için neresi iyi olur?" diye sordu.

"Burası," dedim, yan odanın kapısını işaret ederek.

Kadının elini tutup o tarafa götürdü. Bir süre sonra, alçak sesle konuştuğunu duydum, sonra sessizlik oldu. Biraz sonra odadan çıktı, kapıya gidip içeriye baktım. Yatağımın üzerine uzanmıştı. Metal küreleri yakınlarda görmedim.

"Uyudu mu?" dedim.

"Uzun süre için," diye yanıt verdi.

Aynaya bakan Jasra'ya döndüm.

"Hazır mısın?" diye sordum.

İndirdiği kirpiklerin altından beni süzdü.

"Bizi nasıl nakletmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bizi oraya götürmek için özel yöntemlerin mi var?"

"Şu anda değil."

"O zaman Hayaletçark'tan bizi oraya götürmesini isteyeceğim."

"Güvenli olacağından emin misin? O... aletle konuştum. Güvenilir olduğundan emin değilim."

"Sorun yok," dedim. "Öncesinde hazırlamak istediğin büyüler var mı?"

"Gerek yok. Benim kaynaklarım iyi durumda."

"Mandor?"

Pelerinin içinden bir yerden bir tıkırtı duydum.

"Hazırım," dedi.

Hayaletçark kartımı çekip baktım. Yoğunlaşmaya başladım.

Sonra uzandım. Hiçbir şey olmadı. Hatırlayarak, ahenk arayarak, uzanarak yine denedim. Seslenerek, hissederek yine uzandım...

"Kapı..." dedi Jasra.

Koridor kapısına baktım, ama sıra dışı bir şey göremedim.

Sonra ona baktım ve bakışlarının yönünü fark ettim.

Nayda'nın uyuduğu odanın kapısı parlamaya başlamıştı. Sarı bir ışıkla parlıyordu ve ben izlerken yoğunlaştı. Ortasında daha parlak bir nokta belirdi. Nokta birdenbire yavaş yavaş yükselip alçalmaya başladı.

Sonra müzik başladı. Nereden geldiğinden emin değildim ve Hayalet'in sesi emretti, "Sıçrayan topu takip edin."

"Kes şunu!" dedim. "Dikkatimi dağıtıyor."

Müzik yok oldu. Işık çemberi durdu.

"Affedersin," dedi Hayalet. "Biraz komiklikle rahatlamak hoşuna gider diye, düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün," diye yanıt verdim. "Bizi Dört Dünya Kalesi'ndeki içkaleye götürmeni istiyorum."

"Birlikleri de istiyor musun? Luke'u göremiyorum."

"Yalnızca üçümüz," diye yanıt verdim.

"Ya yan odada uyuyan? Onunla daha önce karşılaştım. Tarayınca doğru gelmiyor."

"Biliyorum. İnsan değil. Bırak uyusun."

"Pekala o zaman. Kapıdan geçin."

"Gelin," dedim diğerlerine. Silah kemerimi aldım, belime taktım, fazladan bir hançer ekledim, sandalyeden pelerinimi aldım ve omuzlarıma attım.

Kapıya doğru yürüdüm ve Mandor'la Jasra takip etti. Eşikten geçtim, ama oda artık orada değildi. Bunun yerine bir anlık bulanıklık oldu ve duyularım açıldığı zaman aşırı kapalı bir gökyüzü altında, soğuk bir rüzgar giysilerimi çekiştirirken aşağıya, büyük bir mesafeye bakarken buldum kendimi.

Mandor’dan bir nida duydum ve bir an sonra Jasra’dan bir tane. Arkamda ve solumda. Büyük buz bölgesi kemik beyazı, sağımda uzanıyordu ve karşı yönde taş grisi deniz, bir kova sütün içindeki yılan gibi beyaz köpükler sıçratıyordu. Çok aşağıda, önümde siyah toprak fokurduyor, dumanlar saçıyordu.

"Hayalet!" diye bağırdım. “Neredesin?"

"Burada," diye yumuşak bir yanıt geldi ve bakışlarımı indirdiğim zaman sol çizmemin ucunda minik bir ışık halkası gördüm.

Tam ileride, aşağıda, Kale tüm çıplaklığıyla duruyordu. Duvarlarının dışında hayat işareti yoktu. Dağlarda, Dave isimli ihtiyar münzevi ile uzun sohbetimi ettiğim yerin yakınında olduğumu fark ettim.

"Senden bizi Kale’nin içindeki içkaleye götürmeni istedim " diye açıkladım. “Neden buraya getirdin?"

"Oradan hoşlanmadığımı söyledim sana," diye yanıt verdi Hayalet. “Bakman ve tam olarak nereye gönderilmek istediğine karar vermeni sağlamak istedim. Bu şekilde sizi çok hızlı nakledebilirim ve sinir bozucu bulduğum güçlere uzun süre maruz kalmam."

Kale’yi incelemeye devam ettim. Dış duvarların çevresinde iki hortum dolanıyordu. Bir hendek olmasaydı bile, o ikisi kolaylıkla bir tane kazabilirdi. Neredeyse 180 derece ayrı duruyorlardı ve sırayla aydınlanıyorlardı. Yakındaki şimşeklerle kıvılcımlar sıçrattı, ürkütücü bir aydınlık kazandı; sonra o solarken diğeri parladı. Ben izlerken bu devri defalarca tamamladılar.

Jasra hafif bir ses çıkardı, dönüp, “Neler oluyor?" diye sordum.

"Ayin," diye karşılık verdi. “Biri şu anda güçlerle oynuyor."

"Ne kadar ilerlemiş olduklarını anlayabilir misin?" diye sordum.

"Pek değil. Henüz başlıyor olabilirler, ama bitirmiş de olabilirler. Ateş direkleri bana her şeyin yerli yerinde olduğunu anlatıyor."

"O zaman sen karar ver, Jasra," dedim. “Nereye gitmeliyiz?"

"Kaynak odasına giden iki uzun koridor var," dedi. “Biri aynı katta, diğeri bir kat yukarıda. Odanın kendisi birkaç kat yüksekliğinde."

"Bunu hatırlıyorum," dedim.

"Güçlerle doğaldan çalışıyorlarsa ve biz odada belirirsek," diye devam etti, “onları hazırlıksız yakalamaktan doğan avantaj anlık olacak. Bize neyle saldırırlar, bilemiyorum. İki koridorun birinden yaklaşmamız ve durumu değerlendirmem için bir fırsat olması daha iyi. Aşağı kattaki koridorda

yaklaşmamızı fark etmeleri daha olası olduğundan, üst kattaki koridor bizim amacımıza daha uygun."

"Tamam," diye kabul ettim. “Hayalet, bizi üst kattaki koridorda, biraz uzağa bırakabilir misin?"

Çember yayıldı, eğildi, yükseldi, bir an tepemizde durdu, sonra düştü.

"Çoktan... vardınız," dedi Hayalet, gözlerimin önündeki imge sallanır, ışık çemberi baştan ayağa bizi tararken. “Hoşça kalın."

Haklıydı. Bu sefer istenen yerdeydik. Uzun, loş, koyu renk yontma taş duvarlı bir koridorda duruyorduk. Bir ucu karanlıkta kaybolmuştu. Diğeri aydınlık bir yere gidiyordu. Tavan kaba kütüklerden yapılmıştı, ağır çapraz kirişler örümcek ağından perdeler ve saçaklarıyla yumuşatılmıştı. Birkaç mavi sihirbaz küresi duvardaki yerlerinde yanıyor, büyülerinin sonuna yaklaştıklarını gösteren solgun bir ışık yayıyorlardı. Başkaları çoktan sönmüştü. Koridorun parlak ucunda bazılarının yerine lambalar konulmuştu. Yukarıdan tavanın içinde koşturan küçük şeylerin sesi geliyordu. Mekan nem ve küf kokuyordu.

Ama havada bir elektrik vardı, sanki ozon soluyorduk, her şeye sinmiş bir eşiktelik duygusu asılıydı.

Logrus görüşüme geçtim ve ortalık epey aydınlandı. Sarı kablolar gibi güç hatları heryere uzanıyordu. Şimdi algıladığım ek aydınlatmayı onlar sağlıyordu. Ve ne zaman hareketlerim biriyle kesişse, hissettiğim karıncalanmayı arttırıyorlardı. Jasra’nın bunların pek çoğunun kesiştiği yerde durduğunu ve bedenine enerji çektiğini görebiliyordum. Normal görüşümle fark edeceğimden kuşku duyduğum bir parıltı kazanıyordu. Mandor’a baktığımda onun Logrus görüşünün de önünde süzüldüğünü gördüm, bu da gördüğüm her şeyin farkında olduğu anlamına geliyordu.

Jasra yavaşça koridorun aydınlık ucuna doğru yürümeye başladı. Arkasından, biraz solundan takip ettim. Mandor peşime takıldı, o kadar sessiz hareket ediyordu ki, hâlâ yanımızda olduğundan emin olmak için zaman zaman arkama bakmam gerekiyordu. İlerlerken, engin bir kalbin atışı gibi bir zonklama hissettim. Bu yerden mi, yoksa devamlı kestiğimiz titreşen hatlardan mı geliyordu, bilemiyordum.

Bu güç ağına takılmamız varlığımızı ve konumumuzu Kaynak’taki malzemeyle çalışan büyücüye belli ediyor mu, merak ettim. Yoksa eldeki işe yoğunlaşması fark edilmeden yaklaşmamıza yetecek kadar dalmasını mı sağlamıştı.

"Başlamış mı?" diye fısıldadım Jasra'ya.

"Evet," diye yanıt verdi.

"Ne kadar ilerlemiş?"

"Ana aşama tamamlanmış olabilir."

Birkaç adım daha, sonra o bana sordu, "Planın ne?"

"Sen haklıysan, hemen saldırıyoruz. O kadar yüksek güçler kazanmışsa, o kadar tehlikeliyse, belki ilk önce Jurt'u ele geçirmeye çalışmalıyız. Hepimiz birden demek istiyorum."

Dudaklarını yaladı.

"Muhtemelen, Kaynakla bağlantım yüzünden onunla başa çıkmak için en uygun olan benim," dedi. "Yoluma çıkmamanız daha iyi. Ben onunla ilgilenirken sen Maske'nin icabına bak. Mandor'u yedekte tutmak ve kim ihtiyaç duyarsa onun yardımına koşmasını sağlamak daha iyi olabilir."

"Senin kararına uyacağım," dedim. "Mandor, hepsini duydun mu?"

"Evet," diye yanıt verdi alçak sesle. "Dediği gibi yapacağım."

Sonra, "Kaynak'ı yok edersen ne olur?" diye sordu Jasra'ya.

"Bunun yapılabileceğini sanmıyorum," diye yanıt verdi kadın.

"Yapılabileceğini varsayarsak?"

Bir süre sessiz kaldı, sonra, "Onu, kısa bir süre için bile olsa, kapatabilirsek, muhtemelen içkale düşer. Bu yeri ayakta tutmak için onun güçlerini kullanıyordum. Eskidir ve ihtiyaç duyan yerlere payanda koydurtmadım. Ama Kaynak'a saldırmak için gereken enerjiyi başka yere harcamak daha iyi."

"Teşekkürler," dedi Mandor.

Jasra durdu, bir elini güç hatlarından birine uzattı, nabız ölçer gibi gözlerini kapattı.

"Çok güçlü," dedi biraz sonra. "Biri derin seviyelerden faydalanıyor."

Yine harekete geçti. Koridorun ucundaki ışık parladı, sonra soldu, parladı, soldu. Bu olurken gölgeler çekildi, ilerledi.

Yüksek gerilim hatlarının mırıltısı gibi bir sesin farkına vardım.

Aynı zamanda, o yönden zaman zaman çatırtılar geliyordu.

Jasra hızlanınca adımlarımı sıklaştırdım. Hemen hemen aynı anda yukarıdan bir kahkaha geldi. Frakir bileğimde gerildi.

Koridorun ağzında ateş parçaları çaktı.

Jasra'nın, "Lanet, lanet, lanet," elediğini duydum.

Maske ile karşılaştığım zaman durduğu balkonu gördüğümüzde elini kaldırdı. O yavaşlayarak korkuluğa yaklaşırken ben durdum. Sağda ve solda, odanın karşı uçlarına giden merdivenler vardı.

Bir an aşağıya baktı; sonra kendini arkaya, sağa attı, yere çarptığı zaman yuvarlandı. Portakal rengi alevden bir top, ağır hareket eden bir kuyrukluyıldız gibi yükseldi, korkuluğun bir kısmını yok etti, Jasra'nın biraz önce durduğu yerden geçti.

Yanına koştum, kolumu omuzlarının altına kaydırdım ve onu kaldıracak oldum.

Kasıldığını hissettim, başı hafifçe sola döndü. Bir şekilde, oraya dönünce ne göreceğimi biliyordum.

Jurt, gözünü örten parça dışında çırılçıplak, orada duruyor, parlıyor, gülümsüyordu. Maddeden bir zonklama ötedeydi.

"Uğraman ne güzel, ağabey," dedi. "Kalamayacağın için üzgünüm."

Kolunu bana doğru savururken parmaklılarında kıvılcımlar dans etti. Aklındakinin el sıkışmak olduğundan kuşkuluydum.

Aklıma gelen tek yanıt, "Ayakkabı bağların çözülmüş," oldu. Bu onu durdurmadı elbette, ama bir, iki saniye şaşkın şaşkın bakmasını sağladı.

Bölüm 12

Jurt hiç Amerikan futbolu oynamamıştı. Sanırım hızla koşup üzerine atlayacağımı beklemiyordu; ve bunu yaptığım zaman, bu kadar alçaktan saldıracağımı da beklemiyordu.

Ve onu dizlerinin hemen üzerinden yakalayıp korkuluktaki boşluktan arkaya devirdiğimde şaşırdığından eminim. En azından parmak uçlarında kıvılcımlar dans ederek arkaya düşerken şaşkın görünüyordu.

Jasra'nın güldüğünü duydum. Jurt düşüşünün ortasında soldu, yere çarpmadan kayboldu. Sonra, göz ucuyla ayağa kalktığını gördüm.

"Onunla şimdi başa çıkabilirim," dedi, "Sorun olmaz. Çok beceriksiz." O sırada Jurt sağında, merdivenin başında beliriyordu. "Sen Maske'nin icabına bak!"

Maske, siyah taştan kaynağın karşı tarafında durmuş, portakal rengi ve kırmızı alevden gayzerlerin arasından bana bakıyordu. Aşağıda, havuzda, ateşler sarı beyaz dalgalanıyordu.

Adam bir avuç alıp, bir çocuğun kartopu yapması gibi şekillendirdiği zaman akkor mavisi oldu. Sonra topu bana attı.

Basit bir savuşturma hareketiyle yanımdan geçip gitmesini sağladım. Bu Sanat değildi, basit bir enerji işiydi. Ama hatırlatın olarak iş gördü. Jasra şaşırtmaca olsun diye tehlikeli bir büyünün hazırlıklarına başlamış görünüyordu, amacı Jurt'e yeterince yaklaşmak, onu merdivenden aşağı itmekti.

Sanat değil. Buna benzer bir güç kaynağının yakınında yaşama ve kullanma lüksüne sahip herkes zaman geçtikçe daha dikkatsiz olacak, büyülerin yalnızca temel çerçevelerini kullanarak içlerinden güç ırmakları akıtacaktır. Eğitimsiz ya da son derece tembel biri zamanla bunu bile bırakıp, bir Yüksek Büyücü'nün -dengeli bir denklem gibi- en az çaba ile en fazla etkiyi yaratan saflığının yerine, bir şaman gibi ham güçlerle oynayabilir.

Jasra bunu biliyordu. Bir zamanlar, bir yerlerde sistemli eğitim aldığını anlayabiliyordum. Bu kadarı iyi, diye karar verdim bir başka ateş topundan kaçınarak sola kayarken.

Bakışlarımı Maske’den ayırmadan merdiveni -yan yan- inmeye başladım. Her an saldırmaya ya da savunmaya geçmeye hazırdım.

Korkuluk önümde parlamaya başladı, sonra alevler saçarak patladı. Bir adım gerileyip inmeye devam ettim. Alevleri söndürmek için büyü harcamaya değmezdi. Zarar değil gösteri amaçlı olduğu açıktı...

Pekala...

Bir olasılık daha var, diye düşündüm sonra, Maske’nin bana doğru başka hiçbir şey fırlatmaya çalışmadan beni izlemekte olduğunu fark ettiğimde.

Bir sınama olabilirdi. Maske yanımda getirdiğim büyülerle sınırlı mıyım, yoksa buradaki kaynaktan doğrudan faydalanmayı öğrenmiş miyim ve Jurt ile Jasra'nın yaptığı gibi onunla yumruklaşmaya başlayacak mıyım, keşfetmeye çalışıyor olabilirdi. Güzel. Bırak merak etsin. Neredeyse sınırsız bir enerji kaynağına karşılık sınırlı sayıda büyü ha?

Aniden Jurt solumda, yüksekte, pencere pervazında belirdi. Üzerine ateşten bir perde inmeye başlamadan önce ancak kısaca kaş çatmaya zamanı oldu. O ve perde bir an sonra kayboldular ve Jasra’nın kahkahasıyla Jurt’un küfretmesini duydum. Arkasından, odanın karşı tarafında bir çatırtı işittim.

Bir basamak daha inmeye hazırlanırken merdiven gözden kayboldu. Bir yanılsamadan kuşkulanarak ayağımı yavaşça indirmeye devam ettim. Ama hiçbir şey bulamadım ve sonunda adımımı uzatıp bir sonraki basamağa kaydırdım. Ama ben ağırlığımı kaydırırken o da kayboldu. Boş alandan kaçınmak için hareketimi bir sıçramaya dönüştürürken Maske’nin güldüğünü duydum. Ben sıçrayıp üstlerinden geçerken basamaklar birer birer kayboldu.

Maske’nin yerel gücü kullanabiliyorsam, bir refleksin bağlantıyı açığa çıkaracağını düşündüğünden emindim. Ve kaynakla bağlantım yoksa bile birkaçına büyüsünü boşa harcamama sebep olabilirdi.

Ama şimdi görebildiğim zemine olan mesafeyi ölçtüm. Daha fazla basamak kaybolmazsa bir sonrakini yakalayabilir, bir an durup sonra düşebilirdim. Bu kesinlikle güvenli olurdu. Ve eğer kaçırırsam ya da bir basamak daha yok olursa... yine de oldukça sağlam inebileceğimi hissediyordum. Hazır yola çıkmışken bambaşka bir büyü kullanmak en iyisiydi.

En uzak basamağın arka ucunu yakaladım, bir an durdum ve düşerken bedenimi çevirip Yıkılan Duvar adını verdiğim büyünün sözcüklerini

söyledim.

Kaynak ürperdi. Ateşler çalkalanıp saçıldı, Maske’ye en yakın yerde havuzundan taştı. Ve büyüm devam ederken Maske arkaya devrildi.

Adamın kolları önünde kalktı, bedeni burgaçlanan parıltıyı soğurur gibi göründü, elleri onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ellerinin arasında parlak bir yay, sonra bir kalkan kubbe belirdi.

Onu tepesinde tuttu, büyümün nihai yıkıcı gücünden korundu. Adama doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Ben bunu yaparken Jurt önümde belirdi, Maske’nin tam tepesinde, kaynağın uzak kenarında durup dik dik bana bakmaya başladı. Ama ben kılıcımı çekmeye, Frakir’i fırlatmaya ya da bir başka büyü yapmaya zaman bulamadan kaynak kabardı, büyük bir dalga Jurt’e yandan çarptı ve onu yere fırlatıp, Maske’nin yanından geçerek odanın karşı tarafına, diğer merdivenin dibine sürüklenmesine sebep oldu. Jasra o merdivenden aşağı iniyordu.

"Her yerde aptallık edeceksen," dediğini duydum Jasra’nın, "kendini herhangi bir yere nakledebilmenin hiçbir anlamı yok."

Jurt hırlayarak ayağa fırladı. Sonra yukarıya, Jasra’nın arkasına baktı...

"Sen de mi birader?" dedi.

"Ben, eğer mümkün olursa, senin hayatını kurtarmak için buradayım," diye yanıt verdiğini duydum Mandor’un. “Şimdi benimle dönmeni ve..."

Jurt haykırdı. Ayırt edilebilir sözcükler değil, yalnızca hayvansı bir feryat. Sonra, “Senin hamiliğine ihtiyacım yok!" diye haykırdı. “Ve Merlin’e güvendiğin için aptalın birisin! Onunla krallık arasında duruyorsun!"

Jasra’nın ellerinden bir dizi parlak çember, duman halkaları gibi indi, Jurt’un bedenini saracakmış gibi alçaldı. Jurt hemen kayboldu, ama biraz sonra farklı bir yönden Mandor’a bağırmaya devam ettiğini duydum.

Yıkılan Duvar’ımdan korunmayı başarmış, doğrulmaya başlamış olan Maske’ye doğru ilerlemeye devam ettim. Buzlu Yol’un sözcüklerini söyledim; ayakları kaydı, dengesini yitirdi.

Evet, bu adamın güç kaynağına karşı sınırlı sayıda büyüm vardı. Ben buna özgüven diyorum. Maske’nin gücü vardı. Benim ise bir planım ve onu uygulama yöntemlerim.

Bir döşeme taşı yerden kurtuldu, gıcırtılar ve ezilme sesleri arasında ufalandı, sonra taştan saçmalar gibi bana doğru uçtu. Ağ’ın sözcüklerini söyleyip işaretleri yaptım.

Tüm parçalar bana ulaşmadan yakalandı. Sonra onları, hâlâ kalkmaya çalışan Maske'ye fırlattım.

"Neden savaştığımızı hâlâ bilmediğimin farkında mısın?" dedim. "Bu senin fikrindi. Ben hâlâ..."

Bir an Maske kalkmaya çalışmaktan vazgeçti. Sol elini kaynar ışık havuzuna batırdı ve sağ avucunu bana uzattı. Havuz yok oldu ve bir ateş yağmuru sağ elinden fışkırıp fıskiyeden çıkan sular gibi bana doğru fırladı. Ama buna hazırlıklıydım.

Kaynak ateş barındırabiliyorsa, ona karşı yalıtılmış anlamına geliyordu.

Kendimi kara yapının karşı tarafına, yere fırlattım ve kaidesini kalkan olarak kullandım.

"Yumruklarımızı kullanmadığımıza göre," diye seslendim, "muhtemelen içimizden biri ölecek. Her durumda, sana daha sonra sormak için fırsatım olmayacak: Derdin ne? Ben sana ne yaptım?"

Kaynak'ın karşı tarafından gelen gülme sesi aldığım tek yanıt oldu. Zemin altımda hareket etmeye başladı.

Sağımda bir yerlerden, zarar görmemiş merdivenin dibinden Jurt'un konuştuğunu duydum, "Her yerde aptal, ha? Ya yakından?" ve başımı kaldırdığımda Jasra'nın yanında belirdiğini ve onu yakaladığını gördüm.

Bir an sonra, Jasra başını eğdiği ve dudakları koluna dokunduğu zaman çığlık attı. Kadın onu ittirdi, Jurt kalan basamaklardan devrildi, kaskatı düştü ve kıpırdamadan kaldı.

Kırık zeminin, Maske'nin güç matrisi içinde sarsılan ve beni doğramaya çalışan keskin kenarlarının üzerinden, Kaynak'ın sağına ilerledim.

"Jurt oyun dışı kaldı," dedim, "ve artık üçümüze karşı yalnızsın, Maske. Pes et, yaşamaya devam etmeni sağlayayım."

"Üçünüz," dedi düz, çarpık bir ses. "Yardım almadan beni yenemeyeceğini itiraf mı ediyorsun?"

"'Yenmek' mi?" dedim. "Belki sen bunu oyun sayıyorsun. Ama ben saymıyorum. Senin tanımayı seçtiğin kurallarla sınırlanmayı kabul etmiyorum. Ya pes et ya da seni öldüreyim. Yardım alarak ya da almadan, elimden nasıl gelirse."

Aniden tepede karanlık bir nesne belirdi, gelip havuzun içine yerleşirken yuvarlanarak Kaynak'tan uzaklaştım. Jurt'tu. Jasra'nın ısırığının felç edici etkisi yüzünden normal hareket edemediğinden, kendini merdivenin dibinden Kaynak'a nakletmişti.

"Senin kendi dostların var, Kaos Lordu, benim de kendi dostlarım var," diye yanıt verdi Maske, Jurt alçak sesle inleyerek parlamaya başlarken.

Zeminin parçalanmaya başladığını işittiğimde Maske aniden dönerek havaya fırladı. Kaynak soldu, zayıfladı, alev alev bir kule yerde başka bir açıklıktan çıkarak tavana doğru fışkırdı ve Maske'yi altın saçaklarının üzerinde taşıdı.

"Ve düşmanların," dedi Jasra, yakına gelerek.

Maske kollarını ve bacaklarını açtı, aniden ilerleyişine hakim olarak havada yavaşça döndü. Ayağa kalktım ve Kaynak'tan uzaklaştım. Jeolojik felaketlerin ortasında çok iyi performans gösteremem.

İki kaynaktan bir fışkırma, gürleme sesi geldi ve tiz, kaynağı belirsiz bir ses ona eşlik etti. Çatı kirişlerinin arasında küçük bir rüzgar iç çekti. Maske'nin üzerinde durduğu ateş kulesi yavaş yavaş spiral çizmeye devam etti ve azalan kaynak da benzer bir harekete başladı. Jurt kıpırdandı, inledi, sağ kolunu kaldırdı.

"Ve düşmanlar," diye kabul etti Maske. Yapmaya başladığı bir dizi hareketi, onları anlamaya çalışarak çok zaman harcadığım için hemen tanıdım.

"Jasra!" diye haykırdım. "Sharu'ya dikkat et!"

Jasra sola doğru üç hızlı adım atıp gülümsedi. Çatı kirişlerinden şimşeğe benzer bir şey düştü ve biraz önce durduğu yeri kararttı.

"Hep şimşekle başlar," diye açıkladı. "Hareketleri kolayca tahmin edilebilir."

Bir kez döndü ve kırılan cam sesleri eşliğinde kırmızı kırmızı kayboldu.

Hemen, sağ bacağına RINALDO ismi kazılmış yaşlı adamın durduğu yere baktım. Duvara yaslanmıştı. Bir eli alnındaydı, diğer eli basit, ama güçlü bir kalkan büyüsü yapıyordu.

İhtiyar delikanlıyı oyun dışına çıkarması için Mandor'a bağırmak üzereydim ki Maske bana burun damarlarımı patlatan ve beni geçici olarak sağır bırakan Klaxon büyüsünü yaptı.

Kan damlatarak daldım, yuvarlandım ve havadaki büyücü ile arama, doğrulmaya başlamış Jurt'u soktum. Jurt, Jasra'nın ısırığının etkilerini üzerinden atmış görünüyordu. Bu yüzden kalkarken yumruğumu midesine indirdim ve kalkan olarak daha iyi bir konuma getirdim. Bu bir hataydı. Bedeninden elektrik şoku gibi bir darbe aldım, ben düşerken kısa bir kahkaha atmayı başardı.

"Tamamen senin," diye inlediğini duydum.

Göz ucuyla Jasra ile Sharu Garrul'un durduğu yere baktım. Her biri, kablolardan örülmüş büyük bir makramenin iki ucundan tutar gibi görünüyordu. Hatlar zonkluyor, renk değiştiriyordu ve ben onların madde sahibi nesneler olmadığını, güçleri temsil ettiğini ve hâlâ kullanmakta olduğum Logrus görüşüm sayesinde görebildiğimi biliyordum. Zonklamanın temposu arttı ve ikisi kollarını uzatarak, yüzleri terle parlayarak dizleri üzerine çöktü. Hızlı bir sözcük, bir hareketle dengeyi bozabilirdim. Ne yazık ki o sırada benim kendi sorunlarım vardı. Maske dev bir böcek gibi bana doğru süzülüyordu -ifadesiz, parlak ve ölümcül. Kale'nin ön duvarından bir dizi kırılma sesi geldi, bir dizi çentikli çatlak siyah şimşek gibi yere doğru yayıldı. Spiraller çizen ışıkların ötesindeki toz yağmurunu, hırlama ve inleme seslerini —çınlayan kulaklarıma hafif geliyorlardı- yarı duyarsızlaşmış bacaklarımın altında zeminin daimi titreşimini duyabiliyordum. Ama sorun değildi. Sol elimi kaldırdım, sağ elimi pelerinimin altına kaydırdım.

Maske'nin elinde alev alev bir kılıç belirdi. Ben yerimden kıpırdamadım, Altı-Asetilen-Meşale-İçin-Fantazya büyümün rehber sözcüklerini söylemeden önce bir an daha bekledim, sonra kolumu kaldırıp gözlerimi örttüm ve yana yuvarlandım.

Darbe beni ıskaladı, kırık taşların içinden geçti. Ama Maske'nin sol kolu göğsüme indi, dirseği kaburgalarımın altına çarptı. Ama durup zararı değerlendirmeye kalkmadım, çünkü ateşten kılıcın çatırdayarak taştan kurtulduğunu duymuştum.

Bu yüzden dönerken daha sıradan, çelikten bir hançerle saldırdım ve kabzasına kadar Maske'nin sol böbreğine sapladım.

Bir çığlık attı, katılaştı ve üzerime yıkıldı. Hemen ardından sağ kalçamın arkasından şiddetle tekmelendim. Döndüm, bir başka darbe sağ omzuma indi. Kafamın hedeflendiğinden emindim. Ben ensemi, şakaklarımı koruyarak yuvarlanırken

Jurt'un küfreden sesini duydum.

Kılıcımı çekerek ayağa kalktım, Jurt'le göz göze geldim. Benimle aynı anda doğruldu, Maske'yi kollarında taşıyordu.

"Daha sonra," dedi bana ve bedeni yanında götürerek kayboldu. Mavi maske yerde, uzun bir kan lekesinin yanında yatıyordu.

Jasra ve Sharu hâlâ dizleri üzerinde, nefes nefese, bedenleri sırılsıklam, yaşam güçleri birbirine çiftleşen yılanlar gibi sarılmış, yüz yüze duruyorlardı.

Sonra Jurt, yüzeye çıkan bir balık gibi Kaynak’ın arkasındaki güç kulesinin ardında belirdi. Mandor ona kürelerinden iki tanesini fırlatırken -adada uçarken büyüdüler, Kaynak’a çarptılar ve onu bir moloz yığınına çevirdiler- bir daha asla görmeyeceğime inandığım bir şey gördüm.

Kaynak’ın yıkılmasının yankıları yayılırken, duvarların inleme ve sürtünme sesleri yerlerini kırılma ve sallanma seslerine bıraktı ve çevreme toz, ufalanmış taş ve tahtalar yağmaya başladı. Yüzümü korumak için pelerinimi kaldırdım, molozların çevresinde dolanarak, yeni gayzerlerden ve parlak güç derelerinden kaçınarak ilerledim.

Ben yaklaşırken Jurt küfrediyordu. Sonra, “Memnun oldun mu, birader? Memnun oldun mu?" dedi. “Aramızdaki tek barış ölüm olsun."

Ama tahmin edebildiğim bu duyguyu görmezden geldim, çünkü biraz önce gördüğümü sandığım şeyi daha iyi görmüştüm. Kırık taş parçalarının üzerinden sıçradım, alevlerin içinde, Jurt’un omzuna yaslanmış, yenik büyücünün yüzünü gördüm.

"Julia!" diye haykırdım.

Ama ben ilerlerken onlar kayboldu ve benim için de kaybolma zamanının geldiğini biliyordum.

Döndüm ve ateşlerin arasından kaçtım.

SEKİZİNCİ CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 202
Fantastik Kurgu 47
Amber Yıllıkları 8. Cilt
1-Kaos İmgesi
Roger Zelazny
ISBN 975-8607-38-3
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 8-Sign of Chaos
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Gamze Sarı
1. Baskı İstanbul, 2003

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hııgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hııgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.